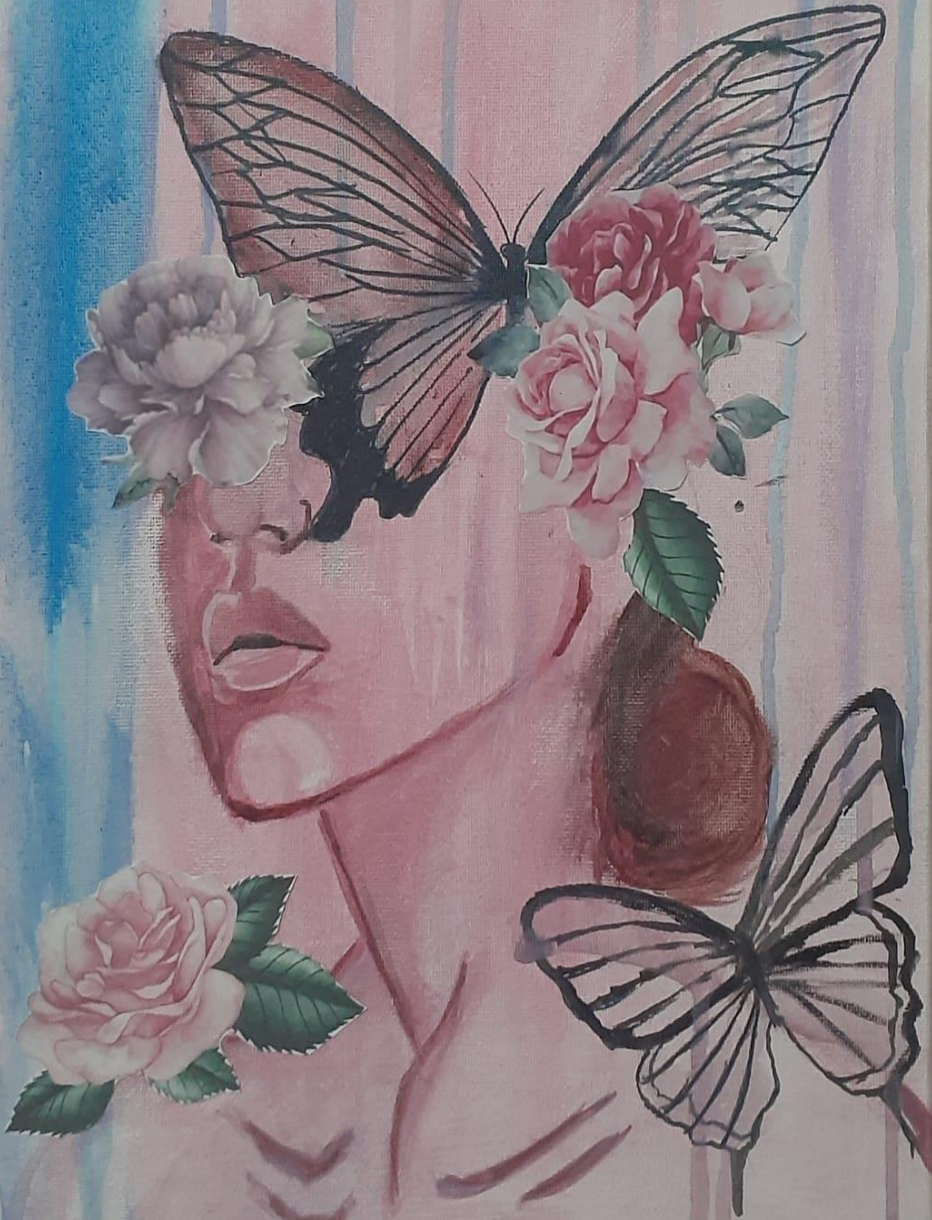

10'LARIN HİKÂYESİ

10-A

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşır modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Gerçeğe Açılan Kapılar

Yağmurlu bir haftayı geride bıraktık, aylardır çalıştığımız ama bir sonuca varamadığımız projemize son bir umut vermek için hazırlanıyorum. Saat 12’de ofiste buluşacağız; projemiz gerçekten hafife alınabilecek, hemen yapılabilecek bir şey değil. Uzun zamandır bilinçaltı hakkında çalışmalar yapıyoruz. Amacımız bazı şeylerin zihnimizde olup bittiğini, onları büyüten kişilerin bizler olduğumuzu herkesin öğrenmesini sağlamak. Aslında tamamen amacımız bu değil; amacımız, insanların içinde ne yaşadığını görmesi. Bilinçaltımız aynı zamanda bizim asıl düşüncelerimizi yansıtır, düşüncelerimizin bilinçaltına bilinçaltının da düşüncelerimize etki edip etmediğini de öğrenmek istiyoruz. Bu son denememizdi, o kadar fazla denemiştik ki herkes umudunu yitirmişti, yolda giderken sonbaharın getirdiği yere dökülen yapraklara aldirmeden ofise girdim.

Hiç kimseden ses çıkmıyordu, herkes bunun son umut olduğunu biliyordu ve bunun getirdiği durgunluk vardı üstümüzde, durgunluğunda getirdiği sessizlik peşinden geliyordu. Baran, bu sessizliği bozan kişiydi:

— Bence hemen pes etmemiz çok yanlış, dedi.

Ardından Barkın:

—Baran, ne yapabiliriz ki? Aylardır uğraşıyoruz olmuyor. Sonucunu bile kestiremediğimiz şeyin peşinden gitmek ne kadar doğru, diye itiraz etti. Haklıydı da. Aletlerimizin üstünde değişiklik yapmıştık, kimin aletleri takacağına karar vermeye çalışıyorduk, Gonca:

—Ben artık takmam, aylardır bende deniyoruz, dedi.

Gözler Barkına döndü, Barkın:

—Bana hiç öyle bakmayın ben ne yaptığınızı ve neler yapabileceğinizi ayarlıyorum, diyerek o da kabul etmedi.

Geriye bir tek Baran kalıyor, o da inatçının tekiydi, eğer istemiyorsa ona bunu asla kabul ettiremezdik. Baran:

—Bence sen gir, dedi bana dönerek.

Ben mi diyen bakışlarımı Baran'a çevirdim, çok kararlıydı, Gonca da Baran'ı destekledi. Barkın susuyordu çünkü her şeyimi, neler yaşadığımı biliyordu. Baran da onlara katıldı, benim oraya girip bilinçaltımda olanları görüp yüzleşmemi istiyordu. Israr ettiler ne kadar istemesem de sonunda kabul etmek zorunda kaldım. Zaten çalışmayacaktı, o yüzden çok fazla zorlamadım.

Barkın, aletleri bilgisayara bağladıktan sonra başıma yerleştirdi ve uykuya dalmamı bekledi, uykumun gelmeye başladığını fark ederken Barkın'ın "Seninle iletişimde olacağız yeni cihazlar ekledim, bizimle iletişim kurabileceksin." dediğini duydum ve kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

Yerdeyim ve bir soğukluk hissediyorum, gözlerimi açtığımda yerde su vardı ve her taraf simsiyahtı. İki adam bana doğru geliyordu, onlar adımlarını hızlandırdıkça ben geriliyordum ve nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım ama çok hızlıydılar, beni kollarımdan tutarak yakaladılar. Ne kadar bağırsam da boşunaydı, kolumdan bayıltıcı yaptılar ve gözlerim kapandı. Gözlerimi açtığımda ameliyat masasına bağlıyım. Birisi elinde neşterle bana doğru geliyordu, ne kadar çok bağırsam da bir işe yaramadı, bir şey de yapamıyordum, her tarafımı bağlamışlardı. Koluma çizik attı, benim çığlıklarım yankılanırken bir ses duydum:

—Kumsal, boşu boşuna bağırma canın acımıyor, diyordu.

Bu, Barkın'ın sesine benziyordu, bunu duymamla sustum ve cidden canım acımıyordu, o çizik hemen kapanmıştı. Tekrardan çizik atıldı ve yine canım acımadı. Sanırım bu demek oluyor ki başardık. Sevinç seslerini duyabiliyordum. Eğer beni de bırakırsanız ben de sevincimi yaşayabilirim. Barkın:

—Pardon, bir an unutmuşum, dedi.

Burada neyin neden olduğu Barkın'dan sorulur, ben uyurken neler olacağı. Beynime frekanslarla sinyaller verirdi, ben kendi bilinçaltıma girdiğimde onları yaşadım.

—Buradan çok güzel korku filmi çıkardı, baştan söyleseydin bu kadar korkmazdım, dedim.

— İşin güzelliği bunları bilmemen, dedi Barkın.

Başarmanın verdiği gururla yattığım yerden kalktım, adımımı yere attığım gibi başka yere geçtim. Burası en çok gitmek istediğim yerdi, burası New York'tu. Barkın bir güzellik yapıp New York 'u da koymuştu demek ki. Hadi hızlı ol, fazla vaktin kalmadı, dediler.

Onlar da haklıydılar burada kırk dakika orada iki saate denk geliyordu. Bir yere doğru gidiyordum, neden gittiğimi bilmiyordum, sanki ayaklarım beni oraya gitmeye zorluyordu. Oraya vardığımda hayatımda yaşadığım her şeyi kısa bir film şeridi olarak görüyordum ve hareket edemiyordum, sadece izliyordum. Hayatımın filmi bittiğinde kendimi gördüm, sanki hayatım boyunca yaşadığım şeyler, ruhen ve bedenen gerçeklik tablosu gibi karşımdaydı. Seslenmeye ve dokunmaya çalıştığımda olmadı, sanki hologram gibi bir şeydi. Tamamen çökmüş durumdaydım, hem ruhen hem de bedenen. Kendimi bu hâlde görmek beni çok üzüyordu.

O an gereksiz şeylere üzülmemem gerektiğini anladım ve hayatıma giren insanların düşünceleri benim hayatımı nasıl etkilediğini fark ettim. Oysaki onları ilgilendirmiyordu, bu benim hayatımdı, insanların benim hakkımda düşüncelerini düşünerek yaşarsam yaşamış sayılmazdım ki. Kendime yıllarca ne kadar haksızlık yaptığım soğuk su gibi yüzüme çarpmıştı. Biraz daha durup kendime bakınca daha doğrusu kendimi o sessizlikte dinleyince hafiflediğimi hissettim ve sessizliğin de bir konuşma biçimi olduğunu fark ettim. Yavaş yavaş etraftaki her şey siliniyordu, sanırım sürenin sonuna yaklaşmıştım. Büyük bir keşifle ruhumun ve zihnimin, dünyasal kaygılarından uzaklaştığını hissediyor, maddi dünyanın sıkıntılılarından arınan bu ruhun ve zihnin tıpkı sönmekte olan ocağın üzerindeki son bir alev gibi gökyüzüne yükselişini duyumsuyordum...

Gözlerimi açtığımda hepsi başımda dikilmişti, yattığım yerden yavaşça doğruldum ve başarmanın verdiği sevinçle ağlamaya başladım.

Birbirimize sarılıp mutluluk gözyaşları döktük. Aylar sonra emeklerimiz sonuç vermişti. Şimdi bunu herkese tanıtmak vardı, daha güzel şeylere adım adım ilerliyorduk. Asıl başarı şimdi başlıyor...

Ege Eliz ŞAFAK

Çöl Tilkisi

Erwin, 1940 yılında Almanya'nın yedinci panzer tümeninin komutanı olarak göreve atandı. Ondan daha kıdemli subaylar olmasına rağmen o, Hitler tarafından birinci dünya savaşında gösterdiği başarılar sonucunda generalliğe terfi ettirilip panzer tümeninin başına geçmişti. Tümenin komutanı olarak atandığı için çok mutlu, aynı zamanda da daha yüksek mertebelere ulaşmak için hırslıydı. Kendisini yeni görevi için tebrik eden ikinci panzer tümeni komutanı Heinz'a yüzüne bile bakmadan üstten bakışlı bir tavırla:

—Teşekkürler, dedi.

Heinz, kendisinden daha kıdemsiz olmasına rağmen onunla böyle bir tavırla konuşan Erwin'e oldukça sinirlendi. Aradan günler geçti ve Almanya, Fransa'yı işgale başladı. İşgalde panzer tümenlerine büyük sorumluluk düşüyordu. Alman panzer güçleri birlikte koordineli bir şekilde hareket edip Fransa'yı olabildiğince kolay bir şekilde işgal edip, az zayıyat vermeyi hedefliyordu. Birinci panzer tümeni komutanı olan Friedrich, kolordu komutanı seçildi.

İşgalin adımlarını ve işleyişini anlatmak için tümen komutanlarıyla bir toplantı düzenledi. Toplantıya geç kalan Erwin'i azarlayarak:

—Burada ordu mu yönetiyoruz, çocuk bakıcılığı mı yapıyoruz, dedi. Sonrasında toplantıya devam edildi. Toplantının sonunda Friedrich, Erwin'i yanına çağırarak ona:

—İşgal esnasında emir komuta zincirini bozacak bir hareket yaparsan seni Afrika cephesine sürerim, anlıyor musun beni, dedi. Bunun üzerine Erwin sakin bir tavırla:

—Emredersiniz efendim, dedi.

Her şey hazırды ve panzer tümenleri Fransa'yı işgal etmek için yola çıktılar. Friedrich'in planına göre bütün tümenler birbirine yakın hareket edecek ve bu sayede düşmanla etkileşime giren tümene diğer tümenler

anında yardıma gidebilecek ve bunun sonucunda verilen zayıt, en hafife inecekti. Friedrich, ikinci ve yedinci panzer tümenini birbirine yakın konuşlandırdı. Fransız güçlerini Erwin ve Heinz'ın komuta ettiği tümenler kolayca etkisiz hâle getirmekte ve işgal edilen sınırları oldukça genişletmekteydi. Üç ve beşinci tümen Fransız güçlerine karşı etkisiz kalıp çok zayıt vermeye başlamışlardı. Acilen bir tümenin onlara yardım edip gerekirse geri çekilmelerini sağlamaları gerekmekteydi. Kolordu komutanı Friedrich, Erwin ve Heinz'ın komuta ettiği tümenlerin hemen kazandıkları yeri bırakıp üç ve beşinci tümene yardıma gitmelerini emretti. Heinz, kendi tümenini oldukça hızlı bir şekilde toplayıp bölgeye doğru yol almaya başladı ancak Erwin'in tümeninden o yöne doğru bir hareket yoktu. Erwin'in komuta ettiği tümen diğer tümenlere yardıma değil, Fransız güçlerinin tam ortasına doğru hareket ediyordu. Yaptıkları bir yanlışlık değil, Erwin'in emriydi. Bunu gören Heinz, durumu hemen kolordu komutanı Friedrich'e bildirdi. Friedrich, Erwin'e tümenini hemen geri çekip Berlin'e dönmesini emretti. Telsizden herhangi bir geri dönüş alamayan Friedrich, anonsunu birkaç kez daha tekrar etti. Erwin, telsizini kapatmıştı ve tümenine düşman güçlerine saldırmasını emretti. İki gün sonra Erwin telsizi açıp belirtilen toprakların düşman güçlerinden temizlendiğini söyledi ve ikinci tümenin oraya desteğe gitmesi gerektiğini söyledi.

Erwin, Hitler'in emriyle Berlin'e çağırıldı. Friedrich ve Heinz, Erwin ordudan atıldığı için kendi aralarında o gece bir yemek düzenlemişlerdi. Erwin, Berlin'e vardığında Hitler tarafından gösterdiği cesaret ve üstün başarısından dolayı tebrik edilip mareşal rütbesine terfi edildi. Bunu duyan Friedrich ve Heinz'ın moralleri yerle bir oldu. Friedrich, orduyu yönetmekte oldukça zorluklar çekmeye başladı ve işgal edilen topraklar tekrardan Fransa'nın eline geçti. Bunun sonucunda Almanya geri çekilme kararı aldı. Almanya bundan sonra Afrika cephesine ağırlık vermeye karar verdi. Bir yıllık hazırlığın sonucunda Afrika'da işgallere devam etmek için gerekli düzenlemeler yapıldı, tümenler hazırlandı ve komutanları belirlenmişti

ancak hâlâ bir kolordu komutanı belirlenmemiştir. Hitler, Afrika kolordusunun komutanı olarak Erwin'i atadı. Bu atama sonucunda Friedrich ve Heinz büyük şaşkınlık içerisindeydi. Erwin ise gururlu ve sevinçli bir şekilde Afrika'daki harekâtın planını yapmaya başladı.

Aradan iki ay geçtikten sonra Afrika işgali başladı. Erwin komutasındaki Afrika kolordusu, cephede harikalar yaratıyordu. Bu kolordu şimdiye kadarki en hızlı ve güçlü panzer kolordusuydu. Bu savaş sonunda Erwin "Çöl Tilkisi" lakabını aldı. Afrika'da hayli yol kateden panzer kolordusu İngilizlerin Afrika'daki güçlerine takviye getirmesi ve Almanya'nın işgalin eşiğinde olması sonucunda geri çekilme kararı aldı. Erwin, harikalar yaratmaya devam edip peşinde İngiliz ordusu olmasına rağmen ordusunu zayıfsız bir şekilde geri çekmeyi başardı. Afrika'daki üstün başarıları sonucunda ona artık "Çöl Tilkisi" denmeye başlandı.

Harun Ozan KAYA

Senem'in Yardımseverliği

Bir kış ayıydı, Senem okula gitmek için hazırlık yapıyordu, okul kıyafetlerini giyindi ve kahvaltı yapmak için mutfağa indi. Her zamanki gibi annesi kahvaltıyı önceden hazırlamıştı. Senem o gün, içinden, o kadar çok yardım etmek istiyordu; annesine bile hep yardımın ne kadar güzel ve faydalı olduğunu anlatıyordu.

Hazırlığını tamamlayıp okula gitmek üzere otobüse bindi. Otobüste hemen en sevdiği cam kenarına bindi. Genellikle evden erken çıkar cam kenarına binmek için hızlıca otobüse giderdi. Her gün yanına en yakın arkadaşı olan Çağla otururdu ama hasta olduğu için o gün yoktu. Senem, bu duruma çok üzölmüştü ve o gün yanına kimin oturacağını düşünüyordu. Tam bunu düşünürken yanına mahallesine yeni taşınan Elif oturdu. Senem Elif'le daha tanışma fırsatı bulamamıştı ama otobüste tanıştılar. Senem Elif'i çok sevdi, Elif de Senem'i çok sevdi. Çok yakın arkadaş oldular. Otobüs okula vardı ve Senem ve Elif otobüsten hızlıca inip sınıflarına gittiler.

Normalde Senem, Çağla ile otururdu ama Çağla hastaydı bu yüzden yanına Elif oturdu. İlk dersleri edebiyattı, öğretmenleri onlardan hikâye yazmasını istemişti. Tüm sınıf ödevini yapabilmişti ama Elif yapmamıştı. Öğretmeni Elif'e çok kızdı ve Elif'e açıklama şansını vermedi. Bu duruma Elif ve Senem çok üzöldü çünkü Elif'in gerekli bir açıklaması vardı aslında. Teneffüs zili çaldı ve Senem Elif'e ödevini niçin yapamadığını sordu. Elif cevap vermedi ve dışarıya çıktı. Senem bu duruma çok şaşırıldı ve üzöldü çünkü Senem ona yardım etmek istemişti.

Okul bitti ve okul çıkışı Senem ve Elif tekrardan otobüse binmek için durağa indiler. Senem, Elif'e neden bugün böyle davrandığını sormak istedi ama onun üstüne gitmekten korktu ve hiçbir şey demedi. Otobüsleri geldi ve binip evlerine gittiler. Senem, eve gittiğinde olanları annesine anlattı ve annesi şöyle dedi:

—Ah canım kızım Senem, bu yardım etme kişiliğine bayılıyorum. Fakat Elif'in üstüne gitme mutlaka gerekli bir açıklaması vardır, sen o güzel canını sıkma bebeğim, dedi.

Senem annesine hak verdi ve bu olayı bir daha düşünceğini söyledi. Yine, bir okul çıkışı otobüsü bekliyordu ama o gün sağanak yağmur yağıyordu. Hava çok soğuktu, üstünden çok kalın mont olmasına rağmen Senem üşüyordu. Senem Elif'i gördü ve Elif soğuktan titriyordu. Senem Elif'in üstüne incecik bir ceket gördü ve kendi üstündeki montu Elif'e vermek istedi ama Elif kabul etmedi. Senem, yardım etmeyi çok sevdiği için onu evine davet etti ve Elif bu daveti kabul etti.

Senem ve Elif eve beraber gittiler. Annesi Elif'i görünce çaktırmadan seneme:

—Güzel kızım, bahsettiğin elif bu tatlı kız mı, diye sordu. Senem de:

— Evet, anneciğim bu kız Elif; onu okul çıkışı soğuktan titrerken gördüm ve çok üzüldüm, o yüzden eve davet ettim, dedi.

Annesi Senem'in bu davranışına çok sevindi. Senem ve annesi Elif'in ailesine yardım etmek istediler. Senem ve annesi hemen yurtdışındaki babasını aradılar ve maddi olarak biraz yardım istediler çünkü Elif'in ailesine biraz da olsa yardım gerektiğini düşündüler. Senem'in babası yurtdışında yaşıyordu çünkü iş içindi. Senem'in babası biraz para gönderdi. Bu para Elif'in ailesi için yeterdi.

Senem ve annesi hemen Elif'i annesini aradılar ve onların evine misafirlğe gelmek istediklerini söylediler. Elif'in annesi kabul etti ve iki gün sonra müsait olduklarını söyledi. Senem ve annesi hemen Elif için kıyafetler, ayakkabı vb. şeyler aldılar. Sonra evin ihtiyaçları için bir kutu hazırladılar, bu kutu onların ihtiyaçlarının çoğunu karşılıyordu. Senem ve annesi daha fazla yardım etmek isterdiler fakat onların da elinden bu kadar geliyordu.

İki gün geçti ve Senem ve annesi hemen hazırlanıp Elif'in evine gittiler. Elif'in annesi çok fazla bir şey yapamamış olsa da bir kek yapmıştı. Senem ve annesi ikramları yediler ve çok beğendiklerini söylediler. Biraz muhabbet ettikten sonra Senem ve annesi artık Elif'in evine ne için geldiklerini söylemek istediler. Senem'in annesi:

—Aysel Hanım, size bir şey söylemek istiyorum, dedi. Aysel Hanım da:

—Buyurun Deniz Hanım sizi dinliyorum, dedi.

Senem'in annesi:

—Aysel Hanım, uzun zamandır sizinle bir şey konuşmak istiyordum, biz Senem ile size biraz da olsa size yardım etmek istiyoruz, lütfen bu isteğimizi geri çevirmeyin, dedi.

Aysel Hanım:

—Şu an beni çok duygulandırdınız Deniz Hanım, sizler gibi insanlar iyi ki var. Bu yardım etme çabanızı takdir ediyorum, bu yardımınızı geri çevirmek istemiyorum çünkü buna ihtiyacımız var, dedi.

Senem ve annesi onlar için hazırladıkları eşyaları ve kutuları onlara teslim etti ve evlerine geri döndüler. Senem ve annesi çok mutluydu çünkü yardım etmek onlar için bir lütuftu.

Senem ve Elif artık en yakın arkadaş olmuşlardı, çok mutluydular hiçbir zaman ayrılmak istemiyorlardı. Senem ve Elif her gün kedilere ve köpekleri mama veriyor ,kendilerini daha da mutlu ediyorlardı. Her şey çok güzeldi, bu hikâyenin sonu da çok mutlu bitti.

Ceylin ÖZUYAR

Bir iftira

Günlerden Cuma, okulun son günüydü, Alev bugün çok heyecanlıydı, aynı zamanda üzgün de sayılırdı çünkü yeni bir eve taşınmışlardı ve yeni bir okula başlayacaktı fakat eski evdeki arkadaşlarından ayrılması onu üzüyordu ama yapacak bir şey de yoktu, dünyanın sonu değildi, nihayetinde elbet görüşeceklerdi. Alev'in bir diğer korkusu ise en yakın arkadaşı olan Selin'i kaybetmekti ya başka arkadaşları olursa onu unutursa...

Saat 07.00 alarmı çalmıştı bile; Alev, yeni okul üniformalarını giyip heyecanla kahvaltısını yapmaya başladı. Aklında hep dışlanmak korkusu vardı çünkü her gittiği okulda dışlanmıştı. Aynı duyguları yasamamak için içten içe dua ediyordu. Okula geldi, müdür yardımcısının kapısını çaldı ve yeni öğrenci olduğunu belirterek sınıfını öğrenmek istedi.

Yeni sınıfına girmişti, müzik dersiydi ilk ders. 4.sırada bir kızın yanına oturdu. Zil çaldığında Alev çok şaşırılmıştı. 3,4 tane kız yanına gelerek: “Merhaba arkadaş olabilir miyiz?” dediler. Alev de evet olur, dedi ve kendini tanıttı. Yeni arkadaşlarını çok sevmişti Alev, ilk günden korkusunu yenmişti ya da öyle sanıyordu. Son ders, sınıfa İngilizce öğretmeni geldi; çok tatlı ve güler yüzlü bir öğretmendi, daha ilk görüşte ondan pozitif enerji almıştı Elif, ona da kendini tanıttı. Öğretmen ona diğer okulunda sınav olup olmadığını sordu, o da olmadığını söyledi ve sınava girdi. Alev'e çok kolay gelmişti sınav -zaten başarılı bir öğrenciydi- hemen yapıp öğretmene teslim etti, öğretmenle kontrol ettiler ve sınavdan 99 aldı.

Öğretmeni çok sevindi ve Alev'i tebrik etti. Tabii, sınıftakilerin de şaşkınlığını görüyordu Alev. Alev de sevinmişti, aslında alışık olduğu bir durumdu. Son dersti, Alev yeni sınıfından gayet memnundu. Zil çaldı ve eve gitti.

Yeni taşıdıkları için annesi ve dayısı sobayı kuruyordu, o da gidip onlara yardım etti. İşleri bitmişti, annesi akşam yemeği yapmıştı, hepsi hep

beraber yediler. Kendi odasına çekilip babasına mektup yazmaya başladı - babası yurt dışında çalışıyor- ona, okul gününü anlattı ve ne kadar mutlu olduğunu belirtti. Alev, ödevlerini yapıp erkenden uyudu.

Sabah erkenden uyandı, heyecanlıydı. Bugün yeni okulunda ikinci günüydü, okul üniformasını giydi, kahvaltısını yaptı ve okula gitti. Her şey güzel gidiyordu, Alev, iki sınav daha oldu ve ikisinden de 100 aldı. Öğretmenleri onu tebrik ediyorlardı ve okula böyle başarılı bir öğrencinin gelmesinden hoşnutlardı fakat bu durum sınıf arkadaşlarının bir kısmının hoşuna hiç gitmiyordu, özellikle Alperen'in, çünkü Alev'in yüksek notlar alıp öğretmenlerin gözdesi olmasını kıskanıyorlardı. Alev, her dersten çok yüksek notlar almaya devam ediyordu ve üstelik okulda yapılan deneme sınavında da 1. olmuştu. Bu durum sınıfındaki bir grubu ve önceden sınıf birincisi olan Alperen'i de iyice kızdırmıştı. Son ders zil çaldı, herkes evine gidiyordu, Alev de idareden dönüyordu; malum, müdür tarafından tebrik edilmişti ve ödül almıştı. Sınıfa geldiğinde sadece Alperen sınıftaydı. Alev'e dönerek:

—Senin kopyacı olduğunu biliyorum, dedi.

Alev pek şaşırmamıştı aslında ama yine de cevap verdi:

—Bunu da nereden çıkardın?

Alperen:

—Tabii, beni herkes gibi salak mı sandın Alev? Sırf öğretmenlerin gözüne girip gözde öğrenci olmak için yapıyorsun bunları.

Alev çok şaşırılmıştı, ne diyordu bu çocuk, ne yapacağını bilemedi, ilk önce sakin olmaya çalıştı ve:

—Öyle bir niyetim yok ben sadece ders çalışıyorum, dedi kızmamaya çalışarak.

Alperen:

—Yalancısın kızım sen!

Alev çok sinirlenmişti, istemsizce Alperen'e bir tokat yapıştırdı. Çok iyi yaptı(!) Alperen, canının yanmasıyla Alev'in üzerine yürüdü. Alev

korkmuştu, daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladı. Hemen çantasını alarak sınıftan çıktı.

Eve gittiğinde ağlamıyordu, annesi ne olduğunu sordu. Sadece canının sıkın olduğunu söyleyerek geçiştirdi. Yemeğini yiyip erkenden uyumuştu Alev. Sabah okula gittiğinde gözleri şişti, sınıftaki kızlar ne olduğunu sordu, o da hiç bir şey diyerek geçiştirdi.

Okulun sonlarına yaklaşılmıştı. Alev, örnek öğrenci bile seçilmişti üstüne bir de onur belgesini alacaktı. Alperen... Hissediyordu. Çok kıskanıyordu Alev'i. Okulun son günü geldi, törenden sonra karne almak için sınıfa geçildi. Herkes karnesini almıştı, öğretmen bir iki dakikalığına sınıftan çıktı. Birden sınıfın bir grubu ve Alperen: "Kopyacı Alev" diyerek bağırmaya başladı. Alev çok üzüldü ve ağlamaya başladı. Öğretmen sınıfa geri geldi ve bağırana gruba çok kızdı. Alev'in kopya çekmediğini ve başarılı bir öğrenci olduğunu kabullenmelerini söyledi.

Zil çaldı ve herkes evine gidiyordu, Alev'in canı çok sıkılmıştı. İftihar belgesini almak için tören vardı fakat Alev yoktu. Öğretmenler sınıfa bakmaya gittiler, bir de ne görsünler, Alev birden fazla hap yutmuştu. Hemen ambulans arandı ve hastaneye kaldırıldı Alev. İntihar etmeye kalkışmıştı, neyse ki doktorlar erken müdahale edip midesini yıkayıp kurtarmışlardı Alev'i.

Alperen çok pişmanlık duyuyordu, keşke böyle bir şey yapmasaydı eğer Alev'e bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti. Neyse ki okula haber geldi ve durumunun iyi olduğu söylendi. Alperen derin bir nefes aldı, çok sevinmişti.

Üç aylık tatilin sonuna gelinmişti, okul başlayacaktı. Alev'in annesi kaydını başka bir okula yaptırmak istiyordu fakat Alev bunu reddetti. Okul başlamıştı, ilk teneffüs çaldı, herkes herkesi ne kadar özlediğini söylüyordu. Alev bahçeye çıkmıştı, tek başına oturuyordu, birden bir ses duydu: "Özür dilerim." Alev kafasını kaldırıp baktığında Alperen'di duyduğu sesin sahibi. Yanına oturmak için izin istedi ve çok pişman olduğunu, o gün

söylediklerinin bir anlık pişmanlık olduğunu söyledi ve özür diledi Alperen. Arkadaş olmak istediğini söyledi. Alev, ilk baş kabul etmedi ama Alperen ısrar edip üstelleyince kabul etti. Zil çalınca sınıfa girdiler.

Alev şaşkındı, kendini beğenmiş Alperen nasıl olmuş da onunla arkadaş olmak istemişti. Son ders zili çaldığında Alev, çantasını topluyordu birden başucunda Alperen'i gördü:

—Şey, bugün beraber kütüphanede ders çalışalım mı, dedi utanarak.

Alev:

—Bilmem.

—Lütfen, diye ısrar etti Alperen.

—Peki, tamam, dedi Alev onu kırmayarak.

Bu sıralar Alperen Alev'e çok yakın davranıyordu, hatta en iyi arkadaş bile olmuşlardı. Alev, aslında bu durumdan hoşnuttu Alperen de aynı şekilde. Okulun son günlerine yaklaşıyordu, Alperen bir garipti, sanki Alev'e bir şeyler söylemek istiyor fakat söyleyemiyor gibi. Alev anlamıştı aslında, Alperen bal gibi de ondan hoşlanıyordu, bunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Sınıftaki kızlar da bunu bir çok kez Alev'e söylemişlerdi. Aslında Alev de ona karşı boş sayılmazdı yani ne de olsa Alperen hoş bir çocuktü.

Okulun son günü Alev, Alperen'e

—Beraber hamburger yemeye ne dersin, bir dönemdir kütüphaneden sıkılmadık mı?"

Alperen şaşırmişti, sadece evet olur, diyebilmişti.

Beraber hamburgerciye gittiler, yemeklerini yiyip yürüyüşe çıktılar. Alev Alperen'e

—Bana söylemek istediğin bir şey var mı Alperen, diye sordu.

—Evet, aslında var, dedi Alperen.

—Benden hoşlanıyorsun değil mi?

Alperen çok şaşırmişti:

—Sana kim söyledi Alev, cümlesi çıkabilmişti ağzından.

Alev:

—Biliyordum zaten, merak etme, ben de sana karşı boş değilim.

Alperen:

—Gerçekten mi?

Alev:

—Evet.

Bu konuşmadan sonra Alperen sevinçten ne yapacağını şaşırmişti. Hemen Alev'e sarıldı. Bir kaç zaman sonra sevgili oldular ve hep beraberdi ikisi. Beraber ders çalışıp aynı üniversiteyi bile kazanmışlardı. Hayata bak işte, bir zamanlar hayatını tehlikeye attığın kıza âşık oluyorsun!..

Mizgin TAĞ

Yere Çakılmak

Alarımın can alıcı sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Kalktım ve saate baktım: 06.00. Hızlı davranmazsam geç kalacaktım. Bir an önce elimi yüzümü yıkayıp mutfağa doğru ilerledim. Hemen buzdolabından ekmek, kaşar ve domates çıkardım. Kendime hızlı ama lezzetli bir tost yapacaktım. Yedikten sonra hemen hazırlandım ve evden çıktım. Çantamdan araba anahtarımı çıkardım ve arabaya bindim.

Çok trafik vardı ama sanırım vaktinde yetişebilirdim. Nihayet hastaneye gelmiştim. Girişteki hemşirelere bakıp:

—Günaydın kızlar, diye selam verdim. Aynı şekilde onlar da bana selam verince vakit kaybetmeden asistan odasına gittim. İçeri girdiğimde sadece Esin ve Aralık'ı gördüm. Onlara da selam verdikten sonra günlük planıma göz attım. Daha sonra asistan odasından çıkıp kendi odama ilerledim. Yolda Ceren'le karşılaştım. Bir kere de laf atmasa şaşardım.

—Hayırdır bu ne acele, dedi Ceren.

—Hastalarım beni bekliyor, dedim.

—Peki, git bakalım, dedi.

Ona aldırmayarak odama gittim ve ilk hastayı çağırdım. Daha sonra bir hasta geldi, diğeri çıktı derken mesai saatimin dolduğunu fark ettim. Tekrardan asistan odasına gidecekken telefonumun titrediğini fark ettim. Gelen mesaj Tarık Bey'dendi. "Mercancığım odama gelebilir misin?" diye yazıyordu. Hemen Tarık Bey'in odasına yöneldim. Kapıyı çalıp içeri girdim. Tarık Bey "Gel." dercesine ellerini oynattı. Daha sonra konuşmaya başladı:

—Mercan, biliyorsun ki iki gün sonra çok büyük bir ameliyatım var ve he...

Hemen sözünü kesip:

—Evet, asistan almadınız, dedim sorarcasına. Güldü.

—Tam da onu söyleyecektim. Sen çok başarılı ve azimli bir doktorumuzsun. Eline verdiğim her işi elinden geldiğince güzel yapıyorsun. Eminim bunda da harikalar yaratacağsın. Sen de kabul edersen bu işi sa...
Yine sözünü keserek:

—Evet, evet, evet! Tabii ki isterim Tarık Bey. Gülererek:

—Bir de sözümü kesmesen harika olacak, dedi. Utanarak:

—Affedersiniz Tarık Bey, dedim gülererek. Daha sonra izin isteyip iyi akşamlar diyerek odasından çıktım. Kendi kendime: “İşte bu be! İşte bu kızım. Aferin sana!” dedim. Çok mutluydum. Bir an önce eve gidip kendimi ödüllendirmek istiyordum.

Dışarı çıkıp arabama doğru ilerledim. Arabama binip eve doğru gitmeye başladım ve nihayet eve geldim. Üstümü başımı çıkartıp elimi yüzümü yıkayıp yemeğimi yedim. Daha sonra kendime misler gibi bir çay yapıp sevdiğim bir diziyi açtım. Saatin çok geç olduğunu gördükten sonra da yatmaya gittim. Sabah tekrardan alarmın can alıcı sesi kulaklarımı tırmalamaya başladı. Kalkıp saate baktım: 06.00. Her sabah olduğu gibi elimi yüzümü yıkayıp kendime hızlı bir tost hazırladım. Onu da yedikten sonra hızlıca hazırlanıp evden çıktım. Araba anahtarımı çıkartıp yola koyuldum.

Hastaneye vardığımda her zaman yaptığım gibi girişteki hemşirelere:

—Günaydın kızlar, dedim. Onlar da bana aynı şekilde karşılık verdikten sonra hızlı adımlarla asistan odasına yürüdüm. Kapıyı açmamlı birlikte karşımda dikilen Ceren ve Koray'ı gördüm. Ceren, hemen söze atlayarak:

—Duydum ki Tarık Hoca yarın ki ameliyatı sana vermiş, dedi ellerini göğsünde birleştirerek. Koray da onu onaylarcasına:

—Evet, öyle olmuş. Tarık Hoca neden seni seçtiğini açıkladı mı, diye sordu. Tam tahmin ettiğim ikisi de benim başarıyı her zamanki gibi sorguluyorlardı. Zaten sadece sorgulayabilirlerdi. Aklıma küçükken annem

ve babamın yaptıkları şeyler, söyledikleri sözler gelince duraksadım. Sonra Ceren'in:

—Hey! Kime diyoruz, demesiyle gerçek hayata döndüm.

—Ben azimli ve hırslı bir doktorum. Bunu sizler benden daha iyi bilirsiniz. Her zamanki gibi işlerimi düzgün ve zamanında yapıp Tarık Hoca'nın güvenini kazandım. Bunu neden sorguluyorsunuz? Beni sorgulayacağınıza kendinize çekidüzen verip sıradaki ameliyatı kapmaya odaklanın, deyip yanlarından ayrıldım. O sırada yanıma Esin geldi:

—Her zamanki gibi güzel konuştun. Ayrıca ameliyat için de tebrik ederim. Zaten fazlasıyla hak ediyorsun, dedi. Gülümsedim:

—Teşekkür ederim Esin. Ben sadece işimi yapıyorum, dedim. Onu da geride bıraktıktan sonra günlük planıma göz attım ve birkaç saat hastamın olmadığını fark ettim. Bu benim için iyi olmuştu. Bu aramda yarınki büyük ameliyat için hazırlanacaktım. Daha sonra kitaplıktaki kitaplardan ameliyata uygun olanları seçip masaya oturdum. En sonunda başımın ağrımaya başladığını hissettiğimde masadan kalkıp saate baktım. Hatalarımın gelmeye başlamasına 20 dakika vardı. Bu iyiydi. Onlar gelene kadar bir çay alıp dinlenecektim. Kantine ilerleyip çayımı aldıktan sonra odama gittim. On dakika sonra ilk hastam gelmişti. Sonra zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Saate tekrardan baktığımda mesai saatimin bittiğini hissettim. Bugün çok yorulmuştum ama bu işi gerçekten seviyordum. Bir an önce eve gidip yarın için dinlenmeliydim. O sırada arkamdan bir ses duydum:

—Mercan!

Arkama baktığımda gelen kişinin Aralık olduğunu gördüm.

—Efendim Aralık, dedim.

—Esin ve ben bir kafeye gidip birer kahve içecektik. Eğer müsaitsen sen de gelir misin, diyecektim. Bu teklif karşısında şaşırmadan edememiştim çünkü genelde insanlarla pek içli dışlı birisi değildim. Ama sıradan hayatıma renk katmak güzel olur diye düşündüm ve:

—Evet, gelirim. Şeklinde cevap verdim. Beraber Esin’i de alıp kafeye gittik. Siparişlerimizi beklerken Aralık sohbeti başlattı:

—Seni tebrik ederim. Her zamanki gibi ameliyatı kaptın ama hak ediyorsun da. Gerçekten tebrik ederim. Umarım bir gün ben de senin gibi olabilirim, dedi. Sözleri beni mutlu etti. Tebessüm ederek:

—Teşekkür ederim, Aralık. Eminim sen de olursun, dedim. Daha sonra havadan sudan konuşmaya devam ettik. Saatin geç olduğunu fark ettiğimde izin isteyerek kalktım. Arabama binip yola koyuldum. Eve geldiğimde üstümü değiştirip ellerimi yıkayıp yemeğimi yedim. Daha sonra azıcık daha çalışıp alarmımı kurarak yattım. Yarın büyük gündü ne de olsa. Alarmın can alıcı sesi her zamanki gibi kulağımı tırmalıyordu. Kalkıp elimi yüzümü yıkayıp hızlıca kendime atıştırarak bir şeyler hazırladıktan sonra hazırlanıp evden çıktım.

Bugün içimde güzel hisler vardı. Eminim güzel geçecekti. Anahtarımı çıkartıp hastaneye doğru yola koyuldum. Nihayet geldiğimde girişteki hemşirelere:

—Günaydın kızlar, dedikten sonra onların cevabını beklemeden koşarak asistan odasına ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda Ceren ve Koray’ı gördüm. Benim hakkımda konuşuyorlardı:

—Bu kıza hep torpil veriyor Tarık Hoca. O ameliyatı sen de hak ediyordun, ben de hak ediyordum. Sürekli ona verilmesi sinirlerimi bozuyor, dedi. Koray da her zamanki gibi ona katılarak:

—Evet. Ben bu ameliyat için haftalardır gece gündüz hazırlanıyordum. Ama yine Mercan’a gitti, dedi. Öksürerek odaya girdim. Beni gördüler ve Ceren:

—Ne oldu canım? Yoksa bozuldu mu, dedi.

—Ne bozulacağım canım? Ben insanların laflarını kafama taksaydım bugünlere gelemezdim, dedim ve daha sonra onlarla uğraşamayacağımı fark ederek ameliyat için hazırlıklara koyuldum. Telefonumun titrediğini hissettim. Muhtemelen Tarık Hoca çağırıyordu. Koşarak odasına gittim ve:

—Evet, Tarık Hocam beni çağırmissınız, dedim.

—Evet, Mercan seni çağırdım. Ameliyat için hazırız, dedi. Başımı sallayarak ameliyathaneye doğru yürüdüm. Hastayı gördüm ve artık ameliyata başlamıştık. Ameliyat bittiğinde Tarık Hoca:

—Aferin Mercan. Çok iyi iş çıkardın. Bravo sana, dedi. Çok mutlu olmuştum. Minnetle:

— Çok teşekkür ederim hocam, dedim.

—Hadi biraz dinlen bakalım, dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Ben de asistan odasına ilerledim. Asistan odasına geldiğimde hiç kimseyle konuşacak hâlim yoktu ve eşyalarımı toplamaya başladım. Daha sonra telefonum çalmaya başladı. Arayan numara kayıtlı değildi. Açıp:

—Alo, dedim ve cevap bekledim.

—Kızım, diye bir ses geldi ve telefon elimden düştü.

İnanamıyordum. Beni yıllardır arayıp sormayan annem aramıştı. Gözlerim doldu. Yere düştüm ve ayağa kalkamadım. Daha sonra bir süre yerdeki telefona baktım. Hâlâ sesler geliyordu. Kapatmamıştı. Zor bela telefonu elime aldığımda:

—Kızım ben yanına, Ankara'ya taşındım, diye bir ses duydum. Doğruluğuna inanmadım, inanmak istemedim. Telefonu kapattım. Onun suratına kapattım. Yıllardır beni arayıp sormayan annemin...

Daha sonra bir şekilde kendimi toplayıp ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Sadece eve gitmek istiyordum. Anahtarımı çıkartıp arabaya bindiğimde hiç iyi hissetmiyordum. Nihayet eve geldiğimde yatağıma uzandım ve saatlerce duvarı izledim. Kalktığımda uyuyakaldığımı fark ettim ve uzun uzun düşündüm. Sanırım artık biraz mola vermenin ve iyice düşünmenin zamanı gelmişti. Yıllardır ittiğim tüm düşünceler üstüme akın ediyordu çünkü. Hastaneyi aradım ve aklımdaki o şeyi söyledim:

—Gülşah ben yıllık iznimi kullanmak istiyorum.

İdil EREN

Vazgeçme

Pırıl pırıl güneşli bir gündü. Gökyüzüne baktı ve kendini rahatlatmaya çalıştı. Onun için her zamanki gibi sıradan bir yarış günüydü ama içinde farklı bir his vardı. Belki heyecandır diye içinden geçirse de kendini bir türlü inandıramıyordu. Korkuyordu, soğukkanlı gibi görünse de kalbi çok hızlı atıyordu. Daha önce liderlik mayosuyla çok defa yarışmasına rağmen bugün onun için farklıydı. Çoğu zaman atak yaptı buna alıştı ama bu sefer yapmayı düşündüğü şeyi takıma söylemedi. İçinde kararsızlık ve tedirginlik vardı. Onu bu düşüncelerden kurtaran, ona seslenen destekçileri oldu. Onların yanına gidince içindeki korku azaldı ve tekrardan kendine güvenmesi gerektiğini hatırladı.

Bisikletini aldı ve başlangıç yerine gitti. Kararlı, umutlu gözlerle ileriye baktı. Başaracağına emindi. Rakiplerini incelemeye başladı. Kendini onlardan daha iyi olduğuna ve cesur olması gerektiğine inandırdı. Normalde bu tür motivasyonlara ihtiyaç duymazdı ama bugün içini rahatlatmaya çalışmaktan kendini alıkoyamadı. Sonunda yarış başlamış ve heyecanından kurtulmuştu. 160 kilometrenin hızlıca geçeceğini biliyordu. Kaçış grubu oluştuktan sonra takımıyla beraber ana grubun önüne yerleştiler. Kaçış grubuyla aralarındaki zaman farkı 15 dakikayı bulmuştu. Tempo yapması gereken liderlik mayosunu taşıyan Primoz ve takımıydı. Onlar da bu durumdan rahatsız değillerdi.

Yarış bu şekilde ilerlerken bazen diğer takımlar tempo yapıyorlardı. Bu durum farkın birkaç dakika azalmasına sebep oldu. Artık, yarışın sonlarına gelirken Primoz, son yokuşta atak yapmak için plan yapmaya başladı. Yokuşun ilk iki kilometresi geçildikten sonra en sert bölümde atak yapacak ve favoriler grubuna yani, en güçlü rakiplerin bulunduğu gruba fark açmaya çalışacaktı. Yanında kalan tek takım arkadaşına planını anlattı ve onun da görüşlerini aldı. İlk defa planı tek başına yapmıştı normalde yarış

başlamadan önce teknik ekiple beraber takım stratejisini yaparlardı. Primoz, bu yüzden daha fazla heyecanlıydı ve daha çok sorumluluk hissediyordu.

Yokuş başlarken 100 kişilik ana grup azalmaya başladı. Eğimin yüksek olduğu kısımlara gelirken grupta sadece favoriler kalmıştı. Primoz artık, kendini hazır hissediyordu. Son jelini ağzına attı, suyunu içti, ayakkabılarını düzeltti ve atağını yaptı. Arkasına baktı herkes birbirine bakıyordu. Atağına kimsenin cevap veremediğini gördü. Yol kenarındaki izleyicilerin alkışlarını ve ” Bravo!” diye bağırıışlarını duyunca pedalı daha kuvvetli çevirmeye başladı. Kendisini daha kuvvetli hissediyordu. Yarışın bitmesine 10 kilometre, yokuşun bitmesine ise 2 kilometre vardı. Artık arkasına baktığında grubu göremiyordu. Yarış radyosundan farkın 30 saniyeyi geçtiğini ve kaçış grubuyla aradaki farkın 10 dakikaya düştüğünü öğrendi. Etabı kazanamayacağını biliyordu, zaten hedefi favoriler grubuyla arasındaki farkı açmaktı. Farktan memnundu ve artık yokuş bitmiş, inişe gelmişti. Tek yapması gereken hızlıca inip farkı biraz daha açıp yarışı bitirmektir. Primoz, yokuş çıkarken iyiydi fakat inişte o kadar iyi değildi .O da bunun farkındaydı ve dikkatli gidiyordu . “Dikkatli olmalıyım, bu kadar az kalmışken yakalanamam” diyordu. İnişin iki kilometresi geride kalmıştı. Virajı alırken bisikletin altından kaydığını hissetti. Korktuğu başına gelmiş ve yine virajı dönerken kaza yapmıştı, düştüğü yerden kalkarken dizlerinin kanadığını gördü. Buna aldırış etmeden bisikletini aldı ve zincirinin attığını gördü. Hemen düzeltti bisiklete bindi ama arkasından gelen grup onu yakalamıştı.

Düştüğüne hâlâ inanamıyordu. Üzerindeki şoku atlatmaya çalışırken formasının yırtıldığını, kalçasının yandığını, dizinin ve kolunun kanadığını gördü. Özellikle bacağındaki yarası çok acıyordu dayanmak için desteğe ihtiyacı vardı. Elini telsizine attığında telsizin olmadığını fark etti. Yalnızdı, takım arkadaşı yokuşta favoriler grubundan kopmuştu. Artık, telsizi de yoktu. Yarışı bırakmak istiyordu, ağrılarını unutmaya çalışıyordu. Acınacak hâldeydi. Dayanmak için dişlerini sıkıyor, nefes almaya çalışıyordu. Hiçbir

şeye inancı kalmamıştı. Bu 5 kilometre geçmek bilmiyordu. Artık pedal çevirecek gücü kalmamıştı. Toparlanması gerektiğinin farkındaydı. Ağrılarını, acılarını bir yere bırakıp odaklanmaya çalıştı. Gözleri dolmuştu, yarış bitince takıma ne diyeceğini düşünüyordu. Pedala basmaya devam ediyor, bacağının acısını artık hissetmiyordu. Tek hissettiği şey başarısız olduğuydu. Hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı. Yarışı bırakma düşüncesini kafasından attı, daha hiçbir şeyin bitmediğini, ağrıların geçeceğini hatırladı. Oğlunun şu an onu izlediğini ve onu ağlarken gördüğünü düşündü. Sadece onun için dayandı ve kendine inandı. Ağrılarına rağmen yarışı bırakmadı, grupla beraber yarışı bitirdi.

Yarışı bitirdiği için çok mutluydu. Birkaç dakika dinlendikten sonra röportaj için gazetecilerin yanına gitti. Muhabir:

—İspanya Bisiklet Turu'nda 10. Etabı tamamladın. İnişte bir kaza geçirdin ama yarışı bırakmadın, yaraların var, şampiyonluk şansın bitti mi? Primoz Roglic:

—Yarışı bırakmadım, bundan sonra da bırakmayacağım. Aileme, takımıma karşı sorumluluklarım var. Şansım olduğunu düşünüyorum. Savaşmaya devam ettiğim sürece her zaman umut var.

İlgaz YAMAN

Adalet

Mahkeme salonu gazeteci ve birkaç insan yüzünden tamamen dolmuştu. Hâkim geldiğinde herkes önce ayağa kalktı ve hâkimin başıyla oturun işareti yapması ile herkes tekrar oturdu. Gazeteciler bilgisayarlarını ellerine aldı ve mahkeme sayesinde yazacakları yazı için hazırlandı aslında birkaç kişi kayıt yapmayı bile düşünmüş ama mahkeme bunu kabul etmemişti.

Savcı, önce karşı tarafa yani davalı kişiye baktıktan sonra hâkime dönerek: “ Sayın hâkim, davalı Alp Yazıcı merhum Salih Çamcı’yı araba ile çarpma sureti ile öldürmüştür. “ Bu sert itham karşı tarafı kızdırmış olmalı ki avukat hemen: “Bu nasıl bir itham, kendinize gelin Savcı Bey, kanıt dahi olmadan müvekkilime böyle bir iftira atamazsınız.” Hâkim: “Avukat Hanım, söz almadan konuşmayın; devam edin Savcı Bey.” Savcı, önündeki kâğıtların arasından aldığı kumanda tarzı bir şey ile bütün salona göz gezdirdi ve “ Kanıt var Sayın hâkim, mahkemeye de sunduğumuz dosya içindeki flaşta göreceğimiz görüntüler kaza anına ait.”

Televizyon büyüklüğünde bir ekranda oynatılan bir videoda tam da savcının dediği gibi Alp adındaki bu şımarık adam, babasının şirketinin avukatlarıyla geldiği mahkeme salonundan mutlu çıkabileceğini düşündüğünden olsa gerek hiç gergin gözüküyordu. “Video kaza anına ait lakin göreceğiniz üzere sürücü gözüküyor. Siyahla kaplı camlardan gözüküyor. Alp Bey bu kazayı yapan kişi değildir. Kazayı yapan şoför Ahmet’tir.”

Mahkemede olup bitenleri yazan gazeteciler ilginç başlıklarla bu olayı haber yapıyorlardı. Mahkeme salonunda en ön kısımda oturan ve ağlayan kadın ölen Salih’in eşi idi. Yanında kardeşi ve Salih in babası vardı. Onların arkasında oturan takım elbiseli kişiler ise Alp’in babasının hukuk ekibindeki kişilerdi. Alp’in babası gelmeye bile tenezzül etmemişti. Bu şımarık oğlunun hatalarını düzeltmek onu oldukça bunaltmışken “kaza

sonucu ölüm” bu kadarı fazla idi ama itibar söz konusu olduğunda ne gerekiyorsa yapardı.

Avukat, sanki davayı kazanmışçasına emin bir şekilde: “Şoför Ahmet Bey’in dinlenmesini talep ediyoruz Sayın Mahkeme.” dedi.

“Talebiniz mahkeme tarafından kabul edildi.” dedi hâkim.

Şoför Ahmet, mahkeme kürsüsüne çıktı ve yeminini etti. "Bildığımı dosdoğru söyleyeceğime namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim."

Derin bir nefes aldı ve: “Evet, arabayı kullanan kişi bendim. O adamı görmedim ve her şey bir anda oldu. Alp Bey’in hiçbir suçu yoktur.” Bu sözleri söylerken yüzü ve beden dilinde yalan söylüyor olduğunu anlayan Savcı, bu suçu üstlenmeye çalışan adama doğruyu söyletmekte kararlıydı:

“Peki, Ahmet Bey bu esnada Alp Bey yanınıza mıydı? ” diye yöneltti sorusunu. Adam, avukata ve yanındaki adama göz attıktan sonra ağzından çıkan kelimelerden sezilen o tereddüt ile: “Hayır, o sırada kendisi evde idi hatta ben de onu almaya gidiyordum, zaten o yüzden oldu kaza.”

“Kazaya sizin sebep olduğunuzu söylüyorsunuz yani o zaman neden şu ana kadar teslim olmadınız Ahmet Bey? Kaza sonrasında alınan ifadelerde sizin ifadenizi de göremiyorum ayrıca hatırladığım kadarı ile Alp Bey’in avukatı şu ana kadar hiç sizin kazayı yapmış olabileceğinizden bahsetmedi.” Dedi savcı köşeye sıkıştırırcasına. Adam, savcı her konuştuğunda daha da geriliyor ve ecel terleri döküyordu. Sakin kalmaya çalışmak artık onun için çok zordu. “Sayın hâkim şu an savcı tanığa baskı uyguluyor.” Hâkim, tokmağını vurarak sessizliği sağladı: “Tamam, 30 dakika ara veriyoruz.”

Bu sözlerle bütün salon dakikalar içinde boşaldı. Mahkeme boyu ağlamaklı olan yaşlı kadın, savcının yanına giderek: “O adam yapmadı, Alp denen adam yaptı, o yaptı, benim kocamı o öldürdü.” Savcı, kadının söylediklerine katılıyor olsa bile davanın şu an aldığı durum oldukça karıştıktı, ona şu an umut vermek daha sonrası için kötü sonuçlanabilirdi. Bu yüzden kadına olabildiğince umut verici olmamaya çalıştı: “Hanımefendi lütfen sakinleşin, acınızı anlıyorum, lütfen sakinleşip davanın sonucunu

bekleyiniz.” Yanındaki kadın: “Abla yapma böyle, gel bak sakinleş, otur şuraya.”

Savcı, çoktan oradan ayrılmış ve davanın kalanında ne yapacağı şeyleri düşünmeye başlamıştı. Dava bu gün bitsin istiyordu. Hâlâ acılı kadın geliyordu gözünün önüne. Davanın seyri değişmişti. Şoför her şeyi üstleneceğe benziyordu. Bu saatten sonra ne olay anını gören şahitler davayı sonuçlandırır mı de başka bir şey. Savcı kendini fazlasıyla sıkışmış hissediyordu. Gazeteciler heyecanla, sanki kutlu bir olay olmuş gibi, mikrofon uzatıyorlardı: “Alp Bey suçlamalar düştü mü? Babanız gelmedi mi? Yeni bir gelişme ile kazayı sizin yapmadığınız söyleniyor?” “Arkadaşlar sakin, tek tek cevaplayayım sorularınızı. Suçlamalar yakında üstümden kalkacak. Kazayı tabii ki ben yapmadım, şoförüm olacak o adam yapmış. Babam mı demiştiniz? Ha, o böyle saçma şeyler yerine daha önemli işler yapmayı tercih eder. Evet, arkadaşlar sorular bu kadar artık otuz dakikalık aradan sonra görüşürüz.” Böyle bir durumda bile şaka yapardı sanki olanlarla dalga geçer gibi.

“O Alp denen adamın o arabada olduğunu ispatlamam lazım, evlerinin yakınlarında kamera falan yok mu acaba?” Kanıt aramaktan başka çaresi yoktu savcının. “Ön cam dâhil olmak üzere bütün aynalar siyah jelatin ile kaplanmış arabadan inmediği sürece yüzünü göremeyiz.” Savcı, sanki bir buluş yapmışçasına gözlerini açtı çünkü ona göre buluş demek, kanıt demektir. “Aferin Can, doğru, arabadan inmeden bilemeyiz. Yol üstünde olan otopark, benzinlik gibi bir yere uğramış mı bak hemen.” Can: “Yarım saat içinde nasıl bulayım ben bunları? Mahkemeye yetiştiremeyiz.” Savcı saatine baktı ve: “Şu andan itibaren yirmi beş dakikan var hemen git ve bul hemen.” Can da saatine baktı ve başını onaylar gibi yaparak odadan çıktı.

Yirmi beş dakika sonra... Savcı bey mahkeme salonunun kapısında hâlâ gelmeyen Can'ı bekliyordu. Geç kalmıştı. Duruşma başlamak üzere idi. İçeri girdi ve yerini aldı o da herkes gibi, kendini tamamen davaya

odaklamaya ve kendi duygularını geride bırakmaya karar verdi. Hazırdı. Hâkim içeri girdi, yine ilk duruşma gibi herkes ayağa kalktı ve yerine tekrar oturdu.

“Söylediğimiz gibi kaza Alp Bey’in suçu değil, şoför de kabul etti, suçlamaların düşmesini talep ediyoruz.” Avukat, bu sözleri söylerken Savcı artık pes etmenin eşiğindedeydi. Pes etmek ona göre değildi. Ayağa kalktı: “Sayın hakim, birazdan göreceğiniz görüntü şoförün eşinin sosyal medya hesabından paylaşıldı. Görüntüler Ahmet Bey’in kaza saatlerinde ailesi ile olduğunu gösteriyor.” dedi. “Bunlar bir şey ispatlamaz, sizin de bildiğiniz gibi, sadece davayı uzatır. Suçlu itiraf etmişken hâlâ suçlu olduğunu iddia etmeyi bırakın. Bu fotoğrafları paylaşmışsa ne olmuş? Belki yıllar öncesine ait. Anlık bir fotoğraf olduğu ispatlanamaz.” diye sıkıştırmaya çalıştı avukat.

Savcı, davanın artık bittiğini düşünmeye başlamıştı. Haklıydı, suçlu itiraf bile etmişti ama şüphe ve seziler, onu bunun yanlış olduğuna itiyordu. Belki de bu defa sezileri yanılmıştı. Bu tarz düşüncelerle çok sık karşılaşmazdı. Boğuluyor gibi hissediyordu, ta ki o anda mahkeme kapısı açılana kadar. Gelen kişi Can’dı. Yüzünde Savcı Bey’den farklı bir mutluluk ifadesi vardı. Nefes nefese Savcının yanına geldi, “Kanıt var elimizde, arabayı kullanan kişinin Alp olduğuna dair. Bakın fotoğraflar, bunlar kazaya yakın bir benzin istasyonundan.” Kâğıtlara hâkim de baktı ve geri verdi savcıya.

Duruşma o andan sonra neredeyse kesinleşmişti. Hâkimin kararı beklenenden farklı değildi. Alp, artık demirler arkasında olacaktı. Memurlar onun koluna kelepçe taktığı anda: “Ben Alp Yazıcı, hapse falan gidemem. Ben iş adamı Yavuz Yazıcı’nın oğluyum, beni kolayca hapse gönderebileceğinizi mi sandınız?”

“Bu sözler boşa Alp, bu salonda kim olduğun, kimin oğlu olduğunun bir önemi yoktur.” dedi salondakilerden biri.

“Bunların bedelini ödeyeceksiniz hepiniz, göreceksiniz.”

“Adalet yerini bulsun, isterse kıyamet kopsun.” Savcı da salondaki diğer insanlar gibi salonu terk etti. Sezileri yine yanıltmadı onu, geç de olsa adalet yerini buldu nasıl olsa...

Semanur ÖZLÜ

Yavru Kedi

Hava o gün sıcacıktı. Gizem kalkıp pencereyi açtı ve derin bir nefes aldı. Annesi mutfaktan: “Hadi kızım, kahvaltı hazır.” diye seslendi. Gizem koşarak masaya oturdu. Heyecanla hızlı bir şekilde kahvaltısını yapmaya başladı. Annesi gülererek: “ Bu kadar acele etmene gerek yok kızım, dikkatli ye, boğulacaksın yoksa. “ dedi. Gizem de: “ Bir an önce okula gitmek istiyorum. Bugün lisede ilk günüm. Nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum ve yeni arkadaşlar edinirim diye düşünüyorum. ”dedi. Annesi bu kadar heyecanlı olduğunu görünce gülümsedi ve kahvaltılarını yapmaya devam ettiler.

İkisi de kahvaltılarını bitirmişti. Annesi Gizem’i okula bırakacaktı. Gizem hızlıca okul formasını giydi, saçlarını taradı. Annesi arabaya binmişti. O da ayakkabılarını giyip arabaya koştu. Okula geldiler. Annesiyle sarılıp orada vedalaştılar ve okulun ilk gününe böylece başlamış oldu.

Okulunun ilk günü çok güzel geçmişti. Okulunu gezmiş, tanımış ve yeni arkadaşlar edinmişti. Ayrıca öğretmenleriyle de gayet iyi anlaşmıştı. Son ders zili de çaldı ve mutlu bir şekilde okuldan çıktı. Okul kapısının önünde annesini bekledi. Birkaç dakika sonra annesi geldi ve arabaya bindi. Annesi: “Günün nasıl geçti güzel kızım?” dedi. Gizem de büyük bir sevinçle neler yaptığını anlattı. İlk gününün böylesine güzel geçmesi onu çok mutlu etmişti. Günün hiç bitmesini istemiyordu. Bir süre sonra eve vardılar. Gizem formasını çıkardı, kıyafetlerini giydi. Çok acıkmıştı bu yüzden ilk önce yemek yedi. Sonrasında ödevlerini yaptı ve müzik dinlemeye başladı. Müzik dinlerken annesi odaya girdi ve: “Kızım, markete gider misin? Alınması gereken bazı şeyler var.” dedi. Gizem de kabul edip markete doğru gitmeye başladı.

Neredeyse markete varmıştı ki yolun kenarından miyavlama sesleri duyunca orada durakladı ve o tarafa baktı. Tüyleri sapsarı, gözleri yeşil minicik bir kedi gördü, yavru kedinin her yeri yara bere içindeydi.

Çimenliklerin oradaki dallardan veya dikenlerden olabileceğini düşündü ve önemli bir şey olmadığını umuyordu. Markete girip annesinin istediklerinin yanında bir de az önce gördüğü sevimli yavru kedi için de bir şeyler aldı. Hemen kedinin yanına gitti ve aldığı şeylerden kedinin yanına koydu. Bir kaba da su döktü ve kedinin önüne koydu. Kedi o kadar çok acıkmış ve susamıştı ki bu çok açıktı. Kedi, oraya koyulan şeyleri yerken Gizem de bir yandan kediyi inceledi. Bu yara izleri hiç de dallarla veya dikenlerle oluşabilecek yaralara benzemiyordu. Daha derin izler gibiydiler. Kedinin de acı çektiğini anlamıştı zaten. Bu durumdan çok şüphelenmişti. Annesine haber vermeye karar verdi. Hemen ona telefon edip durumu anlattı, annesi geleceğini söyledi. Biraz bekledi ve annesi oraya geldi. O da kediyeye baktı ve başkasının ona zarar vermiş olabileceğini düşündü. Yan taraftaki marketin kameraları olduğu akıllarına geldi ve kameradan bir şeyler öğrenebileceklerini düşündüler. Ama kendileri girip kameralara bakamazlardı, bu yüzden polisi aramaya karar verdiler. Polisi aradılar ve olanları anlattılar. Sonrasında ise gelmelerini beklediler.

Kısa bir aradan sonra polisler yanlarına geldi. Tekrardan durumu anlattılar, onlar da kediyi incelediler. Kameralara bakmaları gerektiğini söylediler ve polisler bakmak için oraya gittiler. Birlikte kameraları incelediler. Gördükleri karşısında şoke olmuşlardı. Bir adam yavru kedileri sopayla kovalıyor, onlara vb. atıyor ve daha bu gibi şeylerle onlara zarar veriyordu. Bu adam marketin yanındaki dükkânın sahibiydi aynı zamanda. Hemen dükkâna gittiler. Adam orada değildi, içeride sadece bir çalışan vardı. Kendisine dükkânın sahibini aramasını ve buraya gelmesi gerektiğini söylediler. Çalışan da söylenenleri yaptı ve adam oraya geldi. Adamla konuşmaya başladılar. Bunun için ceza alacağını söylediklerinde eli ayağına dolaşmış ve yalan uydurmaya başlamıştı. Ama fazla dayanamadı ve suçunu kabul etmek zorunda kaldı. Gizem ve annesi bu duruma çok sinirlenmişlerdi. Neden böyle bir şey yaptığını anlamış değillerdi. Polisler Gizem ve annesine durumu onlara bildirdikleri için teşekkür ettiler ve adamı

oradan alıp karakola götürdüler. Sonrasında kediyi veterinere götürmeye karar verdiler. Doğruca kediyi alıp veterinere gittiler, tedavi olmasını sağladılar.

Gün geçtikçe kedi kendine geliyordu ve bu da onları mutlu ediyordu. Kedi iyice iyileşmişti. Gizem de bu süre zarfında ona çok bağlanmıştı. Ondan ayrılmak istemiyordu. Fakat sonrasında kedinin annesinin de marketin yakınlarında olduğunu öğrendiler ve yavruyu da yanına götürdüler. Gizem zorlansa da yavruyu annesinin yanına bıraktı. Onunla daha mutlu olacağını biliyordu. Ertesi gün ise Gizem, birkaç arkadaşına bu olayı anlatmıştı ve kediler için bir şeyler yapmak istediler. Okuldan sonra herkes kediler için bazı şeyler getirdi, oraya küçük bir kulübe de kurdular. Rahat etmeleri için ellerinden geleni yaptılar. Bu sayede her şey yoluna girdi ve herkes bu tarz konularda daha duyarlı davranmaya başladı.

Zeynep BAYSALLAR

Son Nefes

Gözlerimi önümdeki dosyalara dikmiş bakıyorum. Saatlerdir bakıp göremediğim küçücük de olsa bir detay arıyordum. Ailemin katilini arıyordum. Ben daha on yedi yaşındayken öldürülmüşlerdi. O zamanlar intihar denerek olayın üstü kapatılmıştı ama intihar etmediklerine adım kadar emindim. Avukat olmadan önce birkaç defa dava açmışım ama her defasında intihar denilerek dava kapatılıyordu. Ben de kendi imkânlarımla bulacaktım; sonuçta artık, avukatım.

Ben bunları düşünürken kuzenim Yağmur heyecanla içeriye girdi. Yağmur diğer aile üyelerinin aksine hukuk okumamış kimseyi dinlemeyerek doktor olmuştu. Çünkü ailemizin hukuk bürosu olduğu için Yağmur’u da hukuk okumaya zorlamışlardı. Yağmur, hızla yanıma gelerek: “Ne yapıyorsan hemen bırak, bize gidiyoruz?” dedi. Tam itiraz edeceksen: “Sakin olmaz deme, babamın kesin emri var ve itiraz istemiyor. Akşam yemeği bizde yiyeceğiz.” dedi ve lafı ağzıma tıktı. Ben de zaten kaç gündür gitmediğim için daha fazla itiraz etmeden yerimden kalktım.

Amcamlara geldiğimizde, insanın neredeyse içinde kaybolabileceği kadar büyük olan konağa girdik. İçeri girince amcamı ne kadar çok özlediğimi fark ettim ve sıkıca sarıldım, o da özlemiş olacak ki aynı şefkatle sarıldı. Sonra Ayten abla yemeği hazırladığını söyleyince yemek masasına geçtik. Yemeklerimizi yerken amcam bana dönerek: “Ne zamandır büroya da uğramadım, orada işler nasıl?” diye sordu. Gülümseyerek: “Gayet iyi amcacım ama senin yokluğun anlaşılıyor, en kısa zamanda dönmen lazım.” dedim. “Eee sen neler yapıyorsun, davaların nasıl gidiyor?” dedi amcam. “Genel olarak iyi. Bu arada babamların ölümüyle ilgili dosyayı tekrar açmaya karar verdim. Onla ilgili araştırma yapıyorum. En kısa zamanda katili bulacağım.” dememle amcamın yüzü düştü ve birden ciddileşti. Ne zaman babamların ölümü ile ilgili konuyu açsam ciddileşirdi ve üzüldüğü

için konuyu hemen kapatırdı. Bu yüzden benim de üzülmememi istemediği için bu olayı araştırmamı istemezdi. Amcam sinirli bir şekilde: “Kızım kaç defa söyledim şu işin peşini bırak diye. Bunu yapmak, seni üzmemden başka bir işe yaramıyor, zaten bir sonuca da varamıyorsun. Bu olayın beni de üzdüğünü görmüyor musun?” dedi. “Görüyorum amca ama sen de beni anla. O suçlular elini kolunu sallayarak dışarda gezerken benim de oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezsin.” dedim. Bu kez, tüm yemek boyunca sessizliğini koruyan Yağmur lafa girdi: “Evet baba, Açelya haklı; üzüldüğünü biz de biliyoruz ama hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Senin de onu biraz olsun anlaman lazım.” dedi sitem edercesine. Yemek boyunca bir daha kimse konuşmadı. Yemekten sonra biraz daha oturup eve döndüm.

Sabah erkenden kalktım, bugün katili bulmak için biraz araştırma yapacaktım. İlk önce anne ve babamın sözde kendini attığı uçuruma gittim. Uçurum tam ormanın bittiği yerdeydi. Uçurumdan aşağı baktığımda ise kayaları delmek istercesine çarpan dalgaları gördüm. Bir insan kendini buradan aşağı attığı zaman denizden dolayı boğularak ölmesi gerek ama hatırladığım kadarıyla babamların otopsisinde öyle bir şey yazmıyordu. Bu, kafamda soru işareti oluşturdu ve otopsinin yanlış ya da eksik olduğunu anladım. Biraz daha dolanıp etrafı inceledim. Yakınlarda bir ev var mı diye baktım, belki görgü tanığı bulabilirim diye ama etraf ıssızdı. Daha sonra burada bir şey bulamayacağımı anlayıp yola çıktım. Şu otopsi biraz kafamı karıştırmıştı. Büyük ihtimalle raporu değiştirmişlerdi ama otopsiyi yapan doktoru bulabilirsem belki raporun gerçeğini bulabilirdim. Rüzgâr’ı arayıp otopsi raporunu ve hangi hastanede hangi doktorun yaptığını bulmasını istedim. Hızla büroya Rüzgâr’ın yanına gittim. Raporu biraz inceledim. Rapor detaylı değildi, eksiklikler olduğu apaçık ortadaydı. Doktorun ve otopsinin yapıldığı hastanenin adına baktım. Bu hastane Yağmur’un eski çalıştığı hastaneydi. Hemen Yağmur’u arayıp o doktoru tanıyor mu ve hâlâ

görev yapıyor mu diye sordum. Tanıdığını ve hâlâ o hastanede görev yaptığını söyledi.

Rüzgâr ile hastaneye doktorun yanına gittik. Doktora olanları anlattık. İlk başta çok uzun zaman geçtiği için hatırlamadı ama raporu gösterince birden beti benzi attı ve hatırladığı her hâlinden belliydi. Raporda yazanın doğru olduğunu ve başka bir şey bilmediğini söyledi ama biraz daha zorlayınca raporu değiştirdiğini itiraf etti. Raporun orijinalini bulması birkaç saatimizi aldı. Sonunda raporu bulup geldiğinde raporu bana doğru uzattı. Rapora göre kurşun yarasından öldükleri ve aslında uçurumdan denize atıldıklarında ölü oldukları yazıyordu. Raporu da alıp oradan ayrıldık. Geriye tek bir şey kalmıştı, o da o güne ait tüm kamera kayıtlarını inceleyip bunu kimin yaptığını bulmaktı. Tabii, kamera kayıtları silinmişti ama öyle ya da böyle o katili bulacaktım. Kamera kayıtlarını incelemek bir haftadan fazla sürdü.

Salı günü sabah büroya gitmek için evden çıkacağım sırada kapı çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda Rüzgâr vardı. Bana elindeki flash belleği uzatarak: “Buldum, ailenin katilini buldum. Bu flash belleğin içinde. Kendini ne zaman hazır hissedersen izleyebilirsin.” dedi. O anki heyecanla Rüzgar’a sıkıca sarıldım: “Ben gerçekten çok teşekkür ederim.” dedim gözümden birkaç damla yaş akarken.

Koltuğa oturmuş elimdeki flash belleğe bakıyordum. Ne yani, şimdi yıllardır aradığım katili bulmuş muydum? Flash belleği masanın üzerindeki bilgisayara taktım. Bunu tek başıma yapamayacağım için amcamı aramaya karar verdim. Hem onun da bunu bilmeye en az benim kadar hakkı vardı. Amcam telefonu birkaç çalışta açtı. Heyecan ve hüznle karışık sesimle “Amca buldum. Babamların katilini buldum. Rüzgâr biraz önce videoyu getirdi ama ben tek başıma izlemeye cesaret edemedim. Bu yüzden seni aradım ve bunu senin de öğrenmeye hakkın var. Hemen bana gel.” Amcam sinirle: “Kızım sen ne yaptın? Sakın ben gelmeden o videoyu izleme. Sakın bir şey yapayım deme, ben hemen geliyorum.” dedi. Amcamı beklerken

daha fazla dayanamayacağımı anladım ve videoyu açtım. Arkası dönük bir adam anne ve babama doğru silah doğrultuyordu. Babam, annemi arkasına alarak korumaya çalışıyordu ve birden silah patladı; kurşun tam kalbine isabet etti. O an kalbimde bir sızı hissettim. Babam yere yığılınca annem başında ağlamaya ve silahlı adama bağırmağa başladı ve tam o an adam anneme de ateş etti. O da babamın yanına düştü. Katil gitmek için geri döndüğünde gördüğüm kişiyle şoke oldum. Bu nasıl olabilirdi, ben yanlış mı görüyordum? Bu amcamdı. Gözümden istemsizce akan yaşlara hıçkırıklarım eşlik etti. Kapı çaldığında bunun hesabını ona sormak için kapıyı açtım. Amcam hızla içeri girince kapıyı sertçe çarparak kapattım. Bağırmağa başladım: “Sensin, katilsin sen. Bunu onlara nasıl yapabildin. Neden yaptın bunu, neden?” Amcam sinirle: “Evet ben yaptım ve pişman da değilim. Çünkü eğer onu öldürmeseydim babam şirketi ona verecekti. Buna katlanamazdım. O şirket sadece bana ait olabilir.” dedi. Yüzümü buruşturarak: “Sen manyak bir ruh hastasısun. Ben sana güvenmişim. Şimdi gidip herkese her şeyi anlatacağım. Sen de cezayı çekeceksin. Hapishane köşelerinde sürüneceksin.” Birden belinden bir silah çıkarıp bana doğrulttu “Asla öyle bir şey yapamazsın yoksa seni de o çok sevdiğin ailen gibi öldürürüm.” Hüzünle bakarak: “Neden böyle yapıyorsun? Beni öldürünce eline ne geçecek?” Silahlı daha sıkı tutarak: “Seni baştan uyarmıştım, bu işin peşini bırak dedim. Ama sen beni dinlemedin ve burnunun dikine gittin. Sen her şeyi biliyorken yaşamana izin veremem.” Birden silah patladı ve tam kalbimde bir acı hissettim elimi oraya doğru götürdüğümde elime sıcak bir sıvı geldi. Elime baktığımda tamamen kanla kaplı olduğunu gördüm. Kafamı amcama çevirdiğimde ise bu yaptığımda hiç de pişmanmış gibi durmuyordu. Ağlamaktan mı yoksa kan kaybından mı bilmiyorum ama görüşüm bulanıklaşmağa başladı. Bacaklarım artık beni taşıyamıyordu. Birden dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm. Etraf gittikçe soğuyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmağa başladı artık açık tutamıyordum. Yavaşça gözlerimi kapadım. Acım gittikçe hafifliyordu. Öldüğümü

hissedebiliyordum. Ruhum bedenimi yavaşça terk ediyordu. Burada beyaz ışık falan yoktu, sadece sonsuz bir karanlık vardı ve ruhum o sonsuz karanlığın içinde süzülüyordu.

Dilvin Nisa GİRAN

Deniz Kızı

Yıl 1570 bahar ayları. İstanbul'da sıradan bir gün. 18 yaşındaki Nazan, o gün annesi Fatma Hatun ve Ali Paşa ile saraydaki kutlamaya katılmak için yola koyulur. Babası devlete yıllarca hizmet etmiş bir paşadır. Lakin Sadrazam Hüsrev Paşa ile araları pek de iyi değildir. Aralarında sürekli soğuk rüzgârlar eser. Ali Paşa Sadrazamlığın kendi hakkı olduğunu, Sadrazamlık görevini Hüsrev Paşa'dan daha iyi yapabileceğini düşünür. Hüsrev Paşa'nın her fırsatta kuyusunu kazmaya çalışır, en ufak bir hatasını gözler ve bunu padişaha şikâyet eder, maksadı Hüsrev Paşa'yı Padişahın gözünden düşürmektir.

Ali Paşa, zevcesi Fatma Hatun ve kızı Nazan saraya ulaştılar. Fatma Hatun ve Nazan, kadınların olduğu yöne doğru ilerlerken Galip Bey onları saray bahçesinde uzaktan gördü ve Nazan'a meftun oldu. Nazan da onu gördü ve kalbi kıpır kıpır olmaya başladı. Bir an göz göze gelip bakiştılar. Ali Paşa bunu gördü ancak öfkelenmedi çünkü Ali Paşa'nın aklına çok güzel bir plan geldi. Galip Bey Hüsrev Paşa'nın hem dostu hem de en yakın hizmetkârıydı. Nazan ve Galip Bey'in sayesinde Hüsrev Paşa'ya bir darbe vurabileceğini düşündü. Nazan ve Galip Bey, saray dışında da buluşmaya başladılar. Ali Paşa'nın ikisinden de haberi vardı. Bir gün Ali Paşa kızını yanına çağırıp konuştu. Ali Paşa:

—Galip Bey ile aranızda ne var. Adamlarım sizi saray dışında buluşurken görmüşler.

Nazan kekeleyerek:

—Hiç... Hiç bir şey yok baba, dedi.

Ali Paşa sesini biraz yükselterek:

—Bana yalan söyleme. Aranızdaki münasebeti biliyorum. Bilmez misin ki Hüsrev Paşa benim en büyük düşmanım Galip Bey de onun en yakın adamı?

Nazan ağlayarak:

—Affedin beni babacım lakin ben onu seviyorum, bana ondan vazgeçmemi isteyecekseniz eğer bunu asla razı gelmem, dedi.

Ali Paşa kızgın bir surat ifadesiyle:

—Seni ancak bir şartla affederim kızım, Galip Bey sadık birisi Hüsrev Paşa'ya asla ihanet etmez fakat onu kandırıp bize yardım etmesini sağlarsan o zaman Galip Bey ile olan münasebetinize karışmam lakin bunu yapmazsan Hüsrev Paşa eline geçen ilk fırsatta benden ve ailemden kurtulur. Seçimini yap kızım, dedi ve oradan ayrıldı.

Nazan'ın o gece gözüne bir gram uyku girmedi, sabaha kadar düşündü; bir yanda sevdiği adam, bir yanda ailesi, iki ateş arasında kalmıştı. Vereceği karar ne olursa olsun bu ateşlerden biri onu derinden yakacaktı. Sabah oldu, Ali Paşa kızının kararını duymak için Nazan'ı yanına çağırdı. Nazan, babasına Galip Bey'i planına dahil etmek için kandıracağını söyledi. Ali Paşa, Nazan'ın verdiği kararlar planlarını yapmaya başladı.

Aradan bir iki hafta geçti, Ali Paşa her şeyi düşünmüştü. Nihayet kimsenin haberi olmadan Sadrazam Hüsrev Paşa'dan kurtulacaktı. Ali Paşa Hüsrev Paşa'nın emrinde olan askerlerin yanına kendi casuslarını soktu ve Hüsrev Paşa'yı öldürmelerini emretti. Galip Bey'i ise Hüsrev Paşa'yı kurtarmasını diye Nazan'ı görevlendirdi. Galip Bey, o gün Nazan ile çeşmenin orda buluşmak için Hüsrev Paşa'dan çarşıda bir kaç işim var diyerek izin aldı ve Nazan ile buluşmaya gitti. Galip Bey'in gitmesinin ardından harekete geçtiler. Hüsrev Paşa, sarayının bahçesinde dolaşırken Ali Paşa'ya hizmet eden askerlerden biri oku eline aldı ve Hüsrev Paşa'ya doğrulttu. Tam Hüsrev Paşa'yı vuracakken Hüsrev Paşa'nın adamlarından biri okçuyu gördü ve Hüsrev Paşa'nın önüne atladı. Hüsrev Paşa olanları görünce şaşkına uğradı ve adamlarına: “Derhal bu okçuyu bulun getirin bana” diyerek emretti.

Askerler okçuyu bulmak için ardından gittiler ve okçuyu yakalayıp Hüsrev Paşa'ya getirdiler. Hüsrev Paşa:

—Sana beni öldürme emrini kim verdi, dedi sertçe.

Okçu, cevap vermedi. Hüsrev Paşa bağırarak:

—Sana beni öldürme emrini kim verdi dedim?

Okçu korkup kekeleyerek:

—Ali... Ali Paşa emir verdi. Beni emrinizdeki askerlerin arasına yerleştirdi. Sizi en korunmasız anınızda öldürmemizi emretti. Kızı Nazan'ı da Galip Bey'i sizden uzaklaştırması için kullandı.

Hüsrev Paşa:

—Anlamalıydım, beni Ali Paşa'dan başka kim öldürmek isteyebilir ki? Beni öldürüp yerime sinsile-i meratip gereği kendisi geçecek.

Okçunun kolundan tuttu ve padişahın yanına götürdü:

—Her şeyi padişahımıza da anlat beni nasıl öldürmek istediklerini anlat çabuk, dedi. Okçu her şeyi anlatmaya başladı. Padişah duyduklarına çok şaşırdı ve öfkeyle:

—Ali Paşa bunu nasıl yapabilir, dedi elini kaldırarak.

Hüsrev Paşa:

—Sanırım hırslarına yenik düşmüş hünkarım.

Padişah:

—Vezirime yapılan bu kumpası devlette ihanet sayarım. Derhal Ali Paşa'yı alın, getirin, zindana atın yarın cezası infaz edilecek. Ayrıca bu olayda kim varsa gereğince cezalandır Hüsrev Paşa.

Hüsrev Paşa:

—Emredersiniz hünkarım, dedi ve padişahın huzurundan ayrıldı.

Ali Paşa ve ailesi bulunup zindana atıldı. Galip Bey'i ise Hüsrev Paşa yanına çağırıldı. Sinirli bir şekilde:

—Bana çarşıda işim var diyerek yalan söyleyip Ali Paşanın kızı Nazan ile buluşmaya gitmişsin doğru mu?

Galip Bey başını eğip:

—Doğrudur paşam...

Hüsrev Paşa:

—Bu ihanetin içinde misin? Seni de mi kandırdılar? Olanlardan haberin var mıydı?

Galip Bey:

—Hayır paşam, hayır... Benim bu olaydan haberim yoktu, yemin ederim, size asla ihanet etmedim, etmem de.

Hüsrev Paşa:

—Peki, bana neden yalan söyledin Galip? Ya bugün ki saldırıda ölseydim ne olacaktı? Düşmanlarım emellerine ulaşacaklardı. Devlet böyle insanların eline kalacaktı. Onca askerim var fakat hiç biri senin kadar cengâver değil.

Galip Bey:

—Affedin paşam, aşk gözümü kör etmiş öylesine kör olmuşum ki hakikati görememişim.

Hüsrev Paşa:

—Bu yaptığın elbet cezasız kalmayacak Galip.

Galip Bey:

—Emredin alsınlar canımı paşam.

Hüsrev Paşa:

—Senin canı bağışlıyorum fakat senin cezan sevdiğini öldürmek olacak. Sana verebileceğim en ağır ceza budur.

Galip Bey derin bir sessizliğe büründü. Sonra da üzgün bir şekilde, verilen emri yerine getirmeye gitti. Nazan'ın kapatıldığı zindanın kapısını açtı ve Nazan'ın yanına oturdu:

—Seni kaçırmaya geldim. Birlikte tekneye binip kaçacağız, dedi.

Nazan:

—Annem, babam onlar ne olacak?

Galip Bey:

—Onları kurtarmaya vaktimiz de gücümüz de yetmez Nazan. Ya onlarla birlikte öleceksin ya da birlikte kaçıp kendi yuvamızı kuracağız.

Nazan üzülse de bu teklifi kabul etti. Birlikte saraydan kaçıp limandaki kayığa bindiler. Kayıkla biraz açıldıktan sonra Galip Bey konuşmaya başladı:

— Âşık değildin bana değil mi? Hepsi babanın oyununun bir parçasıydı. Beni kullandın. Beni hiç sevmedin.

Nazan:

—Demek her şeyi öğrendin. Senin böyle düşünmene sebep olduğum için özür dilerim lakin sana duyduğum aşk gerçektir. Babam Hüsrev Paşa'nın ailemizi yok edeceğini söyledi. Korktum, ailemi kaybetmekten korktum. İnan bana sana zarar vermek istemedim. (Uzun bir sessizlik yaşanır.) Buraya beni kaçırmaya gelmedin öyle değil mi? Buraya beni öldürmek için geldin. Senin cezan da bu değil mi?

Galip Bey, bir şey söylemedi ama gözlerinden yaşlar boşaldı. İkisi de ağlıyordu. Galip Bey hiç bir şey demeden çuvalı Nazan'a giydirdi ve çuvalın ağzını bağlarken Galip Bey son sözlerini söyledi:

—Ya ip çözülür kurtulursun ya da deniz kızı olursun.

Galip Bey, kefeni çuval olacak olan Nazan'ı kayıktan denizin derin sularına bıraktı. Hıçkırıklarına hâkim olamadı ve seni seviyorum diye haykırdı denizin ıssızlığında.

Latife ÇETİNER

Gerçekliğin Acısı

Alya, İzmir’de ailesi ile yaşıyordu. Henüz 17 yaşını doldurmuştu. Çok sevecen, sempatik, hayat dolu bir kızdı. Okulda çok sosyal, herkes tarafından sevilen bir kişiydi. Anne, babası ve küçük kardeşiyle vakit geçirmeyi çok severdi. Annesiyle yemekler yapar, babasının işlerine yardım eder, küçük kardeşiyle oyunlar oynardı. Her zaman onlara sahip olduğu için kendini şanslı hissetmişti.

Bir gün okuldayken annesi onu arayıp akşam yemeğe gideceklerini söyledi. Alya çok heyecanlanmıştı, uzun zamandır yemeğe gitmemişlerdi. Eve gidince Alya hemen hazırlandı anne ve babasını beklemeye koyuldu. Kardeşi o sırada odasında oyun oynuyordu. Daha çok vakit geçmemiştir ki anne ve babası eve geldi. Onlarda hazırlandıktan sonra yola çıktılar. Güzelce yemek yediler. Alya çok eğlenmişti fakat sabah erken okula geldiğinden uykusu gelmişti. O yüzden çok fazla orada kalmadan yola çıktılar. Alya arabada farkına varmadan uykuya dalmıştı. Olanlar da ondan sonra gerçekleşti. Alya’nın babası Sedat, kontrolünü kaybetti ve kaza yaptı. Alya hiçbir şeyin farkında değildi. Uyandıığında hastanedeydi. Teyzesi Aylin, yanında ağlıyordu. Ne olduğunu anlamamıştı. En son uyuduğunu hatırlıyordu. Endişelenmişti Alya. Ne olmuş olabilirdi de teyzesi böyle ağlıyordu? Hemen teyzesine seslendi, ne olduğunu sordu. Teyzesi ise ağlamaktan konuşamıyordu bile. Sonunda nefes aldı ve söyledi acı haberi. Kaza yapmıştı ve sadece Alya kurtulmuştu. Alya’nın bir anda dünyası başına yıkıldı. Ne yapacağını bilemedi o an. Sadece donup kalmıştı.

Kısa süre sonra cenazeleri yapıldı. Cenazede arkadaşları ve teyzesi Alya’ya oldukça destek olmaya çalıştılar fakat Alya onlara pek izin vermedi. Hiç kimseyle konuşmamıştı bile. Alya artık, teyzesinde kalacaktı. Evine olaydan sonra hiç gitmemişti. Teyzesi toplamıştı eşyalarını. Nereden bilebilirdi ki evinde geçirdiği son günün o gün olacağını.

Alya, artık çok değişmişti. Okuluna devam ediyordu fakat eskisi gibi değildi. Neşesini kaybetmişti. Dersleri de eskisi kadar iyi değildi. Eve geldiğinde teyzesinin onun için hazırladığı odaya gider, saatlerini düşünerek geçirirdi. Bazen de müzik dinlerdi. Teyzesi onun için çok endişeleniyordu ama elinden daha fazla bir şey gelmiyordu.

Alya, bir gün yine her zamanki gibi okuldan geldikten sonra odasına geçti. Müzik dinlemeye karar verip en sevdiği şarkılardan birini açtı. Sonrasında ise uyuyakalmıştı. Rüya görüyordu. Rüyasında anne, babası ve küçük kardeşi vardı. Evlerinde hep beraber yemek yiyorlardı. Çok mutlulardı. Sohbet ediyorlardı. Onlara okuldaki gününü anlatıyordu. Sonra bir anda uyandı ve bunun bir rüya olduğunu anladı. O an, bir hayal kırıklığı havuzunun içine düştü ama yine de kendini eskisinden daha iyi hissettiğini fark etti. Ardından teyzesinin sesini duydu. Onu yemeğe çağırıyordu. Hemen aşağı indi ve teyzesiyle yemek yemeğe başladılar. Yemeği yedikten sonra teyzesine yemekler konusunda iltifatlar sıralayıp odasına döndü. Teyzesi ise ondaki bu değişikliği fark etti. Normalde onunla konuşmuyordu bile. Birazcık da olsa eskiye döndüğünü hissetti. Bu onu çok mutlu etti. Alya'nın iyi olmasını çok istiyordu. Ablasının emanetiydi Alya ona, sonuçta.

Odasında tekrar düşünmeye başlamıştı Alya. Sonunda tekrar onları görmek istediğine karar verdi. En azından rüyasında mutluydu. Zaten ona gerçekler çok ağır gelmeye başlamıştı. Uykudan önce bir şeyi çok düşünürse onu rüyasında görme olasılığının yüksek olduğunu biliyordu. Yatağına geçti ve ailesini düşünmeye başladı. Ardından uyuyakalmıştı. Uyandığında başarılı olduğunu anladı. Rüyasında onları görmüştü. Bu ona sanki ailesi hiç ölmemiş hissi veriyordu. Onlarla vakit geçirebiliyordu.

Artık eskisi gibi iyi hissediyordu kendini Alya. Okulda eskisi gibi arkadaşlarıyla konuşuyordu. Derslerini de düzeltmeye başlamıştı. Aslında herkes bu duruma şaşırıyordu. Onun yerinde olsam asla bu hâlde olamam

diye düşünüyordular. Teyzesi de herkes gibiydi ama yine de Alya'nın mutlu olmasına seviniyordu.

Alya çok mutluydu. Geceleri rüyasında ailesini görüyor, onlarla vakit geçiriyor, sabahları da mutlu uyanıyordu. Ailesi hiç ölmemiş gibi hissediyordu. Artık ailesi ile ilgili konuşulurken üzülüyordu bile.

Bir gün bu olaylar hakkında düşünürken bir anda yanlış yaptığını anladı. Ailesi ona geri dönmeyecekti, artık onlar yoktu. Rüyasındakiler de gerçek değildi sadece kendi hayal dünyasıydı. Böyle yaparak onların anısına haksızlık ettiğini düşündü. Artık buna devam etmemeye karar verdi. Acı da olsa gerçekleri kabul edecekti Alya. Acısını yaşayacak ve bunu atlatacağı. O an artık büyüdüğünü ve olgunlaştığını fark etti. Bazen acı da olsa gerçeklik hayal dünyasının güzelliğinden çok daha iyiydi.

Naciye Nur TAŞTAN

Saklı Cennet

Uzun süren bir yolculuğun ardından sonunda Peru'ya geldik. Ekibimle uzun süredir bu anı bekliyorduk. Havaalanındaki işlemlerimiz bittikten sonra bir taksi tutup şehir merkezine gittik. Konaklayacağımız otelin önünde Peru'da bize rehber yapacak kişiler ile buluştuk. Daha saat 21.00'di, yarınki gezi için son hazırlıklarımızı yapıp evden ayrıldık. Rehberimiz bize yarın Cusco şehrine gideceğimizi söyledi.

Yarının planını yapıp otelden ayrıldık. Peru sokaklarını büyük bir heyecanla gezmeye başladık. Her gittiğimiz yerde ayrı bir sokak yemeğini deniyor ve Peru kültürü hakkında bilgiler topluyorduk. Uzun bir gezintinin ardından otele geri döndük. Bugün çok fazla yorulmuştum, hemen uyumak istiyordum ve uyudum. Ekip arkadaşım Ali'nin: "Kalk artık geç kalacağız!" demesiyle uyandım. Hızlı bir kahvaltının ardından otelden ayrıldık. Güneş Lima Dağları'nın ardından doğuyordu. Rehberimiz taksi tutup bizi havaalanına gönderdi kendileri sonra geleceklerdi. Havaalanındaki işlemleri hallettikten sonra uçağa bindik.30 dakikalık uçak yolculuğundan sonra Cusco'ya indik. Rehberimiz de hemen bizden sonraki uçakla geldi.

Rehberimiz geldikten sonra ekipçe toplanarak şehri gezmeye başladık. Saat 13.00'te yerel bir otobüs firmasına ait araca binip Centro Historico De Cusco ya gittik. Burası çok ilgi çekici görünüyordu. Türkçe anlamıyla Cusco tarihi bölgesi demekti ve 1972 de dünya mirası olmuştu. Çok vakit kaybetmeden Coricancha tapınağına gittik. Burası eski İnka topluluğuna ait bir tapınaktı. İçerisine girdiğimizde etrafta değişik semboller ve yazılar vardı büyük ihtimalle eski inka diline aittiler. Ekibimizdeki tercüman arkadaş Harun duvarlarda dini ibadetleri ve inanış şekillerine ait şeyler yazıyormuş gerçi tapınakta başka ne yazacaktı? Buradan çıkıp Güneş Tapınağı'na gittik. Orada da aynı şekiller vardı, içeride orada yapılan ayin ve ritüelleri devam ettirmek için belirli faaliyetler yapılıyordu, onları izlemek için dışarı çıktığımızda bizi muazzam bir manzara karşıladı.

İnsanlar bir arada toplaşıp müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Acıkmıştık, rehberimiz burada büyük bir pazar olduğunu söyledi. Pazara doğru yola çıktık, pazara vardığımızda hepimiz bitkin düşmüştük. Pazarı zar zor gezdik ama iyi ki de gezmişiz hayatımda hiç görmediğim bitkileri meyveleri gördüm. Ekipçe büyük bir alışveriş yaptık. Cusco da bir parka oturup aldığımız şeyleri tattık hoşumuza gidenleri yedik. Saat 19.00 da konaklayacağımız otele gittik ve saat 21.00'e kadar otelin barında takılıp yarın hakkında konuştuk. Yarın büyük gündü çünkü asıl hedefimiz ve araştırma amacımız olan Machu Pichu ya gidecektik. Büyük bir hevesle uyudum.

Sabah erkenden kalkıp Machu Pichuya doğru yol aldık. Saat 14.00 civarı antik kenti varmıştık çok büyüleyici bir yerdi hava soğuk olduğu için montlarımızı giyip kenti gezmeye başladık. Machu Pichu 1450 yılında İnkalı hükümdar Pachacutec Yupanqui tarafından İspanyol istilacılar ve düşmanları tarafından korunmak için Urubamba Vadisi üzerine kurulmuş bir antik kenttir. Kenti gezerken yükseltiden dolayı sık sık burnumuz kanıyordu. Ben ve arkadaşım Furkan arkeologlar olarak kenti inceliyor, Berker ve Selçuk ekibe kent hakkındaki efsaneleri ve rivayetleri anlatıyordu. Şehirde araştırma yaparken olabildiğince hassas ve zarar vermeden çalışıyorduk. Şehirde çok fazla mezar vardı, bu mezarları incelerken bir şey dikkatimi çekti. Şehirdeki evlerin içindeki iskeletler sanki bir şeyi gizlemeye çalışırken ölmüş gibiydiler. Gördüklerimi ekibe söyledim, ekip de inceleyerek bana katıldı. Akşam olmuştu ve bir karar almıştık gidip o evi gizlice inceleyecektik. Kent yakınlarında fark edilemeyecek şekilde kamp kurduk. Geceyi çadırların içinde geçirdik. Dışarıdan tüyler ürpertici sesler geliyordu. Selçuk, korkup benim çadırıma geldi; geceyi onla beraber geçerdik, heyecandan dolayı zaman geçmek bilmiyordu, birbirimize sürekli kent hakkında yaşanmış olayları anlattık. Selçuk'un anlattığı bir olay dikkatimi çekti.

1912 yılında Amerikalı bazı kişiler tarafından bu şehirden Amerika'ya çok fazla altın kaçırılmıştı. Saati geldiğinde kamptan ayrıldık. Ekip olarak hızlı ve sessiz bir şekilde kente giriş yaptık bahsettiğim eve gidip araştırmaya başladık. Berker sakar birisi olduğunu için bir tane duvara yaşlı iskeleti devirdi. İskeletin devrilmesiyle beraber duvardan iki- üç taş parçası söküldü. Çok hasar var mı diye bakmaya gittiğimde duvara gizlenmiş bir harita olduğunu keşfettim. Haritayı açtığımda hazine haritası olduğunu fark ettim ve bizimkilere seslendim. Yanıma geldiler ve haritayı beraber inceledik haritada yarı İngilizce yarı İnkaca yazılar ve bir işaretli nokta vardı. Harun, haritayı inceleyip yazılanları çevirip bize aktardı. Haritayı önceden Amerikalılar bulmuşlardı. Harita bilimcimiz Ömer, bakıp ne yapmamız gerektiğini söyledi. Ömer' in dediğine göre kentteki tapınakta gizli bir geçit varmış ve bu geçit dağın altındaki yeraltı dünyasına açılıyormuş. Hemen tapınağa gidip zor olsa da gizli geçidi bulup açtık. Yerin altına tüneller uzanıyordu beş tünel vardı Amerikalıların yazdığına göre dördüncü tüneli seçmemiz gerekiyordu dördüncü tünele girip ilerledik. Geçtiğimiz yerlerde fotoğrafçı arkadaşımız Egemen fotoğraf ve video çekerek anı ölümsüzleştiriyordu. Tünelin sonunda bir ormana ulaştık. Ormanın sonunda bir tapınak vardı, o kadar çok parlıyordu ki üzerinde altın işlemeler olduğunu anlamıştık. Takım arkadaşlarına liderleri olarak: “Macera asıl şimdi başlıyor.” dedim ve yürümeye başladık

Mehmet Arda ÇAKIR

Yuva

Bu sabah yağmurlu bir gün ile uyandım. Annem olsaydı: “Ah ne sıkıcı, kötü bir hava.” derdi. Oysa ben böyle havalarda huzur ve kendimi bulurum. Küçük kızım Duman’ı -kedim- uyandırmamak için bir süre daha yatakta kalmaya, önünde birbirinden güzel çiçekler bulunan pencereden dışarıyı seyretmeye karar verdim.

Uzun süre dışarıyı seyretmiş olmalıyım ki başka evlerin ışıkları yanmaya başlayınca hazırlanmam gerektiğini fark ettim. Usulca yatağımdan kalkıp hemen ılık bir duş aldım. Duştan çıkar çıkmaz Duman karşıladı beni. Sanki hazır olmayan mamasının hesabını sorar gibiydi. Önüne mamasını ve biraz da ılık süt koydum. Ben de sıcak bir kahveyle yetindim. Sınıfa girdiğimde öğrencilerim heyecanla sınav sonuçlarını sordular. Henüz okuyamadığımı söyleyip hemen derse geçtim. Felsefenin tarihini anlattım onlara ama biliyorum ki unutacaklar tüm bunları, zaten benim de asıl amacım, onlara hayatları boyunca felsefe yapmayı öğretmek...

Bugün erken bitti okulum. Londra’nın ışıltılı sokaklarından evime doğru giderken hayatımın bu kadar sıkıcı olmasını şikâyet ettim kendime. Eve vardığımda geç olmuştu Duman’la bir şeyler atıştırıp hemen yatağıma geçtim. Heyecanla yeni aldığım kitabımı okumaya başladım: Franz Kafka – Dönüşüm.

Bu sabah gördüğüm bir rüya üzerine kan ter içinde uyandım. Eşya olmayan, küçük bir oda yanıyordu ve ben de o odanın içindeki bir böcektim. Çılgınlık içinde yardım istiyorum ama insanlar bakıp geçiyor. Herkes kendi arayışının peşinde. Bütün gün boyunca bu rüyanın etkisinden sıyrılamadım. Dün gece okuduğum kitap yüzündendir diye yorumladım ve bundan böyle evimdeki böceklere daha nazik davranmaya karar verdim. Belki de onlardan biri Kafka’ydı... Mecbur kalmadıkça kullanmadığım televizyonum geldi aklıma, neler var diye bir bakmak istedim. Açtığı gibi bir haber karşıladı beni Türkiye ile ilgili. Muğla adında bir ilinin yangınları gösteriyordu. Ah o

ağaçlar... Yuvası toprak, orman olan o canlılar... Yüreğimde hissettim dünyanın öteki ucundaki o yangını. Bir anda bu sabah gördüğüm rüyayı anımsadım. Rüyam ve bu tesadüfen gördüğüm haberin paralellik göstermesi beni derinden etkiledi. Okulların bir haftalık tatilinde Türkiye'ye gitmeye karar verdim. Uçak biletimi alıp sabırsızlıkla günlerin geçmesini bekledim. Geldi o gün. Hep uçağa geç kalan ben bugün erkenden gelmiştim. Uçak kalktıktan yaklaşık dört saat sonra vardım, güzelliklerin kül olmaya devam ettiği o şehre... Uçaktan indiğimde Datça diye bir yerdeydim. Havasını içime çektiğimde daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettim. Sanki yıllar sonra yuvama, güvende olduğum yere dönmüştüm. Evet, daha önce adını bile duymadığım, dilinden anlamadığım bu yer benim yuvamdı! İnsanlar can çekişir gibiydi. Ülkenin dört bir yanından gelen insanlar birlik olmuş yangınları söndürmeye çalışıyorlardı. Ben de onlara katıldım yuvamızın yanmasını öylece izleyemedim.

İki ay kadar süren çalışmaların ardından yangınları durdurmayı başardık. Tarihini az çok bildiğim Türklerin o cesaretine, fedakârlıklarına hayran olmamam elde değildi. Aynı dili konuşmadığım insanlarla bu süre boyunca anlaşabildim çünkü hepimizin tek bir amacı vardı: ağaçlarımızı, hayvanlarımızı, nefesimizi kurtarabilmek...

İşimden istifa ettim. İngiltere'deki öğrencilerimle, dostlarımla vedalaşıp Duman'ı da yanıma alarak Datça'da bir sahil kasabasına temelli yerleştim. Burada sevimli, bahçeli bir eve sahibim. Dikebildiğim kadar fidan diktim. Her fidan diktiğimde gönlümde ferahlama, huzur hissettim. Yuvası yanan sevimli dostlarımızı sahiplendim. Şimdi evimin bahçesindeki hamaktan günün batışını seyrediyorum. Daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim kendimi. Derken Pessoa'nın şu sözleri geliyor aklıma: “ Ne zevk, ne ün, ne iktidar; özgürlük yalnız özgürlük lazımdı insana.”

Ayşe Naz TUNÇER

Zamansız Zaman

Yine güzel bir güne uyanmıştım. Güzel bir yaz sabahı... Kuşların cıvıltıları, güneşin eşsiz ışığıyla parıldaayan rengârenk çiçekler ve hafif rüzgâr esintisiyle ahenkle dans eden ağaçlar... Evet, gerçekten güzel bir gündü benim için. Bu küçük ama bir o kadar da sevimli evimde yalnız değildim. Benimle birlikte uyuyan çiçekler ve benimle birlikte uyanan bir Güneş vardı. Yatağımdan kalkıp pencereye yaklaştım ve tertemiz havayı uzunca soludum, iliklerime kadar hissettim. Bu benim için bir başlangıçtı sadece. Daha sonra mutfağa indim ve kahvaltımı yaptım artık hazırlanıp çıkmam gerekiyordu.

Bugün izin günümdü ve ben bu günü kendime ayırmış, şehrin sokaklarında dolaşmaya çıkmıştım. Her bir sokağında ayrı hikâyeler, ayrı anılar, ayrı maceralar... Venedik sokakları bugün beni bekliyor gibiydi. Anılar tekrar gözümde canlanıyor, o günleri tekrar yaşıyormuş gibi oluyordum. Meğerse zaman ne de çabuk geçiyormuş. Zaman denen şey sadece akıp geçmekle kalmıyor, bizim yaşanmışlıklarımızı da beraberinde getiriyor.

Venedik'e ilk geldiğim günlere dönüp baktığım zaman, ne kadar küçük ve savunmasız olduğumu anımsamaya başlarım. Zaman geçtikçe hatalarımın, eksiklerimin farkına varmam beni mutlu etse de üzülüyor değilim. Yaş alıyorduk neticesinde. Zamanın hiç takip edemediğim kadar su gibi geçmesi, beni günden güne derinden etkiliyor, tutkularımın yarım kalması düşüncesi beni korkutuyordu. Anılarım canlanırken ara ara hafif bir tebessüm oluşuyor yüzümde; bir burukluk, bir özlem belirliyor içimde. Bir yandan bu duyguları yaşarken bir yandan da hatıralarımın beslendiği sokakları dolaşmaya devam ediyordum.

Hafızam kuvvetli olmasına rağmen bazı şeyleri tamamen hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bu, zamanın yıllar geçtikçe benim üzerimde bırakmış olduğu bir etki olabilirdi veya başka bir şey... Çokça

düşündükten sonra yavaş yavaş hatırlarımın son bulduğunu düşünürken aniden bir yenisi hatırıma geliyordu. Sanıyorum ki aklım benimle oyun oynuyordu. Etraftaki kokular, yapılar, insanlar hiç değişmemiş gibi. Sanki bir tek ben değişmişim. Zaman bir tek beni mi değiştirmişti bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var ki zamanın bir şeyleri gerçek anlamda değiştirmesidir.

Hava bozmaya başlamıştı. Artık eve dönmemin vakti gelmişti. Evime döndüm, yağmur yağmaya başlamıştı. Evin sessizliğini bozan yağmurun şırıltısını dinleyerek aldım elime kitabı, başladım okumaya derken bir ses duydum. Sanırım karnımın gurultusuydu bu. Evet, bugün yeterince aç kalmıştım. Şimdi sıra karnımı doyurmaktaydı. Mutfakta dünden kalan börek ve çorbamı ısıtıp bir güzel karnımı doyurdum. Artık, yapabileceğim pek bir şey kalmamıştı diye düşünürken aklıma lise zamanımda yazmış olduğum günlüğüm geldi, aradım ve bulup okumaya başladım günlüğümü.

Bugün, zaman ile ilgili oldukça düşünüp fikir sahibi olmaya çalışmıştım. Zaman aslında biziz. Zamanı başka yerde aramak yerine kendi geçmişimize baktığımızda görebileceğimiz kanısına varmıştım. Bugün fazlasıyla düşünmüş ve yorulmuştum. En güzelinden bir uyku çekmek benim de hakkımdı. Üzerimdeki fazlalıklardan sıyrılıp yatağıma doğru yöneldim. Bu arada yağmur da şiddetini artırmıştı. Gecenin sessizliği ve yağmur sesiyle bu günümü de sonlandırdım.

Duygu HALYAZ

Norveç'te Bir Günüm

Güneş doğmadan hemen önce yeni aldığım telefonumun kısık ama rahatsız edici alarm sesi ile uyandım. Hava biraz soğuktu. Yavaşça esnedim ve telefonu masadan aldım. Telefonun ışığı yüzüme vurunca kendime geldim ve alarmı kapattım. Telefonu tekrar masaya koydum. Etrafım çok sessiz ve karanlık oldu. Kendimi bir boşlukta süzülüyormuş gibi hissettim. Biraz rahatsız olmuştum ve bir an bu durumdan kurtulmak istiyordum. Bu yüzden güneşin doğuşunu çok severdim çünkü güneş ile birlikte ortalık aydınlanır, doğa canlanır ve yeni bir gün başlardı. Bu anı kaçırmamak için yatağın gıcirtısıyla hızlıca yatağımdan kalktım. Yüzümü sıcak bir su ile yıkamak için yavaş adımlarla lavaboya doğru yöneldim. Lavaboya vardığımda ışığı sonra sıcak suyu açtım. Sıcak su ile yüzümü üç kere yıkadım. Suyu kapattım ve elime havluyu aldım. Yavaşça yüzümü sonra elimi sildim. Havluyu yerine koydum, ışığı kapattım.

Dışarıyı aydınlanmaya ve doğa canlanmaya başlamıştı bile. Kuş seslerine doğru hızlı bir şekilde ilerledim. Bahçemin kapısını açtım ve o güzel manzarayı gördüm. Gün doğumu renklerine karışmış kuşların ve denizin sesi... Sanki doğa bana bir senfoni çalıyordu. Denizin kokusuyla kendimi rüzgâra bırakmıştım. Tüy kadar hafiflemiş hissediyordum kendimi... Bir süre sonra daldığımı fark ettim. Uzun süre bu güzelliği seyretmiş olmalıydım. Saate bakmak için telefonu masadan almaya giderken acıktığımı fark ettim. Telefonu aldım ve saate baktım. Saat dokuz olmuştu bile. Zaman ne kadar hızlı ama çok güzel geçiyor, diye düşündüm kendi kendime. Ardından kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçtim. Keyifli bir müzik açtım ve sucuklu yumurta yapmaya karar verdim. Dolabı açıp siyah tavayı çıkarttım ve ocağa koydum. Buzdolabını açıp içinden sucuk, iki tane yumurta, bir tane domates ve birkaç sebze daha aldım. Başta sucukları keskin bir bıçakla kestim. Ardından tavayı yağlayıp sucukları pişirmeye

başladım. Sucuğun kokusu ve pişme sesi ağızımı sulandırmıştı. Sucuk pişerken domatesi ve diğer sebzeleri doğradım ve kendime güzel bir sunum yaptım. Sucuğa iki yumurtayı da kırıp ekledim ve sonra sucuklu yumurtanın pişmesini bekledim. O sırada ekmeği çıkarttım. Piştikten sonra afiyet ile yedim. Doyduktan sonra bir zevkle bulaşıkları yıkadım. Hava çok güzel olduğundan biraz dışarıda koşmaya karar verdim.

Norveç'in başkenti Oslo'nun sokaklarında yaklaşık bir saat koştum ve bir sürü yeni insanla tanıştım. Hepsi birbirinden farklıydı ve çok iyilerdi. Deniz kıyısından evime doğru yürümeye başladım. Dalgaların kayalıklara çarpması bile muazzam gözüktüyordu. Norveç çok güzel ve refah seviyesi yüksek bir ülkedydi. Artık böyle bir yerde yaşadığım için çok keyif alıyordum. Eve vardığımda ılık bir duşa girdim. Duştan çıktıktan sonra kendime sıcak bir kahve yaptım ve biraz dinlendim. Ardından sıradan bir günde yaptığım hobilerimi yapmaya başladım ama bir süre sonra biraz sıkıldım. Farklı bir şeyler yapmak istiyordum ve gün batımı yaklaşıyordu. Gün batımını küçük bir kasabada geçirmek istedim ve kendime güzel bir otel tuttum. Yanıma birkaç şey aldıktan sonra arabama bindim ve otele doğru sürmeye başladım. Pencerenin yarısını açtım ve kolumu yasladım. Püfür püfür esmeye başladı. Solumda deniz, sağımda ağaçlar... Yoksa bu mavi ile yeşilin mükemmel uyumu muydu? Ağaçlar, rüzgârın yardımıyla sallanıp bana selam mı veriyordu? Güneş, beyaz bulutların arkasında saklanıyordu da bir anda bulutlar mı kaçtılar? Kuşlar gibi özgür hissediyordum kendimi ama kuşlar nasıl hissediyordu? Ya ayrılmam gerekirse buradan? Çok bağlanmamak mı lazım bu huzura?..

Varmıştım o küçük kasabaya ve yerleşmiştim otelime. Sadece hayatımda biraz daha keyif almak istiyordum. Rahat bırakılmak... Gün batımı da yaklaşıyordu. Yavaş yavaş batmaya başlamıştı güneş. Kuşlar sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Belki de sadece şarkıma eşlik ediyorlardır ama sadece şunu biliyordum ki şu anda olabileceğim en güzel

yerdeydim. Hayatımı akışına bırakmıştım. Güneş de benim gibi yerini sadece birkaç renge bırakıyordu: turuncu, sarı, kırmızı ve en sonunda siyah.

Ömer Faruk GÜNLÜ

Derbi Kavgası

Muhammet ve Egemen, çok iyi anlaşılan sınıf arkadaşlarıdır. Bu iki arkadaş arasında bazı zamanlar anlaşmazlıklar yaşansa da yine de dostluklarını bozmazlar ve birbirlerinin kalplerini kazanırlar. Aralarında anlaşmazlık çıkmasının sebebi ise birçok erkeğin en büyük ilgi alanı olan futboldur. Muhammet, bir Fenerbahçe taraftarı, Egemen ise bir Beşiktaş taraftarıdır. Her gün okulu aksatmadan gelen bu iki arkadaş, okulun son günü birbirlerine veda eder ve evlerine dağılırlar.

İkisi de iki gün sonra yani pazar günü için çok heyecanlılardı. Çünkü Pazar günü Beşiktaş-Fenerbahçe derbisi vardı. Muhammet, henüz cuma gününden maç ile ilgili paylaşımlarını sosyal medya üzerinden yapıyordu. Bu paylaşımları tabii Egemen de görüyordu. Egemen, gördüğü bu paylaşımların ardından kendi takımı ile ilgili paylaşımlar yapmaya başladı. Birbirlerine karşı yapmış oldukları paylaşımların ardı arkası kesilmiyordu. En sonunda ikisi de saatin geç olduğu ve artık yettiği kanaatine varmışlardı. Muhammet uykusunun geldiğini anladı, dişlerini fırçaladı ve yatağına yatarak pazar gününü düşünmeye başladı. Bu günü önemsemesinin tek sebebi Fenerbahçe kaybeder ise diğer sınıf arkadaşlarının pazartesi günü onun ile alay etmesini istememesi idi.

Muhammet, sabah saat 06.00'da uyandı. Elini yüzünü yıkadı ve kahvaltı sofrasına oturdu. Bir saat kadar bir vakit geçirdikten sonra hemen öğretmenlerinin vermiş olduğu ödevleri yapmaya koyuldu. Bütün ödevlerini bitirdi ve biraz dinlenmeye karar verdi. Bu esnada Egemen, kahvaltıdan kalkıp ellerini yıkadı ve arkadaşları ile buluşmak üzere dışarı çıktı. Vakıt ilerlemişti. Saat 17.00 olmuştu. Muhammet, arkadaşlarının çağırması ile futbol oynamaya gitti. Maç başladı. Muhammet'in takımı ilk golü, arkasından iki ve üçüncü golleri attı. Maçı kazanan taraf 3-0lık skor ile Muhammet'in takımı oldu. Saat 19.00 olmuş ve hava kararmaya başlamıştı.

İkisi de evlerine döndü. Muhammet akşamını dinlenerek, Egemen ise ders çalışıp video oyunu oynayarak geçirdi. Vakit ilerledi ve ikisi de büyük bir heyecan ile uyudular.

Pazar sabahına ilk uyanan Muhammet oldu. Elini yüzünü yıkayıp kahvaltı yaptı, kahvaltıdan sonra ise televizyon izleyerek akşam 19.00'ü bekledi. Egemen, öğleye kadar uyumuştur uyandı; elini yüzünü yıkadı ve kahvaltısını yaptı. İkisi de günü telefon ile oynayarak geçirdi. Derbi saati geldi. Televizyonlar açıldı, çerezler hazırlandı ve maç başladı. Maçın ilk golünü Beşiktaş erkenden atmıştı. Egemen, bu sevinç ile ileriye hiç düşünmeden Muhammet'e kışkırtıcı mesajlar atmaya başladı. Maçta Fenerbahçe'nin yaptığı her hatada Muhammet'i kışkırtan Egemen, bundan zevk alıyordu. Muhammet ise her mesajda Egemene kin besliyordu. Maçın ikinci devresinde Beşiktaş ikinci golü attı. Egemen sevinçten havalara uçuyor, bir yandan dostluklarını düşünmeden Muhammet'i kışkırtıyordu. Her mesajda ikilinin dostluk bağları zedeleniyordu. Maç bitmiş kazanan 2-0'lık skor ile Beşiktaş olmuştu.

Maç, Muhammet'i çok yormuştu. Maçtan sonra hemen okul için hazırlıklarını yaptı ve uyudu. Egemen ise sosyal medyadan dalga geçici şekilde paylaşımlar yapıyordu. Sabah oldu. Egemen, sabaha mutlu uyanırken Muhammet sınırlı bir şekilde uyanmıştı. Muhammet herhangi bir alay ile kavga çıkarmaya müsait idi. Okula ilk gelen Egemen, sessizce sırasına oturmuş; Muhammet'i beklemeye koyulmuştu. Sonunda Muhammet okula geldi, sınıfına girdi ve Egemen ile göz teması kurmadan sırasına oturdu. Egemen'e çok kızmıştı. Egemen, birden sesini kademe kademe yükselterek gülmeye başladı. Ardından Muhammet ile dalga geçmeye başlamıştı. Muhammet ilk başlarda Egemene kızsada dostu olduğu için alttan aldı ve sustu. Ama Egemen alaycı tavırlarına dostluklarını düşünmeden devam ediyordu. Diğer sınıf arkadaşları ve aynı zamanda Fenerbahçeli olan Selçuk da sınıfa varmıştı. Egemen'in bu tavırları Selçuk'un da zoruna gidiyordu ancak Selçuk alttan alarak takımının kötü

oynadığını kabulleniyordu. Muhammet iyice dolmuştu. Bir anlık sinirle Egemen'in omuzuna bir yumruk attı ve kavganın fitilini yakmış oldu. Buna karşılık Egemen de bir yumruk atınca ortalık savaş alanına döndü. İki de bu düşüncesiz davranışlarının sonuçlarını hiç düşünmeden dostluklarını bir hiçmiş gibi kenara atarak kavga ediyorlardı. Onları ayırmak için araya Selçuk, Arda, Furkan ve Harun girdi ve tarafları ayırdı. Harun ikisini de karşı karşıya oturttu ve uzun bir konuşma yaptı. Bu yaptıklarının arkadaşlıklarına zarar verdiğini ve onların çok iyi birer dost olduklarını onların aklına kazıdı. Konuşmanın ardından karşılıklı olarak birbirlerinden özür dilediler.

Hâlâ sinirleri geçmemişti ve birbirleriyle konuşmuyorlardı. Okul bitti evlerine gittiler. İki de akşam bu olayı düşünüp hatalı olduklarını anladılar. Ertesi gün okula ilk gelen Muhammet olmuştu. Egemen'den içten bir şekilde özür dileyip yeniden eskisi gibi dost olmak istiyordu. Egemen sınıfa girdi. Muhammet'in yanına doğru hareketlendi ve ondan özür dileyip hatalının kendisi olduğunu kabul ettiğini söyledi. Ardından Muhammet de özür dileyerek hatalının yalnızca Egemen değil, kendisi de olduğunu söyledi. Söz vererek bir daha herhangi bir maçta birbirlerini kışkırtmayacaklarını söylediler.

Furkan Polat AYKAÇ

Okuldan Sanayiye

Günlerden bir gün Mustafa, her gün olduğu gibi bu gün de okula gitmek için sabahın erken saatlerinde zorla da olsa uyanmayı becermişti. Mustafa, her gün okula gitmeyi çok sıkıcı, saçma ve yorucu buluyordu. Annesi Hilal Hanım ise bu durumdan pek hoşlanmıyordu. Mustafa, her sabah olduğu gibi bu sabah da bir yandan elini yüzünü yıkarken bir yandan da okula gitmek istemediğini annesine tekrarlayıp duruyordu ama annesi Hilal Hanım ise okula gitmeden bir meslek sahibi olamayacağını söylüyordu.

Evlerine yakın olan Manisa Yunus Emre’de bulunan Atatürk Ortaokulunda 8. sınıfta okuyordu Mustafa. Söylenmeyi bırakıp istemese de okul kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Okul kıyafetlerini giyerken annesi Hilal Hanım, Mustafa’ya okulda yemesi için bir şeyler hazırlıyordu. Mustafa okul kıyafetlerini giydi, annesinin hazırladığı atıştırmalığı aldı ve aşağıya yani ayakkabısını giymeye gitti. Ayakkabılarını giydi, annesini öptü ve okul yolunu tuttu.

Okula giderken her sabah okul yolunda olan ve evlerine yakın olan sanayinin önünden geçiyordu. Geçerken de her seferinde: “Acaba ben de okulu bırakıp sanayiye mi girsem?” diye düşünüyordu. Sanayiye geçtikten sonra okuluna gelmişti. İstemeyerek de olsa okula ilk adımını atıp girdi. Okulun girişinde hemen Mustafa’nın sınıfı vardı. Sınıfının kapısını açtı ve sakin bir şekilde: “Herkes günaydın.” diyerek sırasına geçti. Sıra arkadaşı okuldaki en akıllı öğrenciydi. Mustafa ile sohbet etmeyi severdi. Bugün de sohbet ederken Mustafa, okulun onun için çok zor olduğunu ve okuyamayacağını söyledi. Sıra arkadaşı ise okumanın aslında zor olmadığını, sadece severek okumaya çalışmasını söyledi ama Mustafa okuyamayacağını söyledi ve ders zili çaldı. İlk dersleri matematikti. Matematik öğretmeni Gamze Hanım, sınıfa yüksek bir enerji ile girdi ve: “Herkes günaydın çocuklar.” dedi. Bütün öğrenciler ayakta: “Sağ ol!”

diyerek cevap verdiler. Öğretmenleri Gamze Hanım: “Oturabilirsiniz çocuklar.” dedi. Bütün öğrenciler yerlerine oturdular ve ders kitaplarını açtılar. Ama Mustafa ders kitabı yerine önüne boş bir defter çıkardı ve araba resimleri çizmeye başladı. Bunu gören öğretmeni Gamze Hanım ise Mustafa’ya derste başka şeyler ile uğraşmak yerine derse odaklanması gerektiğini söyledi. Mustafa, önündeki defteri sıranın altına koydu ve oflayarak ders kitabını çıkarıp sırasının üstüne koydu. Boş gözler ile bir yandan kitaba bir yandan da öğretmenine bakıyordu.

Zil çaldı ve Mustafa’nın yanında oturan arkadaşı hızlı bir şekilde Mustafa’dan bahsetti. Sabah konuştuklarını öğretmenine söyledi ve öğretmeni Gamze Hanım: “Ben hallederim.” dedi ve Mustafa’yı yanına çağırdı. Öğretmeni, Mustafa’ya neden dersler ile hiç alakası olmadığını ve neden her gün dalgın olduğunu sordu. Mustafa ise okulun ona göre olmadığını ve okulun zor olduğunu söyledi. Öğretmeni, okumadan hiçbir şey olamayacağını söyledi ama Mustafa oralı bile olmadı. Ders zili çaldı ve Mustafa, öğretmeninden izin isteyerek sınıfına gitti. Mustafa’nın bu hallerini beğenmeyen öğretmeni Gamze Hanım düşünceli bir şekilde sınıfa doğru gitti. Mustafa, diğer derslerde de boş boş oturup araba resimleri ve araba parçaları çizerek geçirdi. Okul bitiş zili çaldı ve Mustafa okulun bitmesine sevindi ve koşarak eve doğru yola koyuldu. Eve dönüş yolunda her zamanki gibi sanayinin önünden geçiyordu ve her zaman olduğu gibi bir şeyler düşünüyordu. Sanayiyi geçti ve evine gittikçe yaklaşıyordu ve bir anda aklına bir fikir gibi bir şey geldi, bunu annesine söylemek için koşmaya başladı ve eve geldi. Mustafa yüzünde tebessüm ile annesine sarıldı, aklında bir fikir olduğunu ve söylemek istediğini söyledi. Annesi Hilal Hanım ise: “Tabii ki de oğlum söyleyebilirsin ama önce üstünü değiştir, elini yüzünü yıka, yemeğini ye sonra ne söyleyeceksen söyleyebilirsin.” dedi. Mustafa büyük bir heyecan ile: “Tamam anneciğim.” dedi ve aceleci bir tavırla odasına geçerek üstünü değiştirdi. Ardından lavaboya giderek elini, yüzünü yıkadı ve mutfağa geçerek yemeğini yemeye

başladı. Yemeğini bitirdi lavaboya giderek ellerini yıkadı, ağzını sildi ve sofrayı kaldırması için annesine yardım etti. Annesi Mustafa'ya: "Eh, söyle bakalım artık ne söyleyeceksin oğlum, merak ettim." dedi. Mustafa, annesine: "Tamam anneciğim, yemeğimizi yediğimize göre söylüyorum artık." dedi. Mustafa annesine aklında olanları anlatmaya başladı. Mustafa, "Anne, artık ben okula gitmek yerine sanayide bir dükkâna girip çalışmak istiyorum. Çünkü okul bana göre değil, yapamıyorum artık." dedi. Annesi Hilal Hanım, büyük bir şaşkınlık içinde: "Ne, ne diyorsun oğlum sen?" dedi. Mustafa, annesine tekrardan söyleyince annesi Hilal Hanım, Mustafa'ya bunun için biraz daha düşünmesi gerektiğini ve ona göre bir karar vermesini söyledi. Mustafa da annesine: "Anne, ben bunun için çok düşündüm ve bu karara en sonunda vardım." dedi. Annesi Hilal Hanım, bu karara saygı duyduğunu ve Mustafa'nın arkasında olduğunu söyledi. Mustafa annesine: "Anne peki, bunun için ne yapmamız gerekiyor?" dedi. Annesi Hilal Hanım ise Mustafa'ya: "İlk başta okuldan kaydının alınması gerekiyor ve yarın bunun için okula geleceğim." dedi. Mustafa, tamam diyerek odasına yatmak için gitti. Heyecandan uyuyamıyordu, bir sağa bir sola dönüyordu. En sonunda uyudu.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber büyük bir heyecan ile yatağından kalktı elini yüzünü yıkadı, okul kıyafetleri yerine normal kıyafetler giydi ve annesini uyandırmaya gitti. Mustafa annesinin yattığı odaya giderek sakin bir şekilde: "Anne, uyan istersen hadi okula gitmeyecek miyiz?" dedi. Annesi Hilal Hanım sessiz ve sakin bir ton ile: "Tamam oğlum şimdi kalkacağım." dedi. Mustafa, "Tamam anneciğim." dedi ve hızlı bir şekilde mutfığa yöneldi. Annesi Hilal Hanım Mustafa gittikten sonra kalktı ve elini yüzünü yıkamaya gitti. Annesi elini yüzünü yıkarken Mustafa ilk defa kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Masaya ilk olarak dün akşamdan aldıkları ekmekleri koydu, daha sonra buzdolabından zeytin, reçel, peynir tarzı yiyecekler çıkardı ve sonucunda Mustafa mükemmel denilebilecek derecede bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Annesi Hilal Hanım, elini yüzünü

yıkadıktan sonra mutfağa geçti ve kahvaltının hazırlanmış olduğunu görünce şaşırdı ve Mustafa'ya : “Kim bu güzel sofrayı hazırladı?” dedi. Mustafa gür bir ses ile: “Ben hazırladım.” dedi. Annesi Hilal Hanım ilk başta olduğu gibi tekrardan şaşıarak: “Demek ki sen hazırladın.” dedi. Mustafa: “Evet.” dedi. Annesi masaya oturdu ve yemeğe başladı. Yarım saatlik bir kahvaltıdan sonra sofrayı annesi Hilal Hanım kaldırdı ve hazırlanmak için odasına gitti. On beş dakika sonra annesi Hilal Hanım odasından çıktı ve Mustafa'ya: “Hadi oğlum, gidelim bir an önce.” dedi. Mustafa heyecanlı bir şekilde: “Tamam anneciğim, hadi gidelim.” dedi.

Mustafa ve annesi Hilal Hanım evden çıktılar ve okulun yolunu tuttular. Okula giderken okul yolunda olan sanayiden geçiyorlardı ve Mustafa araba ve araba parçalarını gördüğünde her zaman heyecanlandı gibi bu sefer de heyecanlanmıştı. Sanayiye geçtiler ve okula vardılar. Okula girdikten sonra Mustafa, annesini okul müdürünün odasına götürdü. Okul Müdürünün odasına yaklaştıkları zaman Mustafa'nın içinde bir korku belirmeye başlamıştı. Mustafa ve annesi Hilal Hanım, okul müdürünün odasının kapısını çaldılar ve içeri girdiler. Mustafa'nın annesi ve okul müdürü biraz sohbet ettikten sonra Mustafa'nın annesi Hilal Hanım, okul müdürüne: “Hocam, oğlum Mustafa artık okumak istemiyor; bunun yerine sanayiye girip çalışmak istiyor.” dedi. Okul müdürü bu duruma biraz şaşırdı ve Mustafa'ya dönerek: “Neden okulu bırakmak istiyorsun Mustafa?” dedi. Mustafa, okul müdürüne: “Öğretmenim, ben okula gelip gitmekten çok sıkılıyorum ve bana yorucu geliyor; bunun yerine sanayiye gidip gelsem daha iyi, hem para bile veriyorlar.” dedi. Okul müdürü tekrar sorarak: “Bunun için emin misin?” dedi. Mustafa tekrardan: “Eminim öğretmenim.” dedi ve okul müdürü evrakları çıkartıp masanın üstüne koydu ve Mustafa ve annesi Hilal Hanım'ın bu evrakları doldurmasını istedi. Aradan yarım saat gibi bir süre geçtikten sonra Mustafa ve annesi Hilal Hanım evrakları doldurup okul müdürüne teslim ettiler. Okul müdürü evrakları onaylatıp birkaç işlem daha yaptıktan sonra Mustafa'nın annesine yani Hilal Hanım'a

tasdiknameyi verdi. Mustafa ve annesi Hilal Hanım okul müdürü ile vedalaştıktan sonra Mustafa annesinden izin isteyerek son kez sınıf arkadaşları ile vedalaşmak istediğini söyledi.

Annesi Mustafa'ya izin verdi ve Mustafa koşarak sınıfına gitti. Mustafa'yı gören sınıf arkadaşları ona neden geç kaldığını ve neden okul kıyafetlerinin olmadığını sordu. Mustafa arkadaşlarına dönerek gözleri yaşlı bir şekilde, "Arkadaşlar, artık ben okumayacağım; sizlere eğitim yılınızda başarılar dilerim " dedi. Bir anda bütün sınıf duygulandı ve herkes ağlamaya başladı. Mustafa, arkadaşları ile vedalaştı ve okuldan ayrıldı. Okuldan ayrılırken okulda geçirdiği anılar bir bir aklına geliyordu. Mustafa annesinin yanına gitti ve annesine yönelerek: "Anne istediğim zaman arkadaşlarımı ziyarete gelebilir miyim?" dedi. Annesi: "Tabii ki de oğlum, ne zaman istersen gelebilirsin." dedi. Mustafa'nın morali biraz yerine geldi ve annesine sanayiye ne zaman başlayacağını sordu. Annesi Mustafa'ya: "Ne zaman istersen başlayabilirsin oğlum." dedi. Mustafa annesine dönerek: "Tamam anne, o zaman şimdi gidelim." dedi. Annesi ona: "Tamam oğlum." dedi. Mustafa ve annesi evlerine yakın olan sanayiye gitti. Sanayiye geldiklerinde bir dükkânın camında asılı olan "Çıracak Aranıyor" yazısını gördüler ve o dükkâna gitmeye karar verdiler. Mustafa biraz heyecanlanmıştı belli oluyordu. Dükkândan içeri girdiler ve oradaki usta ile konuşmaya başladılar. Annesi ustaya Mustafa'nın bu işte çalışmak istediğini söyledi. Usta biraz şaşırıp ve: "Ama daha küçük değil mi?" dedi. Annesi Mustafa'nın bu işi sevdiğini ve hep yapmak istediğini söyledi. Usta biraz daha şaşırıktan sonra: "Eeee, ne yapalım, o zaman yarın sabah saat 06.00'da gelip başlasın." dedi. Annesi ustaya: "Tamam yarın oğlum erkenden gelir." dedi. Annesi ve usta el sıkıştılar ve ustanın yanından ayrılıp evlerine doğru yola koyuldular.

Heyecanı gittikçe artıyordu Mustafa'nın çünkü yarın sabah her istediği gerçekleşmiş olacaktı. Eve geldikten sonra Mustafa erkenden odasına gitti, kıyafetlerini değiştirdi ve hemen yattı. Sabahın erken

saatlerinde kalktı ve annesini uyandırmadan kendisine atıştırması için bir şeyler hazırladı. Hazırladıktan sonra direkt aşağıya inerek eski bir ayakkabısını aldı, giydikten sonra hemen kapıyı açarak evden çıktı.

Hızlı ve heyecanlı adımlarla ilk işine ve hayallerine doğru gidiyordu. En sonunda sanayiye geldi ve çalışacağı dükkâna selam vererek girdi. Usta Mustafa'yı görünce biraz sevindi ve hemen ona iş elbisesi verilmesini söyledi. Dükkânda çalışan diğer eleman Mustafa'ya iş elbiselerini verdi ve üstünü değiştireceği yeri gösterdi. Mustafa iş elbiselerini aldı ve üstünü değiştireceği yere gitti. Üstünü değiştirdi, diğer kıyafetlerini bir poşete koydu ve artık ustasının yanına gitti. Mustafa, ustaya: "Usta ne iş verirsen yaparım, yeter ki sen bana iş ver." dedi. Usta Mustafa'ya dönerek: "Tamam evladım, sen şimdi geç bakalım diğer ustanın yanına, o sana ne yapacağını söyler." dedi. Mustafa diğer ustanın yanına geçti ve usta ne derse desin hepsini yapıyordu.

Mustafa, koskoca bir günü geride bırakıp eve gelmişti. Yorgunluğu gözlerinden belli oluyordu. Annesi Hilal Hanım Mustafa'ya dönerek: "Oğlum günün nasıl geçti bakalım, güzel miydi?" dedi. Mustafa bir anda sanki yorgun değilmiş gibi: "Çok iyi geçti anne, çok mutluyum." dedi. Annesi Hilal Hanım tebessüm etti ve oğluna: "İstersen sen git duş al ve sonra yat anneciğim." dedi. Mustafa annesine: "Tamam anneciğim." dedi ve duş almaya gitti. Mustafa duş aldığı gibi direkt odasına gidip uyudu.

Artık, Mustafa sabahları kalkıp sanayiye işe gidiyor ve eve geliyordu. Günler, haftalar, aylar derken yıllar geçti Mustafa artık büyümüş, evlenme çağına gelmiş ve işi kapmıştı. Tek başına bile araba tamir edebiliyordu. Bir gün Mustafa artık, kendi kendine bir dükkân açmak istiyordu ve bunu ustasına söylemek için ustasının yanına gitti. Mustafa olayı ustasına anlattı ve ustasından helallik istedi. Ustası Mustafa'ya "Benim bu sanayide bir dükkânım daha var, onu sana vereyim çünkü yıllardır yanındasın ve bir saygısızlığımı görmedim ayrıca hakkım sana helal olsun sen de bana hakkımı helal et Mustafa'm." dedi. Mustafa ve ustası

biraz duygulandı ve birbirlerine sarıldılar. Mustafa, ustasına: “Benden yana da hakkım helal olsun ustam.” dedi ve ustasının yanından ayrıldı.

Mustafa'nın artık, kendisine ait bir dükkânı vardı ve o dükkândan kazandıkça kazanıyordu. Gittikçe kendisini geliştiriyor ve dükkân üstüne dükkân açıyor. Dükkânlarında da kendisi çalışmıyor, onun yerine işe aldığı elemanları çalışıyor. Mustafa, servetine servet ekliyor annesi ile gül gibi geçinip gidiyorlardı.

Muhammet Ali DEMİREL

Kayıp Mezar

Güzel bir yaz günüydü. Uzun süren bir yolculuğun ardından sonunda Kahire'ye geldik. Efe'yle uzun zamandır bu anı bekliyorduk. Havaalanından çıkış yaptıktan sonra hemen bir taksiye atlayıp internetten tanıştığımız tarih profesörünün yanına gitmek için yola koyulduk. Kahire'ye çok merak ettiğimiz Mısır Piramitlerini incelemek için gelmiştik.

Kısa süren yolculuğumuzun sonunda tarih profesörüyle buluşacağımız restorana geldik. Antik Mısır hakkında bilgi aldıktan sonra gezi rehberimiz hakkında da konuştuk. Yarın ilk iş olarak Mısır Müzesini gezeceğiz daha sonra Keops Piramitlerini ve son olarak sfenks heykelini gezeceğiz. Saat bayağı geç olmuştu, akşam yemeğini yedikten sonra kalacağımız otele hareket ettik. Kaydımızı yaptırdıktan sonra odamıza geçip hemen yattık.

Efe'nin: "Selçuk uyan artık, geç kalacağız!" demesiyle uyandım, saat sekiz, olmuş Mısır Müzesine saat sekiz buçukta gidecektik. Efe'yle hemen hazırlanıp kahvaltımızı yaptıktan sonra taksiyle Mısır Müzesine gittik. Profesör, müzenin önünde bizi bekliyordu. Profesörden özür diledikten sora hemen müzeye geçtik. Mısır Müzesinde 3 milyon tane Antik Mısıra ait eşya varmış. Müze gezimiz dört buçuk saat sürdü, gerçekten çok ilginç şeyler vardı. Müzede Firavun Tutankamon'un bütün eşyaları vardı ama mezarı kayıptı. Bu bilgi çok fazla dikkatimizi çekmişti ama profesör, bir çok firavun mezarının kayıp olduğunu söyleyince ilgimiz azaldı.

Müzeden ayrılıp Piramitler için yola koyulacaktık, tam arabaya binecekken ayağım taşa takıldı ve düştüm, neyse ki bende bir şey yoktu. Efe, başkaları da taşa takılmasın diye taşı kaldırırken bir kağıt parçası buldu. Hemen kağıdın başına toplandık, o sırada profesör: "Böyle çok fazla dikkat çekiyoruz, arabaya geçelim, orada inceleriz." deyince hemen arabaya geçtik. Profesörün dediğine göre bu bir haritaydı ama ne haritasıydı? Efe, hemen: "Firavun Tutakamon'un kayıp mezarı olabilir." dedi. Profesör, "ilk

önce müzeye verelim.” dedi ama ben: “İlk önce biz inceleyelim daha sonra ne yapacağımıza karar veririz.” deyince o da bana katıldı. Haritanın üzerinde değişik şekiller vardı, hiçbirimiz bu şekilleri anlamamıştık. Profesör: “Benim tanıdığım bir haritacı arkadaşım var, isterseniz ona götürelim.” deyince biz de kabul ettik. Profesör, bir süre arkadaşıyla konuştuktan sonra yanımıza geldi, yüzü biraz asıktı, nedenini sorunca arkadaşının bugün müsait olmadığını söyledi. Biz de gezimize devam etmeye karar verdik.

Sıradaki durağımız Keops Piramitleriydi. Bu piramitler Firavun Fhufu ve ailesi için yapılmıştı. Kısa süren yolculuğumuz sonrasında Piramitlere geldik gerçekten çok büyüleyicilerdi. Yoruca geçen bir gün sonunda nihayet otele gelmiştik çok yorgun olduğum için nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum. Sabah, Efe'nin sesiyle uyandım; çoktan kahvaltıyı hazırlamış, beni bekliyordu, hemen hazırlanıp kahvaltımızı yaptık. Otelden çıktığımızda profesör bizi bekliyordu, hemen arabaya atlayıp profesörün arkadaşının yanına gittik. Profesörün arkadaşın haritayı görünce donakaldı. Biraz inceledikten sonra aşağılayıcı bir tavırla: “Bu sahte bir harita, böyle şeylere inanmayın.” deyince bizim de morallerimiz bozuldu, daha sonra: “Biraz daha incelememi isterseniz bende kalsın.” dedi. Profesör, tamam dedi ama ben adama güvenmediğim için olmaz dedim.

Haritayı kendimiz incelemek için bir kafeye gittik. Profesör haritayı incelerken Efe'yle ben internetten araştırma yapıyorduk, okuduğumuz bir bilgiye göre, “Firavun Tutankamonun kayıp mezarı Keops Piramitlerinin 42 km güneyindeki 50 adet küçük piramidin arasında“ yazıyordu. Haritaya baktığımızda işaretli bölgenin etrafında 50 tane küçük üçgen vardı. Hemen arabaya atlayıp haritadaki yere gitmek için yola koyulduk, yol boyunca kimse konuşmadı, hepimizin bir gözü yolda bir gözü haritadaydı. Yolun yarısına gelince yolda kazı çalışması olduğunu, geri dönmemizin gerektiğini söylediler ama profesörün bildiği bir dağ yolu varmış biz de oradan gitmeye karar verdik.

Zor bir yolculuğun ardından sonunda vardık, biraz etrafı gezindikten sonra çadırlarımızı kurduk ve haritayı açıp incelemeye başladık. Efe'nin hesaplamalarına göre mezar, yan yana duran üç tane kaktüsün 150 adım kuzeyindeymiş. Hava kararmak üzereydi, biz de çok yorgun olduğumuz için yattık. Gece yarısı duyduğum fısıltılar ve değişik sesler üzerine uyandım, çadırın fermuarını araladığımda profesörün arkadaşı ve yanındaki iki kişiyle bir yeri kazıyor ve çıkardıkları şeyleri bir çuvala koyuyorlardı. Hemen Efe'yi ve profesörü uyandırdım, ilk başta bana inanmadılar ama daha sonra onlar da gözlerine inanamadılar. Efe, sinirinden hemen üzerlerine koşunca biz de mecburen Efe'nin arkasından koştuk. Bizi gören profesörün arkadaşı ve onun arkadaşları hemen kaçmaya başladı, uzun süren bir kovalamacanın ardından onları yakaladık. Ellerini ve ayaklarını bağlayıp çadırın yanına koyduktan sonra çuvalı açıp baktığımızda çuval, ağzına kadar altınla doluydu. Hemen koşup çukura baktığımızda Firavun Tutankamon'un mezarı da oradaydı. Profesör, polisi çoktan aramış; polisler de gelmişti. Efe, polislere durumu anlatırken olay yerine yetkililer de geldi herkes bize teşekkür etti.

Bu maceranın ardından Mısır turumuza devam etmek için arabaya atladık ama Efe hâlâ mezarın başında bir kâğıt parçasına bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, kısa bir süre sonra o da arabaya atladı ve: “Yeni bir macera başlıyor.” dedi.

Selçuk PAMUKÇU

Kâinat'ın Değişimi

Annesinin vefatının ardından epey bir zaman geçmişti. Yerde uzanırken kendi kendine mırıldandığı şarkılarla anlamsız tebessümlere bürünüyordu. Ahşap döşemenin üstüne serilmiş uzun siyah saçları, güneş vurdukça daha da güzel görünüyordu. Bembeyaz teni ayı andırırken gözleri gece gibi siyahtı. Kendini mırıldandığı şarkıya kaptırılmış, kollarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Birden durdu uzun kirpiklerinin arasından gözlerini araladı. Tavanı seyretmeye başladı. Annesinin sesi kulaklarındaydı, “Uyan kızım. Sabah oldu kalk hadi.” gözünden al yanaklarına doğru bir yaş süzüldü sessizce mırıldandı: “Bu bir rüya değil.” her ne kadar kendine söz geçiremese de hayata devam etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Atölyeye annesi öldüğünden beri gitmemişti. Boyalara, fırçalara onsuz dokunmamıştı. Dokunamamıştı. Döşemeye uzanmış düşüncelere boğulmuşken kapı çaldı. Yavaşça doğruldu isteksiz gözlerle kapıyı seyrediyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu, hem ne konuşacaktı ki? Yere geri uzanırken kapının önünden bir ses yükseldi: “Hocam?” gelen öğrencisiydi. Güç bela doğrulup kapıyı açtı. Öğrencisi elinde bir dolu resim eşyasıyla: “Bunlar size ait, bana ödünç vermişsiniz. Atölyeye bırakacaktım ama yoktunuz.” dedi. Bir süre duraksadı, eliyle gözünü ovuşturdu, boğuk bir ses tonuyla: “Haber vermediğim için üzgünüm Arya, artık onlara ihtiyacım yok sende kalabilirler.” dedi. Öğrencisi endişeli gözlerle bir süre yüzünü izledi. Birden söze girdi: “Bize, yaşam enerjimizi tuvallerimize yansıtmanızı söylerdiniz.” dedi ve gözüyle pencerenin önünde duran boş tuvali işaret etti. Sonrasında ekledi: “Siz, gördüğüm en renkli kadınsınız. Asla bir boş tuval olamazsınız.” Kâinat, öylece yüzünü izliyordu. İnkâr edemezdi Arya haklıydı. Malzemeleri elinden aldı, vedalaştılar.

Bütün gün kızın sözü aklında dolanıp durdu. Taburesini şövalesinin önüne çekti. Anlamsız bakışlarla tuvali seyretti. Eli bir türlü boyaya

gitmiyor fırçaları tutamıyordu. Yeter artık dermişçesine yerinden kalktı. Eline ilk geçen şeyi giydi ve evden çıktı. Ayakları nereye gideceğini biliyormuş gibiydi. Durmaksızın ilerliyordu. Sokağın başına gelince durdu. Başını kaldırıp gözlerini bir banka dikti. Kafasında kahkaha sesleri yankılanıyordu. Ayakları artık ilerlemiyordu. Bir süreliğine dünya durmuş gibiydi. Bir adım attı, bir tane daha derken bankın önüne geldi. Bedeni ilerlemek istemiyordu. Anıları tekrar yaşamaya hazır değildi. Kâinat, ayakta durmuş denizi seyrederken koluna genç bir delikanlı dokundu. Nazikçe: “Oturacak mısınız?” diye sordu. Kâinat, olumsuz yönde kafasını salladı. Delikanlı köpeğini kucağına alıp banka oturdu. O an Kâinat şöyle düşündü: “Benim yapamadığım şeyi başka biri hemen yaptı. Çünkü herkesin acıları farklı yeredir.” Kalbinde bir sıcaklık oldu. Kendiliğinden oluşmuş bir tebessümle delikanlının köpeğini seyrediyordu. Delikanlı onu fark edip: “Korkmayın, sevebilirsiniz.” dedi. Kâinat, öylece durakaldı. Artık her şey baştan başlıyordu.

Bedirhan BALTÜRK

Bilinmedik Mesaj

Ben Aslı, 15 yaşında bir lise öğrencisiyim. Annemin gözümün önündeki intiharı sonucunda bunalıma girmiş bir kızım. Olay anı hâlâ gözümün önünden gitmiyor. Babam annemin vefatından sonra üstüme düşmeye başladı. Tabii ki bütün arkadaşlarım da olaydan sonra bana taziyeler mesajları atmaya başladı. İçlerinde Ceren adında tanımadığım bir kızdan mesaj vardı, çok dikkatimi çekti ve mesajına cevap verdim. Beni tanımıyordu ama annemin öldüğünü nerden biliyordu? Kafamda deli sorular birikti, acaba kıza cevap vermemeli miydim? Neyse, artık iş işten geçmişti. Babamın ve abimin bu olayı öğrenmemesi gerekiyordu. Çünkü tanımadığım kişilerle konuşmam yasaktı. Ceren'in sohbeti sarıyordu, sabah akşam konuşuyorduk, onunla konuşmadığım bir günüm dahi olmuyordu. Ama bir sıkıntı vardı, ben İzmir'de oturuyordum o ise İstanbul'da oturuyordu.

Bir gün yine mesajlaşıırken beni İstanbul'a davet etti ama nasıl gidecektim? Abime olayı anlatmalı mıydım? Yine kendi kendime kafamda deli sorular kurarken aklıma bir fikir geldi. Evden kaçacaktım. Gece abim ve babam uyuduğunda balkondan ip sarkıtarak aşağı inecektim. Zaten ikinci katta oturuyoruz, en fazla ne olabilir ki? Çantamı hazırlamaya başladım bir kaç parça kıyafet, kulaklık ve şarj aleti koydum. Çantayı yatağımın altına sakladım. Hızlıca gece olmasını bekliyordum ve nihayet gece oldu, babam alnıma minik bir öpücük kondurup odasına gitti. Saat 02.00 oldu, odamdaki balkondan ip sarkıttım. İlk önce çantamı yere attım sonra kendim yavaş yavaş indim. Ayağımı yere bastığım an koşarak uzaklaştım.

Evimiz otogara uzaktı, koşarak otogara gittim ve 04.00'teki otobüse yetiştim. Otobüse bindim ve Ceren'e yazdım. 5-6 saat sonra İstanbul'a vardım. Otobüsten indim, ortalığa bakındım ve Ceren ordaydı. Çok heyecanlıydı. Koşar adımlarla yanına gittim. Babası da Ceren ile gelmişti arabada konuşa konuşa gittik. Babasının babamla yakın arkadaş olduğunu öğrendim. İlk başta şaşırardım ama bu Ceren ve benim için çok iyi bir

haberdi. Cerenlerin evine geldik. Evleri çok büyük ve ihtişamlıydı. Annesi ve anneanesi beni çok güzel karşıladı. Çok sevimli ve sıcak bir aileydi. Ceren, benim kalacağım misafir odasını gösterdi, çantamı odaya koydum ve yatağa yattım. Sabah oldu. Ceren'in annesi Özlem teyzenin hazırladığı kahvaltıyı yaptıktan sonra Ceren'le dışarıya çıktık.

Ceren, beni vefat eden kardeşinin mezarına götürdü. Bir an kendimi annemin mezarına gelmiş gibi hissettim. Ben kötü olunca apar topar çıktık. Eve doğru ilerledik. Evin kapısını açtığımda karşımda babamı gördüm. Çok özlemiştim onu. Bana sinirli de olsa affetti beni. Bir daha olmayacağına söz verdim ve biz de İstanbul'a taşındık. Ama aklım hâlâ annemdeydi. Onu her geçen gün daha çok özliyordum. Ceren'le yan yana olduğumda aklıma gelmesede her tek kaldığımda aklıma geliyordu. İstanbul'a taşınınca her şey çok değişti. Okulum, arkadaş çevrem, evim ve sayabileceğim birçok şey daha... Artık içine kapanık biri değıldim ve kimse beni dışlamıyordu, her şey çok daha güzeldi. Aradan 10 yıl geçtikten sonra babamı kaybettim, sonra abimi. Her şey üst üste geliyordu ama güçlü kalmak zorundaydım.

Ceren'le hâlâ arkadaşlığımız devam ediyordu. Hatta babamın ve abimin cenazesinde bir dakika bile yanımdan ayrılmamıştı. Sanaldan tanıştığım biriyle dostluğumun bu kadar süreceğini düşünmemiştim. Artık her şey daha farklıydı. Hayatım boyunca hep sol yanımda boşluk hissettim.

Ömer Faruk KESKİN

Hayallerin Peşinden Koşmak

Doğu'nun ücra bir köşesinde yaşayan Mehmet ve babası mutlu mesut yaşamaktadırlar. Mehmet hem çobanlık yapıyor hem okuyordu. Babası ise maden de çalışıyordu. Bu sene lise son sınıfta olan Mehmet, Üniversiteye gitmek istiyordu ve bunun için de gece gündüz demeden çalışıyordu. Çalışırken de hayaller kuruyordu, gelecekte nasıl büyük bir adam olacağını hayal ediyordu. Babası da Mehmet'in çok çalıştığını görüp üzülmüyordu, neden oğluma daha güzel bir zaman bırakamıyorum, benim yüzümden çok çalışıyor diye kendisine kızılıyordu. Ona daha güzel zaman bırakmak için daha çok çalışmam gerekiyor diye çabalıyordu.

Bir gün Mehmet, çok çalışmaktan yorgun düşüp erkenden yatmıştı. Babası ise o yatıktan sonra onun defterine bir göz gezdirirken şu cümleyi görmüştür: “Babamı gelecekte daha güzel yaşatmak için çalış, bu sefillikten kurtarmak için çalış.” yazıyordu. Babası bunu okuduktan sonra hem çok duygulanmıştı hem de çok da gururlanmıştı. Kendi kendine, çok iyi bir oğlan yetiştirmişsin, diyordu.

Ertesi gün Mehmet'in en yakın arkadaşı olan Ahmet, evlerine gelmişti ve birlikte üniversite sınavına hazırlanıyorlardı. Mehmet, bu sınava çok iyi hazırlanmıştı ve sıra en yakın arkadaşı olan Ahmet'e gelmişti, şimdi onu çalıştıracaktı. O gün boyunca ikisi beraber çalıştı, daha doğrusu Mehmet Ahmet'e öğretmenlik yapmıştı. Sonunda o beklediği gün gelmişti. Üniversite sınavına girecekti, Sınava girmeden önce hiç heyecanlı değildi, aklından normal bir sınav, diyordu. Sınavı bitirip evine giden Mehmet, sabırsızlıkla sonuçların çıkmasını bekliyordu. En yakın arkadaşı olan Ahmet'in sınavı ise kötü geçmişti.

Bir gün Mehmet, koyunları otlatırken bir anda ona koşan bir çocuk görmüştü, çocuk bağıra bağıra geliyordu ve ağzından şu kelimeler çıkıyordu: “Postacı geldi abi, postacı geldi abi.” Bunu duyan Mehmet, koşarak postacının yanına gidiyordu. Postacının yanına vardığı gibi ona

gelen postayı açıp sınav sonucuna baktı ve bir anda:”Kazandımmmmm, kazandımmmmm!” diye bağırılmaya başladı, akşam olmasını sabırsızlıkla bekleyen Mehmet, kapı çaldığı gibi kapıyı açmıştı ve babasını gördüğü gibi boynuna atlamıştı. Babasına: “Kazandım babacım, kazandım!” diye haykırıyordu kazandığını. Bunu duyan baba çok sevinmişti. Tam içeri girecekleri zaman arkalarından bir ses yükseldi: “Abdullah!” diye babası arkasını döndüğü gibi karnına iki tane kurşun yedi. Mehmet, adam kim olduğunu biliyordu; babasının kan davalısıydı, babası yere yığılmış bir hâlde duruyordu. Hemen babasının yanına çömeldi başını kaldırdı, babasına baktı, babası ise ona bakarak: “Sen okuyacaksın, büyük adam olacaksın.” dedi. Bu cümleyi söyledikten sonra babası vefat etti. Mehmet ağlayarak: “Tamam baba söz, söz!” dedi. Silah sesini duyan mahalleli Mehmet ve babasını başına toplanmıştı, herkes kim yaptı, ne oldu gibi şeyler soruyordu.

Ertesi sabah babasını mezara veren Mehmet, yıkılmış bir hâldeydi. En yakın arkadaşı olan Ahmet, yanına giderek hem teselli etti hem de şu soruyu sordu: “Şimdi ne olacak Mehmet?” dedi ama keşke demez olaydı. Mehmet ona dönerek” “Okula gitmeyeceğim, burada işe başlayacağım.” dedi. Bunu duyan Ahmet: “Hayır! Bunu yapamazsın, sen ... okuluna gideceksin, hem baban sana ne dedi?” Son cümleyi duyan Mehmet’in aklı başına geldi ve kazandığı okula gitmeye karar verdi.

Okulu İstanbul’da olan Mehmet, okula gitmek için otobüse bindi ve otobüs yolculuğu 8 saat sürdü ama sonunda okuluna kavuşmuştu. Okulun ilk günü çok heyecanlı olan Mehmet, hayal etti şeylerin daha çok başındaydı. Okulun ilk günü kendisi için çok güzel geçen Mehmet, keşke hep böyle olsa diye içinden geçiriyordu ama öyle olmayacaktı ve gerçekten de öyle olmadı. Onu dışlamaya, dalga geçmeye başladılar; ona sen köylüsün bizim yanımızda yerin yok, diyorlardı. Mehmet, bu yaşadığı olayları Ahmet’e anlatıyordu, Ahmet ise dayan demekten başka bir şey demiyordu. Okulda en sevdiği hocasının ismi ise Murat’tı. Murat Hoca’yı sevmesinin nedeni ise ona yardım etmesi idi. Ona hep şunu söylerdi: “Sen ileride çok

büyük adam olacaksın Mehmet.” bu cümleleri duyan Mehmet ise daha fazla hırslanıp derslere asılıyordu. Okulun son senesi dışlandığı arkadaşları tarafından seilmeye başlandı. Mehmet ise bunun neden olduğunu biliyordu çünkü Mehmet’in notları yüksekti, onların ise düşüktü. Gel zaman git zaman git zaman son sene de bitti ve Mehmet okul birincisi olarak okulunu bitirdi.

Okulu bitirip büyük adam olan Mehmet, çok zengin birisiydi artık. Zengin birisiydi ama geldiği yeri asla unutmuyordu. İnsanlara nazik davranıyordu. Hep iyimserdi, en yakın arkadaşını yanına alıp beraber çalışıyorlardı. Ahmet ise okuyamadığı için içinde bir his kalmıştı ama Mehmet ile bayağı iyi ortak olmuşlardı. Mehmet, her izin gününde hiç unutamadığı köyüne gider ve babasının mezarını ziyaret eder, mezarı sular, dua eder ve yanı oturup konuşurdu. Hep şunu derdi: “Sözümü tuttum baba, başardım, ben yaptım.” diyordu. Ben başardıysam herkes yapar diyordu ve yaşadıklarını bütün gençlere aşlamak için bir roman yazmaya başladı.

Semih ÜLKER

Ebedi Dostluk

Her zamanki gibi kendimi kötü hissettiğim bir güne daha uyandım. Manevi sıkıntılarım nedeniyle kendimi iyi hissetmiyor, gerçekten gülemin. Karantina sebebiyle arkadaşlarımla görüşemediğim için yalnızlık duygusu içime oturuyordu. İçim tekrar daralınca Kordon sahiline indim. Tüm gün Kordon sahilinde oturup boş boş denizi seyrediyordum. Birden telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi, karantina dolayısıyla uzun zamandır görüşmediğim arkadaşım Efe idi. Telefonu açıp kulağıma götürdüm:

- Efendim?
- Neredesin kardeşim?
- Kordon'da oturuyorum. Ne oldu?
- Tamam, geliyoruz bekle.
- Ne gelmesi? Kiml...

Sözümün bitmesini beklemeden kapatmıştı. Ne olduğunu sorgulamadan oturdum bir süre. Az sonra sağ tarafımda Efe ve Mert belirdi. Onları gördüğüme sevinmişim. Mert görüşmeyeli bayağı bir uzamış, artık o dalga geçtiğimiz kıvrıkcık saçlarını kısaltmıştı. Efe? Efe hep aynıydı. Her zaman kardeşimden öte bildiğim Efe'ydi işte. İkisi de yanıma oturdu ve uzun süren bir sohbet başladı. Sohbetin başlarında moralimin bozuk olduğunu anlamışlardı. Mert, gülümsemesini bozup:

- Sana noldu dostum? Eski sen yoksun, dedi.
- Neden bilmiyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum kardeşim. Her şey fazla geliyor. Karantina zamanı çok yalnız kaldım. Kendimi garip hissediyorum. Kimsem yokmuş gibi...

—Biliyorum bu süreç çok zordu. Kaan, biliyorum bu yalnızlık hissi çok zor ama yanında biz varız. Kendini iyi hissetmediğin her an beni, Mert'i arayabilirsin. Kendini bu şekilde yıpratma. Sen yalnız değilsin, biz varız, dedi Efe.

—Aynen öyle kardeşim. Biz senin her zaman yanındayız. Kendini yalnız hissettiğin zaman arıyorsun, gezmeye gidiyoruz. Keyfin kaçıyor arıyorsun, derdine deva olmaya geliyoruz.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. İçinde bulunduğum duygudan sıyrılmış, yepyeni bir Kaan gibi hissediyordum. Hayatta beni destekleyen arkadaşlarımın olması beni aşırı mutlu etmişti. Önemsenmek çok güzel geliyordu. Hangi insan önemsenmeyi istemezdi ki... Yanımdaki iki kardeşime gülerek baktım. Mert her zamanki gülümsemesiyle bakıyordu. Efe, ciddi surat ifadesinin altında yatan şefkatle bakıyordu. İkisinin de omzuna elimi attım ve şunları söyledim:

—İyi ki varsınız...

Nehir SAVUNMAZ

BAL

Salondan gelen annemin sesiyle birlikte kitap okumayı bırakıp salonun yolunu tuttum. Annemin günlerdir benden bir şey sakladığını anlamıştım ama pek olayı kurcalamamıştım, demek ki öğrenme vaktim gelmişti. Annem: “Yarımdan itibaren kedi sahiplenmeye karar verdik.” dedi. Aslında, uzun zamandır bunu düşündüklerini biliyordum çünkü annem hayvanları çok seviyordu, aynı zamanda küçüklüğümden beri pek arkadaşım olmadığı için hayvan sahiplenmemizin bana iyi geleceğini çok kez söylemişti. Bunun beni daha sosyal bir insan yapacağını ve insanlarla daha iyi anlaşacağımı da cümlelerinin sonuna hep eklerdi.

Aslında ilk bunu söylediğinde çok mutlu olmuştum ama sonradan kediye bakmanın getirdiği sorumluluk gözümü korkutmuştu . Sonuçta bir bebek kadar küçüktü. Bebek kadar zahmetli olmasa da bakımı kolay değildi. Yaşam tarzım kediye göre az da olsa değişecekti.

Sonrasında bilgisayarımı kucağıma alıp kedilerle ilgili araştırma yapmaya başladım. Birkaç saatlik araştırmanın ardından kedilerin sahiplenilen kişilere bir haftada alıştıklarını, bazılarının ise daha uzun sürebildiğini öğrendim. Ardından nasıl beslendiklerini ve daha birçok şey araştırdım. Kedi bakmayla ilgili videolar seyrettim. Sanırım yarına hazırdım.

Günün ilk ışığıyla beraber kedinin eve gelmesini beklemeye başladım. Dün gece bu kadar heyecanlanmamıştım, hatta bir ara annemi vazgeçirmeyi bile düşünmüştüm ama sonra bunun gereksiz bir kuruntu olduğuna karar verip kafamdan o düşünceleri attım. Birden aklıma: “Acaba kediye ne ad versem?” diye bir soru geldi ve bunu üzerine düşünmeye başladım ve ardından aklıma ilk gelen isimleri defterimin bir köşesine not ettim.

Kapı zilinin çalmasıyla kapıya koşar adımlarla gittim. Kapıyı açar açmaz kedi pusetini annemin elinden alıp salona götürdüm. Puseti açtım ve

gördüğüm çok tatlı bir kediydi. Açık kahverengi tüyleri vardı ve bal rengi gözleri. Daha küçük bir kediydi, annemden öğrendiğim kadarıyla daha üç aylıktı. Gözlerimi ona çevirdiğimde ise hâlâ pusetinden bana bakıyordu, acaba dışarı çıkmayı düşünmüyor muydu? İlk başta pusetinden çıkmak istemese de biraz zaman geçtikten sonra pusetinden çıktı. Odanın içini dolaşmaya başladı koltukların arkasını yemek masasını ve kapının arkasını yaklaşık yarım saat boyunca tanımaya çalıştı. Sonra yorulmuş olacak ki koltuğun üstünde uyuyakaldı.

O uyurken ben ise acaba adını ne koysam diye düşünmeye başladım. Aslında aklımda birçok isim vardı ama aklıma ilk gelen ve en çok aklıma yatan “Bal” oldu çünkü gözlerini yansıtıyordu ve adıyla aşırı uyumlu duruyordu.

Bugün aradan bir ay geçmişti. Şu an evde sadece ben ve Bal vardık annemler yaklaşık bir buçuk haftadır evde değildiler. Bu süre zarfında birbirimize daha çok uyum sağlamıştık ve birbirimize bağlanmıştık. Hatta bir keresinde ben film izlerken sevdiğim karakter öldü diye ağlamaya başladığımda yanıma gelip yanağımı yalamaya başlamıştı ve sonrasında kucağımda uyuyakalmıştı.

Geçen hafta Bal’ı veterinere götürdüğümde ben yaşlarında bir kızla tanıştım. Adı Deniz’di. Onun da benim gibi bir kedisi vardı ama onun kedisinin rengi griydi. O da benim gibi kedisini aşı yaptırmaya getirmişti o sıra tanışmıştık. Tatlı sempatik biriydi. O gün birbirimizin numaralarını almıştık ve ilerleyen günlerde veterinerdeki konuşmayı devam ettirmiştik. Hatta bir gün beraber kedilerimizi dolaştırmaya çıkaracaktık.

Şimdi ise mutfaktan salona Bal’ın yanına gidecektim, en son onu orada bıraktığımda koltuğun üstünde uyuyordu, ben ise onun uyumasını fırsat bilip mutfaktaki tabakları bulaşık makinesine yerleştirdim. Mutfakta Bal varken yapmam gerekenleri yapamıyordum çünkü Bal masanın üzerine çıkıp tezgâha atlamaya çalışıyordu. Bir keresinde atlamaya kalkarken ben tutmasam yere düşecekti. Bu yüzden onunla pek mutfağa girmiyordum.

Salonun kapısından baktığımda Bal'ı hiç olmaması gereken bir yerde gördüm, perdede. Evet, evet, perdede. Onu perdede görüp yanına koşmam bir oldu ama geç kalmıştım Bal perdeyi yırtmıştı perdenin kenarında ve ortasında büyük olmasa da yırtıklar vardı. Perde de almam gerekiyordu sanırım artık.

Bal oradan anında uzaklaşıp su içmeye gitti . O sırada telefonum çalmaya başlamıştı arayan Deniz'di: “Meriz nasılsın?” dedi. “ İyiyim, sen nasılsın?” dedikten sonra bir süre daha konuştuk. Sonra Deniz, “Bal ve Tarçın'ı dışarıda dolaştırılabilir mi?” diye sordu. Bu teklifini seve seve kabul ettim ve hazırlanıp Deniz ile buluşmaya gittim.

Deniz ile kedilerimizi dolaştırdık, ardından bir kafeye gidip kahve içtik. Eve döndüğümde ise çok yorulduğumu fark ettim ve yatağa uzandım. hemen ardından Bal da yanıma gelip yattı. Biraz düşündükten sonra annemle yaptığımız bir konuşma aklıma geldi. Bana, Bal'ın eve gelmesinden beri değiştiğimi ve bu durumun kendisinin çok hoşuna gittiğini söyledi. Cidden düşününce de son bir ay içerisinde daha sorumluluklarını bilen ve insanlarla daha iyi geçinen biri olmuştum. Bal sayesinde arkadaş bile edinmişim. Hayvan sahiplenmenin çok faydasını görmüştüm ve bunu görmek beni mutlu etmişti. İyi ki Bal hayatıma girmişti.

Sude Dudu TOKKAŞ

Rüya

Her zaman olduğu gibi bugün de otobüse atladım ve okuduğum üniversiteye gidiyordum ama az kalsın derse geç kalacaktım. Çünkü yolda, yerde oluşan buzlar yüzünden kaza olmuştu. Otobüste konuşulanlara göre, kazada iki otomobil birbirine çarpmış ve üç kişi yaralanmış, yaralı olanlardan bir tanesinin doktor olduğu söylendi.

Neyse ki okula geç kalmadan varmıştım. Ders olan sınıfa geçtim. Sonra yanıma en yakın arkadaşlarımdan biri olan Özgür geldi. Özgür, benim okuduğum Mimarlık Fakültesinin yanında olan Mühendislik Fakültesinde okuyordu. Biz onunla çok eskiden tanışıyorduk, o benim liseden arkadaşımdı. Bizim dörtlü bir grubumuz vardı ama diğerleriyle bağımız kopmuştu. Neyse, öyle yani. Biz bir süre konuştuk ama çok uzun sürmedi çünkü ders başlayacaktı ve o gitti. Neyse, hoca geldi ve dersi anlatmaya başladı. Ders başlayalı on beş - yirmi dakika falan olmuştu ama benim çok uykum gelmişti. Kendimi esnemekten alıkoyamadım. Kafamı bir süreliğine sıraya koydum. Bir anda kendimi güneşin kavurduğu, kurak, çöl gibi bir yerde buldum. Çok sıcaktı, belki bir gölge ya da su bulma ümidiyle etrafa bakındım ama hiçbir şey bulamadım. İleriye doğru gidersem belki bulurum diye düşündüm. Sonra bir çınar ağacı gördüm. Ağacın gövdesi ve gölgesi kocaman, yaprakları yemyeşildi. Ağaca doğru ilerledim sonra fark ettim ki altında oturan biri vardı. Ağaca yaklaştıkça yüzü belirginleşmeye başlamıştı. Ağacın altındakini tanıyordum bu Cansu'ydu. Çok mutsuz ve sıkkın görünüyordu. Onun yanına gittim. O sırada zilin çalmasını duydum ve bir anda ürpererek uyandım. Cansu benim en yakın arkadaşlarımdan biri hem de o dörtlü grubun üyesiydi fakat ben ona küsmüştüm çünkü benden benim için önemli olan bir şeyi saklamıştı. Ben bunu öğrenince ona çok sinirlenmişim ve onunla bir daha konuşmamıştım. Neyse, daha üç dersim vardı. Öğlen saat bir gibi bitiyordu.

Üniversiteden çıktuktan sonra bir yerlere gitmeye düşündüm. Aklıma ilk gelen yer eskiden gittiğim bir kafeydi. Oraya gitmeye karar verdim, Özgür'ü çağırdım; geleceğini fakat biraz gecikeceğini, benim gidip orada beklememi söyledi. Çıkışta o kafeye gittim. Kafe çok kalabalık değildi. Cam kenarındaki bir masaya geçtim ve oturdum. Beklemeye başladım o sırada kafeye eski bir arkadaşım geldi. Beni görünce yanıma geldi. Kendimin ve onun hayatı hakkında bir süre konuştuk. Bana Cansu'yu sordu ben de onunla küs olduğumu ve bilmediğimi söyledim. Sonra arkadaşlarının beklediğini, gitmesi gerektiğini söyledi ve masadan ayrıldı. Çok kısa bir sonra Özgür geldi. Bir süre onunla konuştuk bir şeyler yiyip içtik. Yurda gitmemiz gerekiyordu bu yüzden kalktık. Kaldığımız yurtlara gittik.

Oda arkadaşım ile yemekhaneye gittik. Yemek yerken bu sabah olan kazayla ilgili bir haber okudum. Aklıma kazada yaralı olan doktorun Cansu'nun babası olabileceği geldi. Belki de bu yüzden rüyasında mutsuz ve sikkindi. İçime bir kurt düşmüştü. Yemeğim biter bitmez odama çıktım ve durumu Özgür'e anlattım.

Özgür:

—Eğer içini rahatlatacaksa konuş bence.

Defne:

—Tamam da. Nasıl konuşacağım?

—Bende numarası yok. Sende varsa ara.

—Yok, ben de silmişim numarasını olanlardan sonra.

—Ege'de vardır numarası.

—Ege'nin numarası yok bende, telefonum bozulunca bazı numaralar silindi, onunki de silinmiş. Bana telefon numarasını mesaj atar mısın?

—Olur, atarım.

—Sonra konuşuruz ben kapatıp Ege'yi arayacağım.

—Tamam. Olanlardan beni haberdar et. İyi geceler.

—İyi geceler.

Özgür, telefon numarasını mesaj atınca Ege'yi aradım.

Defne:

—Merhaba, ben Defne. Ege, nasılsın?

Ege:

—Sen arar mıydın ya? İyiyim, sen nasılsın?

—İyiyim bende. Sana bir şey soracağım?

—Sor. Merak ettim.

—Cansu'nun nerede olduğunu biliyor musun?

—Neden merak ettin. Sen Cansu'yla küs değil miydin?

—Küsüm ama onu merak ettim. Neyse, sen biliyor musun nerede olduğunu?

—Peki, ben sana nerede olduğunu mesaj atarım. Bu arada sana bir şey söyleyeceğim. Cansu, yanlış bir şey yapmadı, hepsi senin iyiliğin içindi bence onu dinlemelisin.

—Tamam, teşekkürler. İyi geceler.

—İyi geceler.

Ege'yle konuştuğundan sonra bir süre olanları düşündüm fark ettim ki ben hiç Cansu'yu dinlememiştim. O yüzden yarın onunla konuşmak için evine gidecektim.

Bugün dersim yoktu, o yüzden sabah erkende yola koyuldum. Cansu'nun evi uzaktı, yol bir – iki saat sürdü. Evine vardığımda öğlen olmuştu. Kapıyı çalacaktım ama bir tereddüt ettim sonra buraya kadar boşuna gelmedim, konuşacağım diye kendimi toparladım ve zili çaldım. Kapıyı annesi açmıştı. Beni görünce bir şaşırды sonra beni içeriye davet etti. Annesine Cansu'yla konuşmak istediğimi söyleyecektim ama o benden önce davranıp Cansu'nun odasında olduğunu ve oraya geçebileceğimi söyledi. Cansu'nun odasına doğru ilerledim ama kalbim çok hızlı çarpıyordu. Ne diyeceğimi unutmuşum. Odasının kapısını çaldım ve içeriye girdim, o bilgisayarda bir şeyler yazıyordu, kapının çaldığını duyunca kapıya baktı ve beni gördü, çok şaşırды. Beni içeriye davet etti. Sandalyeye oturdum, o da

karşıma oturdu, o sırada annesi bizi yalnız bıraktı. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemedik. Aklıma ilk gelen “Nasılsın?” diye sormak oldu.

Cansu:

—İyiyim. Sen nasılsın?

Defne:

—Bende iyiyim.

—Biraz yanlış olabilir bu soru ama sormam lazım neden geldin?

—Seni merak ettim.

—Neden?

—Seni rüyamda gördüm. Mutsuz ve sıklıydın. Sonra bir trafik kazası olmuş orada yaralı olan kişiyi senin babana benzettim. Daha bir sürü şey aklıma seni getirdi, ben de iyi misin diye merak ettim.

—Merak etme ben iyiyim, babam da, iyi de sen bana küs değil miydin?

—Evet, sana küstüm. Senin o yaptığın şey yüzünden sana çok kızmıştım ama dün fark ettim ki ben seni hiç dinlemedim o yüzden senden özür dilerim.

—Onu sana söylememe nedenim, sen o zaman çok üzgündün; ben eğer onu sana söyleseydim daha çok üzülürdün, senin üzülmemen için söylemeyi geciktirdim ama ben söylemeden sen başkasından duydun. Sinirlenmekte haklıydın ama keşke beni dinleseydin. Bu beni çok üzdü ama yine senden özür dilerim.

—Yeniden arkadaş mıyız?

“Evet” deyip birbirimize sarıldık. Cansu’yla uzunca konuştuk. Tekrardan arkadaş olduğumuza çok sevindim. Sonra Özgür ve Ege’yle buluştuk yine eski günlerdeki dörtlü grubumuzu kurmuştuk.

Sudenaz ACER

İnanmak Başarmanın Yarısıdır

Ramazan Kars'ta yaşayan iki çocuklu ailenin büyük oğluydu. Babası Hüseyin Bey, annesi Gülsüm Hanım ve küçük kardeşi Talha ile birlikte yaşıyorlardı. Ramazan 9. sınıfa, kardeşi Talha 6. sınıfa gidiyordu. Ramazan derslerine çok çalışır boşta kalan zamanda ise koyunları otlatmaya götürürdü. Ramazan büyüyünce doktor olmak istiyor ve bunun için çok emek sarf ediyordu.

O sene tek sıkıntısı kışın kardan okul yolunun kapanması değildi Ramazan'ın. Covid-19 sebebiyle pandemide şartları yaşandığı için tüm öğrenciler online eğitim alıyorlardı. Ramazan durumdan hiç ama hiç memnun değildi. Çünkü Ramazan'ın ailesinin maddi durumu çok iyi olmadığı için evlerinde internet yoktu. Sadece telefonu vardı, kardeşinin ise hiçbir şeyi yoktu. Annesinin telefonu ile çevrimiçi derslere katılabiliyordu. Annesinin telefonu eski olduğu için biraz kullandıktan sonra bozuldu. Babası ise bütün gün tarlada çalıştığı için telefonunu veremiyordu. Ramazan ve Talha beraber tek telefondan çevrimiçi derse gidiyorlardı. Evde internet olmadığı için telefonun internetini kullanıyorlar ama evde internet çıkmıyordu. Bunun için kışın soğukta evlerinden bir km uzaklıkta boş bir alana gidiyorlardı. Dersleri bazen çakışıyordu, böyle durumlarda Ramazan derse girmiyordu. Soğukta ikisinin de elleri titreyerek ders dinliyorlardı. Ramazan bu duruma çok üzülüyordu. Durumu öğretmenine bildirdi. Öğretmeni de müdüre söyledi. Müdür de İlçe Milli Eğitime söyledi, derken bu haber Milli Eğitim Bakanlığına kadar gitmiş.

Milli Eğitim Bakanı Muhammet Ali de bu haberi duyunca Ramazan ve Talha'nın yanına gitmek istedi. Ramazan, bunu duyunca çok heyecanlandı ve ailesine de durumu anlattı. Ertesi gün Milli Eğitim Bakanı Muhammet Ali, Ramazan'ın evine vardı. Bir de yanında Ramazan ve Talha'ya hediye getirmişti. Ev interneti ve iki tane tablet bilgisayar getirmişti. Ramazan bu olanlara çok duygulandı ve gözünden yaşlar

süzüldü. Ailesi ve Ramazan bakana çok teşekkür ettiler. Ramazan, bakanın kulağına: “Öğretmenim, ben büyüyünce doktor olacağım.” dedi. Bakan da: “İnşallah Ramazan, sana inanıyorum.” dedi. Bakan ziyaretini bitirdi ve ailenin hayatı kaldığı yerden devam etti.

Ramazan o günden sonra derslerine çok iyi çalıştı ve iki dönem de takdir aldı. 10.sınıfta yüz yüze eğitime başladı. Bu, biraz kötü olmuştu aslında çünkü kışın okul yolu kardan kapanıyordu. Belediye, araçlarla karları temizliyor ve yol öyle açılıyordu. Bu sene ilk notları birazcık düşüktü ama ikinci sınavlarda notlarını düzeltilti. Bu sene de her iki dönemde takdir alabilmeyi başardı.

11. sınıfta sayısal alanı tercih etti. Derslerine çalışıyor ve hayalini gerçekleştirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Denemelerde okul 1.si oluyordu. Öğretmenleri ve arkadaşları Ramazan’ı tebrik ediyordu. Ailesi Ramazan’la gurur duyuyordu. Tabii ki Talha’da 8.sınıfa gidiyordu. Talha için bu sene sınav senesiydi. LGS’ye hazırlanıyordu. Abisi Ramazan da kardeşine yardım ediyordu. Talha sınava girdi ve abisinin okuduğu liseyi kazandı. Talha ve ailesi çok sevindi. Talha da ileride mühendis olmak istiyordu. Yaz tatilinde iki kardeşinde ders çalışıyordu.

Ramazan 12. Sınıfa geçti. Bu sene biraz heyecanlıydı. Çünkü bu sene üniversitesi sınavına girecekti. Öğretmenleri ve ailesi ona çok güveniyordu. Zaman gelip geçti. Sınav günü geldi. Ramazan çok heyecanlıydı. Sınava, ‘Bismillah’ diyerek başladı. Sınav anında bütün heyecanı gitmişti, gayet sakindi. Sınavdan çıkınca ailesine ve öğretmenlerine sınavı nasıl geçtiği ile ilgili bilgi verdi. Sınav sonuçları bir ay sonra açıklandı. Puanı çok güzeldi. Tercihlerini yaptı ve istediği üniversiteyi kazandı.

Hazırlıklara başladı çünkü okulu Ankara’ydı. Hacettepe Üniversitesinde okuyacaktı. Ailesiyle vedalaştı ve Kars-Ankara otobüsüne bindi. Yolcuk esnasında ailesini özlemişti şimdiden. Yolculuk sırasında şoför direksiyon hâkimiyetini kaybetti ve otobüs karşıdan gelen bir tır ile

çarpıştı. Ramazan bayıldı. Yoldan geçenler ambulans çağırdılar. Ramazan'ın ailesi akşam haber izlerken Erzincan'da Kars-Ankara otobüsü ile tırın çarpıştığını duydular. Endişelenmeye başladılar ve Ramazan'ın telefonunu aradılar ama Ramazan telefonu açmıyordu.

Haberde Erzincan Devlet Hastanesine kaldırılan kişilerin adları okunmaya başlandı ve içlerinde Ramazan'ın da ismi vardı. Ailesi telaşla arabaya bindi ve Erzincan'a gitmeye başladılar. Erzincan Devlet Hastanesine vardılar. Ramazan'ı baygın bir şekilde görünce dayanamadılar ve ağlamaya başladılar. Ramazan hafiften elini oynatmaya başladı, ailesi gördü ve çok sevindi. Ramazan bir gün sonra hastaneden çıktı. Ailesiyle Ankara'ya gitti. Ailesi onu Ankara'daki yeni tuttukları eve yerleştirdiler. Ailesi bir gün sonra Kars'a geri döndü.

Ramazan üniversiteye başladı. Sınav notları çok iyi geçti. Üniversiteyi 6 yılda bitirdi. Artık, Ramazan bir doktordü. Çocukluk hayaline kavuştu. Bir hafta sonu memleketi Kars'a gitti. Babasının ve annesinin elini öptü, kardeşine sarıldı. Oturup saatlerce muhabbet ettiler. Hayatlarına kaldığı yerden devam ettiler.

Ahmet Berk SELVİ

Polyannacılık

Defne adında bir kadın Sena ve Hande adında iki kızıyla birlikte yaşamaktaydı. Defne, bir gün sırtında bir ağrıyla uyandı. Başta umursamadı ve uzun süre geçmeyince artık dayanamadı ve hastaneye gitti. Akciğer kanseri olduğunu öğrendi ve hastalığı 4. evresindeydi.

Evine geldi ve çocuklarına bunu nasıl söyleyeceğini kara kara düşündü. Akşam yemek yerken kafasında cümleleri topladı, tam söyleyecekken vazgeçti çünkü kanser olduğunu söylemekten daha zor bir şey vardı, o da tedavi olmak istemediğini söylemek. Ertesi gün tekrar söylemeye yeltendi ama Sena'nın doğum günü olduğu için erteledi bunu söylemeyi. Kızının pastasını hazırladı, birlikte evi süslemeye koyuldular. Sena'nın tüm arkadaşları gelince annesi mumları yaktı ve: "Dilek dilesene." dedi kızına. Sena gözlerini kapatıp, "Annem ve ablamla ömür boyu hiç ayrılmamak." deyip mumları üfledi. Sena'nın bu söylediği annesinin içine oturdu. Hâlâ tedavi olmak istememekteydi belki ama ikna etmek kolaylaşmıştı. Kemoterapi almak istemedi çünkü her halükarda öleceğini düşünüyordu. Defne, sonunda kızlarıyla konuşmaya karar verdi ve iki kızını da karşısına alıp durumu anlattı. Çocukları annelerinin hastalığına çok üzüldüler. İki de yakınlardaki iyi doktorları araştırmaya başladılar. Sonunda, işinde çok iyi bir doktor buldular ama anneleri hâlâ tedavi olmak istemiyordu.

Hande, annesini kemoterapiye ikna edemedi belki ama psikoloğa gitmeye ikna etti çünkü ortada fiziken iyileşmesinden ziyade hastalığıyla savaşmaya ikna edilmesi gereken bir kadın vardı. Defne psikoloğa gitti ve: "Tedaviye başlasam da sonuç değişmeyecek, iyileşemeyeceğim, tamamen zaman kaybı, bir de saçlarım dökülecek ve çirkinleşeceğim, siz söyleyin, neden tedavi olayım ki?" dedi. Psikolog gülümsedi: "Beynimiz, hayatımızı ve vücudumuzu etkileyen düşünceler üreten bir elektromanyetik jeneratör gibidir ve ürettiği her yeni düşünce, bir öncekine benziyor. Haliyle kötü

olayla karşılaştığında otomatik olarak beynin de kötü düşünceler üretmeye meyilliyor, o yüzden şu an böyle düşünmen çok normal. Kemoterapi zorlu bir süreç belki ama bir de bardağa dolu tarafından baksanız eğer hiç mücadele etmezseniz sevdikleriniz tarafından nasıl hatırlanacaksınız? Çocuklarına ömürleri boyunca örnek alacakları bir anne mi yoksa savaşmadan pes etmiş bir anne mi bırakmak istersiniz? Ayrıca sizce de sevdiklerinizle geçireceğiniz fazladan bir gün bile çok değerli değil mi, hele birkaç sene? Belki çocuklarınızın evlendiğini, hatta çocuk sahibi olduğunu bile görürsünüz, bence denemeye değer.” dedi. Defne biraz sinirlenir gibi oldu: “Bana düşüncesiz anne muamelesi yapmayın, ben çocuklarımı sizden daha çok düşünüyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Hasta olmayı ben seçmedim. Ayrıca hastalığım 4. evresindeyim, erken tanı olsaydı haklı olabilirdiniz. Şu an tek yapabileceğim kızlarımla kalan günlerimi iyi geçirmek .” dedi. Doktor: “ Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun ama tekrar gelmeni istiyorum, kemoterapi almasan bile böyle bir dönemde psikolojik destek alman çok önemli, en azından bunu yap .” dedi. Defne de: “Tamam, yarın tekrar geleceğim” deyip evine döndü.

Doktorun söylediklerini gece yatmadan önce uzun uzun düşünen Defne, bir türlü iyi şeylerin olacağına ikna edemiyordu kendini. Sanki her şey kötüye gidecek, tüm uğraşları da boşuna gidecekmiş gibi hissediyordu. Ertesi gün tekrar doktora gitti. Doktor: “ Sana bugün çok güçlü, hayat dolu, her şeye rağmen iyimserliğini kaybetmeyen bir kadından bahsetmek istiyorum “dedi. Defne: “Kim bu kadın ?” diye sordu. Doktor : “Adı Neslican, 20 yaşında gencecik bir kız. Neslican 20 yaşında kanserle savaşan ama asla pes etmeyen bir kadın. Hatta 2 yıl kanserle mücadele ettikten sonra sol bacağına kaybetmesin rağmen pes etmedi. Her zaman her şeyin iyi yanını görüyordu çünkü. Bacağı kesildiğinde bile: “Ben bir bacadan ibaret değilim.“ diyordu. Defne, duyduklarından çok etkilenmişti. Sanki bütün kötü düşünceleri birden yok oldu. Doktor: “Bugünlük seansımızın sonuna geldik sayılır, birkaç bir şey söyleyip bitireceğim. İyi olanı görmek her

zaman çok zordur. Hele kötü bir olay yaşandıysa iyice zorlaşır ama sen kanser hastası bir kadından ibaret değilsin, aynı zamanda çok tatlı iki kızın annesisin. Toparlanmalısın ve hemen tedaviye başlamalısın. Bunun yanında polyanacılık oynamaktan hiçbir zaman vazgeçme, emin ol çok işine yarayacak.” dedi.

Kadın eve döndü ve kemoterapi almaya karar verdi. Artık kemoterapiyi, onu çirkinleştirecek gereksiz bir tedavidense sevdikleriyle daha fazla vakit geçirmenin anahtarı gibi görmeye başladı. Kadın kemoterapi almaya başladı. Kemoterapi alırken bir yandan da Youtube kanalı açtı, kendisi gibi kanser hastalarına destek olmak, yol göstermek, yalnız olmadıklarını hissettirmek için. Çocukları anneleriyle gurur duyuyor, mücadelesiyle herkese örnek oluyordu.

Kemoterapi olumlu sonuçlandı, saçları ve kaşları yeniden çıktı, hayata tekrar döndü. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Sayesinde kemoterapi alan insanları görünce de çok mutlu oluyordu. Her şeyden çıkardığı bir ders vardı: Olumlu olmak ya da hayatınızı tek bir anında oynadığınız o polyanacılık oyunu, her şeyi değiştirebilir.

Azra ACARÖZ

Aşk Üçgeni

Yasmin, orta gelirli bir ailenin tek çocuğudur. Babasının tayini çıktığı için İstanbul'dan İzmir'e taşınmak zorunda kaldılar. Bu değişiklik onu çok yıprattı. Yıllardır yaşadığı şehirden bir anda ayrılması onda boşluk hissi yarattı. Aslında tek sorun yeni bir yere alışmak değildi. Ailevi sorunları da onu çok etkilemişti. Babasının ona olan davranışları onda büyük bir güven sorununa yol açmıştı ve artık insanlara güvenirken zorlanıyordu.

Aradan bir hafta geçmişti ve Yasmin'in okula gitme zamanı gelmişti. Annesi sürekli okula gitmesi konusunda ısrarcıydı ama Yasmin daha taşındıkları yere alışmaya çalışırken okula gitmenin ona ağır geleceğini düşünüyordu. Ailesiyle bu konuda anlaşamayıp uzun süre tartıştılar. Bu olay sonrasında Yasmin, yanına aldığı siyah çantası ve güneş gözlüğüyle kendini dışarı attı. Biraz kafasını dinlemek için bir parka oturdu. Karşısındaki mavi salıncakta sallanan bebeğe gözü ilişti. Bebeğin tatlılıklarını izlerken onu sallayan abisiyle göz göze geldi. Abisi 17 yaşlarında, esmer, uzun boylu birisiydi. Utangaç bir tavrı vardı. Yasmin bu esmer çocuktan çok etkilendi. Parka uzun süre bakıştılar.

Yasmin, artık kendini okula gitmek için hazır hissediyordu. Biraz da heyecanlıydı çünkü yeni arkadaşlıklar edinecekti... İlk ders zili çaldı ve hocası onu kısaca sınıfa tanıttıktan sonra Yasmin boş bir yere oturdu. İlk olarak fark etmemişti ama parkta gördüğü esmer çocukla aynı sınıftaydı ve bunu fark etmesi uzun sürmeyecekti. Yasmin teneffüste kantine bir şeyler almak için indi. Sırada beklerken arkasından gelen bir sesle irkildi: "Merhaba." Dönüp baktığında çok şaşırılmış ve birkaç saniye sessiz kalmıştı. Seslenen kişinin parktaki çocuk olduğunu gördü. İçinde bilmediği bir his uyandı. Yasmin: "Merhaba." diyerek selamına karşılık verdi ve beraber sınıfa doğru yürümeye başladılar. Bu sırada çocuğun adının Gökhan olduğunu ve aynı mahallede oturduklarını öğrendi. Kapının önüne geldiklerinde aynı sınıfta olduklarını fark etti. Hoca, Yasmin'i sınıfa

tanıtırken heyecandan kimseyi gözü görmemişti. Yasmin, Gökhan'a: "Biz seninle aynı sınıfta mıydık?" diye sordu. Gökhan yarım bir gülüş atıp: "Evet." dedi ve derse girdiler.

Bugün Yasmin'in okulunun ilk günü çok güzel geçmişti. Yeni bir sıra arkadaşı edindi. Okula iyice ısınmıştı ve ertesi gün okula gitmek için can atıyordu. Okula başlayalı iki hafta olmuştu. Sıra arkadaşı Aleyna'yla çok iyi anlaşmıştı. Aleyna çok güler yüzlü, kumral, ela gözlü bir kızdı. Artık Aleyna, Gökhan ve Yasmin çok iyi anlaşmaya başlamışlardı. Her şey yolunda gidiyordu. Ancak hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Aleyna aslında Yasmin'i çok kıskanıyordu çünkü Gökhan ile aralarındaki bağı hissediyordu. Yasmin'i durmadan Gökhan'a kötülüyordu. Çünkü o da Gökhan'a karşı bir şeyler hissediyordu. Bunlardan bihaber olan Yasmin bir zaman sonra Gökhan ile sevgili oldu. Çok güzel giden ilişkileri vardı ve beraber çok mutlulardı. İki yıllık bir ilişkileri vardı. Ancak Yasmin içindeki duyguların büyüüne kapıldı ve gerçekte olanları göremedi. Aslında Gökhan ilgiyi seviyordu. Hem Aleyna'ya hem de Yasmin'e farklı yakınlık gösteriyordu. Aleyna da arkadaşının duygularını hiçe sayıp Gökhan'ın böyle davranmasına izin verdi. Gökhan yavaş yavaş Yasmin'den uzaklaşp Aleyna'ya yakınlaşmaya başladı. Aleyna Gökhan'ın tam hayalindeki kızdı ama Aleyna hakkında bilmediği şeyler vardı. Aleyna'da Gökhan gibi sadece ilgiyi seven bir kızdı. Yasmin bu olanların farkına varıp Aleyna'yla da Gökhan'la da konuşmayı kesti. Kalbi kırıktı ve yüreği artık çoğu şeye soğumuştü. Gökhan'ı hâlâ çok seviyordu ama onu affedemezdi.

Her gün okulda onları görüp daha çok üzülyüyordu. Yasmin iyice kabuğuna çekilmişti. Ailesiyle olan problemleri artmış, iyice depresif bir hâl almıştı. Bu sırada Yasmin'deki sevgiyi Aleyna'da bulamayan Gökhan, Yasmin ile tekrar konuşmak için fırsat kolluyordu. Ancak Yasmin ona istediği cevabı vermeyince Gökhan öylece kalakaldı. Gökhan Yasmin'in sevgisinden çok emindi ve ne yaparsa yapsın onu bırakamayacağını düşünüyordu. Düşündüğü gibi olmayınca hayal kırıklığına uğradı.

Yasmin artık kimseye güvenemeyeceğini düşünüyordu. Aslında bu sorun ailesinden geliyordu. Ailesinden göremediği sevgi ve güveni başkasında bulmaya çalıştı ve hata yaptı. Sonuç olarak, zamanında kıymetini bilmediğimiz şeylerin gün gelir esiri oluruz.

Yaren Senem ERKOL

Sonbahar

Yağmurlu bir sonbahar gününe uyanmıştı. Dün, dünden önce yaşadığı tüm sorunlarının, üzüntülerinin yağmur damlalarıyla kayboluşunu seyretti. Ona kalsa saatlerce durup yağmurun yağışını izleyebilirdi ama yetişmesi gereken bir hayat vardı. Paltosunu giyip iş yolunu tuttu.

İnsanlardan ve düşüncelerinden kendini soyutmak için yol boyunca kulaklığını takıp müzik dinledi. Kalabalık olmayan bir yerde durup etrafı izledi. Sonbaharın sarı, kahverengi yaprakları yerlerdeydi. Yağmur ve toprağın birleşmesiyle ortaya çıkan koku insanda müthiş bir huzur uyandırıyor. Yürümeye devam etti. Kapıya geldiğinde düşünceleri tekrar yoğunlaşmaya başladı. Gerçekten tanımadığı insanların, insanların da onu gerçekten tanımadığı bir toplumun içine giriyordu. Her saat her dakika yaptığı gibi.

Masasına geçip işe koyuldu. Günün ipe çektiği kısım kitaplarıyla baş başa kaldığı ve günün bittiği andı. İnsanların arasında yalnız olmaktansa kitaplarıyla yalnız olmayı tercih ediyordu. Kitaplar ona insanlardan daha çok şey katıyordu: Umut, yaşama isteği, gerçek arkadaşlar, başka bir yaşam, başka bir gerçeklik. Zamanını ve kendini iyileştirmek için okuyordu. Bir kitapla geçirdiği vakit daha dolu, yaşanmaya katlanır oluyordu. Zaten dünyadan ziyade kafasının içinde yaşayan bir insandı. Hayatı ona gerçek izlenimi uyandırmıyordu ya da gerçek olmamasını umarak bunu kendine inandırmıştı.

Akşam olup çıkma vakti geldiğinde insanların gürültüsünden kaçmak için aceleyle eşyalarını topladı. Yağmur dinmiş, hava soğumuşt. Eve gitmeden önce sahafa uğradı. Tüm maaşını sokak hayvanları, kitaplar için harcıyordu. Bundan memnundu da kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Sahafa girdiği an kitap kokuları onu büyülemeye başladı. Adımını attığı, elini uzattığı yerde başka bir hayat vardı. Dikkatini çeken bir kitabı -Genç

Weather’in Acıları- eline alıp ilk sayfalarına göz attı. “İçinde bulunduğum anın tadını çıkaracağım, geçmiş benim için geçmişte kalacak. Acının insanlarla paylaşıldığı takdirde azalacağı konusunda kuşkusuz haklısın, değerli dostum, keşke insanlar – niçin böyle olduklarını ancak Tanrı bilir – geçip giden şimdiki yaşamak yerine, geçmişte kalan bir sıkıntının hatıralarını anımsamak için hayal gücünü bu kadar zorlamasalar.” bu satırlar kitabı alması ve hayata bakış açısının değişmesi için yetmişti. Kitabı alıp dışarı çıktı. Hafif esen rüzgâr, gökyüzündeki yıldızlar, ay ışığı ve elindeki kitapla bugün yaşamanın değiştiğini düşündü.

Güne telefonunun çalma sesiyle uyandı. Aldığı haberle sadece şaşırды. Bir şey hissetmesi gerekirdi belki ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Arayan annesiydi. Hastaneye gelmesini istiyordu. İçindeki boşlukla kalkıp pijamalarını değiştirip evden çıktı. Hastaneye geldiğinde koridordaki gözleri kan çomağına dönmüş annesini gördü, koşarak ona sarıldı. Ailesinden uzaklaşınca onları unutacağını düşünmüştü. Unutmuştu da. Annesi ona sarıldığında tüm kötü, iyi anıları aklına geldi. Bir bir kafasının içine oturdu. İçindeki boşluk öfkeye, hayal kırıklığına, özleme döndü. Annesinin sarılmasına karşılık verdi.

O sırada doktor ameliyathaneden çıktı, arkasından da babası. Korumasız, çok masum bir bebek gibi görünüyordu. Annesiyle arkasından gitti. Kasvetli koridorlardan geçip odaya vardıklarında babasıyla baş başaydı. Neden orada olduğunu hâlâ bilmiyordu, sormamıştı, sormayı da düşünmüyordu. Babası gözlerini açtığı anda kızına gülümsedi. İnci’nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu gözyaşları hem öfkeden hem özlemdendi. Babası kısık sesle özür diledi. İnci’nin hıçkırıkları çoğaldı.

Koşarak odadan çıktı, kendini bahçeye attı. Kafasının içi susmuyordu, sanki kafasının içindeki seslerin çoğu ona ait değil gibiydi. Yürüyerek sakinleşmeyi denedi. Gözleri bankta dün aldığı kitabı okuyan kıza çarptı. Tuhaf bir şekilde kitabı görünce hıçkırıkları, sesler azalmaya başladı. Artık kafasının içinde sadece okuduğu kitaptan satırlar vardı. Kitaba

öyle dalmıştı ki kız iyi olup olmadığını sordu. İnci cevaplamadı. Kız ona doğru yürüyüp elindeki suyu verdi. İnci sudan bir yudum aldıktan sonra kız:

– Konuşmaya ihtiyacın varsa ki öyle gözüküyor, seni dinlerim, dedi. İnci duraksayıp babasıyla olan ilişkisini anlattı, sonuna da “Şu anda ölüyor.” diye ekledi.

–Eğer kaçmaya devam edersen yaşanmamış gibi davranırsan hiç beklemediğin anda tekrar tüm olaylar, hisler seni bulur. Bence affedip yeni, kinden uzak bir hayata başlamalısın, dedi.

Kızın söyledikleri İnci’yi rahatlatıyordu. Hak da veriyordu ona. Hiçbir zaman bir insanla konuşunca rahatlayacağını düşünmemişti ama rahatlamıştı. “Acının insanlarla paylaşıldığı takdirde azalacağı konusunda kuşkusuz haklısın değerli dostum.” bu satırlar aklına geldi ve gülümsedi.

Duygu KAYA

Savaş ve Yıkıcı Etkisi

Ali, o sabah diğer günlerin aksine daha erken uyanmıştı. Hava henüz tam anlamıyla aydınlanmamıştı, geceyi andıran mavi gökyüzü hâlâ duruyordu. Pencereden dışarı, ötelere baktığında sadece yok oluşluğun, parçalanmışlığın izleri vardı. Çevresindeki çoğu evin duvarlarının alçıları dökülmüş, camları patlamıştı. Etrafa saçılan cam kırıkları yürümeye zorlaştıracak kadar fazlaydı. O sırada karşıdan yeşil üniformalı iki adamın gelişini gördü, yaklaşık 250 metre öteden. Sıranın onlara da geldiğini anladı. Eşi Fatma'yı ve kızını uyandırmak için salona yöneldi.

Adamlar birkaç evin kapısını çaldı, bazı evler çoktan talan olmuştu bile. Kapıyı açanlar içerisinde korkudan ne yapacağını bilmeyen yaşlı bir kadın ve torunu, başı sargılı bir adam, titreyen ve muhtemelen gece uykusu tutmamış bir kadın da vardı. Toparlanmalarını ve birkaç saat içerisinde buradan ayrılmalarını söylüyordu üniformalı adamlar. Ali ve eşi ise telaş içinde ellerinde kalan son eşyaları valize doldurmakla meşguldüler. Derken adamlar onların da kapısını çaldı. Aynı şeyleri onlara da söylediler, ardından başka bir sokağa sapıp kayboldular. Ali'nin zihni düşünceler ile doluydu. Bundan sonra ne yapacaklardı, parayı nereden bulacaklardı, nerede yaşayacaklardı? Tek çareleri birkaç kilometre ötede, küçük bir köyde oturan, Fatma'nın dayısı Enver'in yanına gitmekti. Diğer akrabalarından bihaberdiler, iyiler mi kötüler mi en ufak fikirleri yoktu.

Ali valizi almış, eşi ve kızı arkasından geliyordu. Şu an onlar için tek ulaşım yolu ne zaman geleceği bile belli olmayan trenlerdi. Etrafta onlarla birlikte treni bekleyen bir düzine insan daha vardı. Çocukların yüzlerindeki korkuyu, yetişkinlerin endişesini gördü. Neden savaşta masum insanlar zarar görmek zorundaydı? Vatan elbette önemliydi fakat birkaç hektarlık toprak parçası için binlerce canlının ölümüne yol açmak doğru değildi. Bu düşüncelere dalmışken trenin gürültülü ve bir o kadar da yavaş gelişine

şahitlik etti. Herkes aniden trene doluşmaya başlamıştı. Sonra gelişiyle aynı hızda yola koyuldu. Yaklaşık dört saattir yoldalardı. Bazı yerlerde durulmuş 2-3 insan trenden inmişti. Ali camdan etraftaki kuru otlarla kaplı çayırlara baktı. Tam o sırada ani bir patlama sesiyle her yer sarsılmıştı. Uyuyan eşi ve kızı sesle korkuyla uyandılar. Diğer koltukta oturan küçük erkek çocuğu annesine daha sıkı sarılmaya başlamıştı. Hiçbir yer tamamen güvenli değildi, taşınarak tehlikeden yalnızca birkaç kilometre uzaklaşıyorlardı. Gelecekleri yere neredeyse varmışlardı, toparlanmaya başladılar, ardından trenden indiler. Yaklaşık yarım saatlik bir yürüyüşten sonra Fatma'nın dayısının evine varmışlardı. Kapıyı aldılar, ilk başta aan olmadı fakat ısrarla alınan kapıya karşı içeriden bir ayak sesinin kapıya doğru geldiğini ve kilidini açtığını duydular.

Enver dayı fazla gülmeyen, memnuniyetsiz ve düzeninin bozulmasından hoşlanmayan bir adamdı. Onları görünce de pek sevindiği söylenemezdi. Yine de içeri davet edildiler. Evinin yalnız iki odası vardı. İlk geçtikleri oda duvarları rutubetli ve sağlam durmayan sıradan bir köy eviydi. Ieride bir sedir, birkaç minder, örtü, battaniye ve küçük bir masa ile radyo dışında kayda değer bir Şey bulunmuyordu. Diğer oda ise onların kalacağını düşündüğü odaydı. Yine boş denebilecek kadar az eşiya vardı. Fatma'nın dayısı buldukları odaya bir battaniye ve üç minder getirdi. Kısa sürede yerleşip dinlenmeye koyuldular, zaten güneş batmaya başlamıştı. Ali birden herkesin a olduğunu düşündü. Enver dayının yanına gidip yiyecek olup olmadığını sordu. Tahmin ettiği gibi evde bir Şeyleri yoktu. Sonra Ali yakınlarda bir bakkal bulmak için dışarı çıkacağını söyledi. Fakat Enver dayı itiraz etti, hava kararmış, etraf sessizleşmişti, bu saatte çıkmanın tehlikeli olacağını söyledi. Ama Ali onu dinlemedi ve bakkal aramaya ıktı. Yakınlarda bulamayacağı kesindi. O sırada yoldan farlarından biri kırık diğer hâlâ yanmakta olan bir aracın gelişini gördü ve aracı durdurdu. Araç sahibine bu civarda bir bakkal bulup bulamayacağını sordu. Araç sahibi yakınlardaki tüm erzak dükkânı ve bakkalların talan edildiğini, en yakın

yerin dört km ötede bir benzinlik olduğunu söyledi. Ayrıca yolunun üstü bir yer olduğunu ve isterse bırakabileceğini ekledi. Ali kabul etti ve benzinliğe doğru yola koyuldular. Vardıklarında adama teşekkür etti ve benzinliğe girip parasının yettiği kadar yiyecek şeyler aldı. Parasını ödeyip oradan çıktı ve evin yolunu tuttu. Sonra yine ani bir patlama sesi duyuldu, ani bir ışık patlaması ve sarsıntı. Fakat bu seferki o kadar yakından gelmişti ki sağır edecek gürültüdeydi ve Ali sarsıntının etkisiyle yere düşmüştü. İçinden ailesine zarar gelmemiş olmaması için dua ediyordu. Adımlarını hızlandırmıştı. Eve neredeyse varmıştı derken 150-200 metre ilerisinin duman altı olduğunu görünce birden endişeye kapılmış, koşar adımlarla nefes nefese kalarak Fatma'nın dayısının evine ilerlemeye başlamıştı. Vardığında evden geriye yalnızca yıkılmış duvarlar, etrafa saçılmış cam kırıkları, enkaz altında kalmış bedenler ve eşyalar kalmıştı. O an her şeyi kaybettiğini anlamıştı. Ne yapacağını, ne tepki vereceğini bile bilmiyordu. Ambulansın sesini duyuyordu yalnızca.

Ekipler için bu insanların belki diğerlerinden farkı yoktu, pek bir şey ifade etmiyordu ancak Ali, o gün bu dünyada yalnızdı artık; çaresiz ve ne yapacağını bilmez hâlde. Aklında yine o düşünce vardı: “Savaşta halk zarar görmemeliydi, masum insanlar ölmemeliydi.” Savaştan bir kez daha nefret etmişti.

Yağmur YİĞİT

Benim Fedakâr Dostum

Eylül ile Aslı, birbirini çok seven iki yakın arkadaştır. İlkokulda bir “Merhaba” ile başlayan bu yakınlaşma yerini yedi yıllık bir dostluğa bırakmıştı. Şimdi ikisi de yedinci sınıftı. İkisi de derslerinde oldukça başarılıydı. Öğretmenlerin parmakla gösterdiği iki öğrenciydi onlar.

Eylül annesi, babası ve iki küçük kardeşiyle yaşıyordu. Babası memurdu ve aybaşını zor getiren bir aileydi, bu yüzden çoğu zaman pek çok isteğini ertelemek zorunda kalıyordu. Bu ertelemelerin altında yatan bir istek vardı: Bilgisayar. Eylül, hep bir bilgisayarının olmasını istiyordu. İlk kez küçükken bir arkadaşına gittiğinde bilgisayarla tanışmış, o günden beri hayallerini süsleyen tek şey bilgisayar olmuştu. Sık sık odasındaki masasını bilgisayar varmış gibi düzenliyor ve mutlu oluyordu. Bu hayalini Aslı ile de paylaşmıştı. Aslı, onu dinlerken her ne kadar belli etmese de Eylül’ün hâline çok üzülüyordu. Tek çocuk olduğu için Aslı’nın pek çok isteği yerine geliyordu. Sürekli: “Hayat ne kadar acımasız.” diye düşünürdü. Aslı annesiyle pek çok kez Eylül’e bilgisayar almanın yollarını tartışmış ama elinden hiçbir şey gelmemişti.

Bir gün Türkçe dersi işlenirken sınıfın kapısı vuruldu ve içeri müdür girdi. Herkes bir anda ayağa kalktı ve müdür konuşmaya başladı:

—Çocuklar, öncelikle hepinize iyi dersler dilerim. Size bir haber vermeye geldim. Üç gün sonra Türkiye genelinde bir deneme sınavı olacaksınız. Bu sınavda okulumuzdan dereceye giren öğrenci, sınavın birincisi sayılacak ve kendisine bir ödül verilecek, dedi müjde verir gibi. Sınıfın meraklısı Sinan hemen atıldı:

— Peki, ödül nedir öğretmenim?

Müdür gülümseyerek:

—Sabret evlat, dedi. İki hafta sonra öğreneceksin.

Sinan oflayıp puflamaya başlayınca sınıf kahkahaya boğuldu. Müdür kapıdan çıkmak üzereyken son bir kez arkasına baktı ve sınıfa dönerek:

—Size güveniyorum çocuklar, dedi.

Herkesin kafasındaki meraklı sorular altında ders bitti. Teneffüs zili çaldığında Aslı ile Eylül kendi arasında konuşmaya başladı:

—Acaba birincilik ödülü kimin olacak?

—Benim olmayacağı kesin, dedi Aslı. Sınav kesin çok zor olacak ve ben yapamayacağım. Okulda benden daha çalışkanları var. Ödül onların hakkı.

—Bunu da nereden çıkardın! Sen de en az onlar kadar başarılısın. Sınavın kazanımı sen de olabilirsin. Hem unutma, bu sadece bir “deneme sınavı”. Kendi başarımızı göreceğiz sadece. Sonucun iyi de gelse kötü de gelse ben senin hep yanında olacağım.

Aslı, Eylül’ün bu konuşmasıyla rahatlamıştı. Eylül’e sarılarak:

—Beni cesaretlendirdiğin için sana çok teşekkür ederim.

— Ne demek, dostlar bunun içindir.

Bunları konuşurken zil çaldı ve derse girdiler.

Günler geçti ve sınav günü geldi. Sınava girmeden önce Eylül, Aslı’ya göz kırparak:

—Sadece kendine güven, dedi.

Sınav görevlisinin yoklama alıp kitapçıkları dağıtmasıyla sınav başlamıştı. Doksan dakikalık bir ter dökmenin ardından sınav bitmiş, herkes rahatlamıştı. Teneffüste herkes birbiriyle soruları tartışıyordu. Eylül ve Aslı da bu topluluğun içindeydi. Aslı, Eylül’e dönerek:

—Gerçekten de korkacak bir şey yokmuş, dedi. Tüm soruları rahatlıkla yapabildim.

—Ben sana demiştim, sadece kendine inanman ve güvenmen yeterli, diye cevap verdi Eylül.

Aradan iki hafta geçti. O gün cumaydı ve sınavın birincisi açıklanacaktı. Herkes son ders zilinin çalmasıyla bahçeye çıkıp tören sırasına girdi. Müdür, herkes sırasına geçtikten sonra konuşmaya başladı:

—Çocuklar, biliyorsunuz ki bundan iki hafta önce bir deneme sınavı oldunuz. Bugün o deneme sınavının okulumuz birincisinin açıklanacağı gün. Yalnız biz, birinci değil; birinciler açıklayacağız. Evet, yanlış duymadınız birinci değil birinciler.

Müdürün bu lafı üzerine herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Müdür iki kere öksürerek herkesin sessiz olmasını istedi ve şöyle devam etti:

—Şimdi o arkadaşlarınızı buraya davet edeceğim. 7/A sınıfından Eylül Taş ve Aslı Ateş, buraya gelin lütfen.

İsimlerinin açıklanmasıyla alkış tufanı koptu. Aslı olduğu yerde kalakalmış, Eylül'ün çekiştirmesiyle kendine gelmişti. Müdürün iki yanına yerleştiler. Müdür tekrar konuşmaya başladı:

—Çocuklar, öncelikle sizi başarınızdan dolayı bir kez daha tebrik ederim. Gerçekten, beni ve tüm okulu çok gururlandırdınız. Şimdi gelelim ödül faslına. Ödülümüz bir bilgisayardı. Biliyorsunuz ödül tek kişilik ve siz de iki. Bu yüzden sanırım bilgisayarı ikiye bölmek zorunda kalacağız. Herkes gülmeye başladı. Tam o sırada Aslı elini kaldırarak söz istedi:

—Sayın Müdürüm, izninizle ben de konuşmak istiyorum.

—Tabii kızım, dedi müdür.

—Ben bu ödülü arkadaşım Eylül'e takdim etmek istiyorum. Çünkü ben bu sınavdan hiç umutlu değildim, çok korkuyordum. Bana yapabileceğime olan bu inancı aşılamanın ise Eylül oldu. O olmasaydı, belki de ben burada olmayacaktım. Bu ödül, Eylül'ün hakkı. Lütfen ona verin. Aynı anda göz göze geldiler. Eylül, bir yandan Aslı'nın dedikleriyle bir yandan okulun durmadan alkışlamasıyla iyice afallamıştı. Ne yani, onca yıldır hayalini kurduğu bilgisayar ayağına mı geliyordu? Müdürün sesiyle irkildi:

—O halde ödülün sahibi Eylül Taş oluyor, kendisini ve arkadaşını bu güzel davranışından dolayı tekrar tebrik edip alkışlarla yerine uğurluyoruz. Okul son kez alkışlarla çalkalandı. İkisi yerine geçerken Eylül, Aslı'ya dönerek:

—Sana gerçekten minnettarım, dedi. Sen benim hayallerimi gerçekteştirdin.

— Ne demek, dostlar bunun içindir diyerek göz kırptı Aslı.

Gülüştüler ve sarılarak sıraya geçtiler. İstiklal Marşı töreninin ardından okuldan çıktılar. O günden sonra iki arkadaş birbirine daha çok bağlandı. Bu olayla daha da pekişen arkadaşlıkları artık hiç silinmeyecek gerçek bir dostluğa dönüşmüştü.

Zeynep ULUAĞAÇ

Kıskançlığın Sonu

Güzel bir yaz günüydü. Güneş tüm cömertliğiyle her yeri ısıtmaya başlamıştı. Karaca ailesinin güzel yuvasında da bu sıcaklık hissedilmekteydi. Ailenin en küçüğü ve en iştahlı olan ferdi Sude idi. Sude beşinci sınıfa giden 12 yaşında, derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Annesi Aysel Hanım babası Erkan Bey'di. Kızlarıyla gurur duyardı. Eren ise ailenin en büyük çocuğu ve 14 yaşındaydı. Eren, okulu çok seven bir öğrenci değildi, derslerle pek arası olmazdı. Genellikle telefon, bilgisayar oyunları oynamayı severdi. Aysel Hanım hep kardeşiyle onu kıyaslar ve kardeşini örnek almasını söylerdi.

Annesinin bu sözleri Eren'i fazlasıyla üzüyor ve sinirlendiriyordu. Aysel Hanım, her sabah olduğu gibi bugün de mutfaktaydı. Eşinin ve çocuklarına kusursuz kahvaltı hazırlama telâşu içindeydi. Sude pişmekte olan böreklerin kokusunu almıştı çoktan. Annesine güzel sarılıp onu yanaklarından öptü: “Günaydın, annelerin en güzeli!” dedi. Annesi de ona: “Günaydın, kızların en şirini, annesinin bir taneciği...” diyerek karşılık verdi. Ardından Sude abisi ile babasının uyandırmaya gitti.

—Ağabeyciğim, haydi uyan; sabah oldu! Bilmem farkında mısın, annem börek yapıyor, dedi Sude.

Eren:

— Of, Sude! Bir hafta sonu da beni rahat bıraksan olmaz mı? Haydi, git başımdan! Daha, çok uykum var benim.” diyerek yorganı başına çekti. Sude, ağabeyini tatlı bir dille uyandıramayacağını anladı “Ne yapmalı acaba?” diye şöyle etrafını inceledi. Gözüne abisinin flütü takıldı. Son nefesine kadar flütü üfledi. Abisinin bağırışlarını duyup babasının yanına kaçtı. Kaçarken fen bilgisi dersinden düşük not aldığı için yaptığı dünya maketini bozdu. Eren, çıldırılmış gibi yatağından kalktı ve avazının çıktığı

kadar bağırmaya başladı: “Nerede o? Söyleyin, nereye kaçtı o cadı? Sudeeeee!..”

Sude çoktan babasının yanına sokulmuş, yorganın altından kıs kıs gülmekteydi. Odaya giren Eren: “Baba lütfen koruma şu kızını! Yaptığına baksana günlerdir uğraştığım ödevimi bozdu. Kulaklarımda da müthiş bir ağrı var. Bu yaptığı karşılıksız kalmamalı!” dedi ve babasından Sude'yi cezalandırmasını istedi. Yorgandan başını çıkaran Sude: “Ne yapayım? Sen de söylediğimde uyansaydın.” diyerek kendini savundu. Bu sefer onun haksız olduğunu kabullenen Erkan Bey: “Evet, Sude abin çok haklı. Onu uyandırma şeklini hiç beğenmedim ayrıca abinin ödevini tekrar yapmasına yardım edeceksin. Şimdi abinden özür dilemelisin. Sude abisinden özür diledi fakat Eren, kardeşinin ceza almasını istiyordu.

Babasına yaptığı cezasız kalmamalı diye söylense de babası konuyu abartmamasını söylüyordu. Eren her olayda kardeşinin korunmasına çok sinirleniyordu.

Aysel Hanım kahvaltayı hazırlamış, çayları dolduruyordu. Sofradan kalkan Erkan Bey, gazetesinin başına oturdu. Sude, hemen babasının arkasından gidip onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Erkan Bey gülümsedi ve: “Haydi çocuklar, hazırlanın da biraz dışarı çıkalım.” dedi.

Morali bozuk olan Eren'in de yüzü güldü bu habere ve üzerini değiştirmek için odasına gitti. Aysel Hanım, yeni açılmış alışveriş merkezini gezmeyi teklif etti. Aysel Hanım evin ihtiyaçlarını marketten aldı. Sude o sırada koşarak annesiyle babasının yanına geldi: “Anne, baba! Gelin, aradığımı buldum diyerek ellerinden tutup anne ve babasını Eren'in yanından alıp götürdü. Eren tabii ki yine içerledi bu duruma. Anne ve babam için bir tek Sude var zaten, gitmeyeceğim işte yanlarına!...İyice sinirleri bozulmuştu. Sude, Aysel Hanım ve Erkan Bey on beş dakika sonra döndüler. Sude'nin elinde kocaman bir hediye paketi vardı. Eren'in hemen dikkatini çeken buydu. Eren'in aklında sadece o hediye paketi vardı artık: “Bir de hediye almışlar biricik kızlarına.” diye kendini yiyip bitirdi. Sude ise aksine çok

sevinçliydi. Paketi gözünün önünden hiç ayırmamıştı. Bu paketin onun için çok değerli olduğu her hâlden belliydi. Eve ulaştıklarında Eren hariç hepsi çok yorulmuştu. Tüm gün suratını asıp hiçbir şey yememişti. Nihayet yatma vakti gelmişti. Herkesin birbirine: “İyi uykular!” dileyip derin bir uykuya daldılar.

Eren’in aklına çok kötü bir fikir geldi. Kıskançlığı onu bu noktaya getirmişti. Yatağından kalktı, odasının kapısını usulca açıp yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Sude'nin odasına geldi, paketi sessizce açtı. Elindeki parçaları kırmaya başladı bir bir. Kırdığı her parçada sanki biraz daha rahatladı. Tüm parçaların işe yaramaz hâle geldiğinden emin olunca hepsini tekrar kutuya doldurdu. Sabah olduğunda neşesi gayet yerindeydi. Okulda tüm gün boyunca, Sude'nin kutuyu açtığı andaki yüz ifadesini hayal etti. Eve geldiğinde Sude'nin kutuyu açmadığını fark etti. Eren, böyle sabırsızlık içinde beklerken, koridorda bir ışık belirdi. Odasının kapısı açıldı ve: “İyi ki doğdun Eren! İyi ki doğdun Eren!” sesleri etrafı çınlattı. Sude: “Al ağabeyciğim! Tüm harçlığımı senin için harcadım. Umarım aldığım hediyeyi beğenirsin.” dedi. Eren, titreyen elleriyle kutuyu mecburen açmaya başladı. İstemese de sonunda, kutuyu açtı. Dün gece karanlıkta paramparça ettiği şeyin, aylardır hayalini kurduğu oyun konsolu olduğunu görünce çok pişman oldu. Paketi açtıklarında gözlerine inanmamışlardı. Aysel Hanım oyun konsolunu aldığı yere götürmeyi teklif etti.” Ben yaptım! dedi Eren. Ben Sude'yi çok kıskanıyordum. Onu benden daha çok sevdiğinizi düşünüyordum. Çünkü hep ona ilgi gösteriyordunuz. Tartıştığımızda hep onun tarafını tutuyor, cezaları hep bana veriyordunuz. Bu hediyeyi ona aldınız zannettim ve onu çok kıskandım. Gece gizlice Sude'nin odasına girdim, oyuncağı parçaladım. Ondan intikam almak istedim ama yine kendime zarar verdim.” dedi Eren.

Bu sözler üzerine Erkan Bey: “Oğlum ne kadar da yanlış düşünmüşsün. Anne ve babalar evlâtları arasında asla ayırım yapmazlar. Birini diğerinden daha çok sevmezler ya da üstün tutmazlar. Böyle düşünüp onca zaman

kendini harap etmene çok üzıldüm yavrum. Oysa biz seni o kadar çok seviyoruz ki!” Eren, bu konuşmalardan sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Sevildiğini inanıyordu artık. Aysel Hanım: “Oğlum, unutma ki öfke, insana her zaman yanlış şeyler yaptırır. Sen benim biricik oğlumsun.” dedi. Eren: “Canım kardeşim! Senden çok özür diliyorum. Her şeye rağmen ağabeyini affedebilecek misin?” dedi özür dileyerek.

—Tabii ki affederim ağabeyciğim.

Eren, bundan sonra kardeşini kıskanmasının çok saçma olduğu, kıskançlığın sadece kendisine zarar verdiğini anladı.

Seher KORKMAZ

Kardeş Özlemi

İlkbaharın son günleri papatyalar bu bahar ayında sanki kar yağmış gibi etrafı süslüyordu. Köylüler için artık çalışma vakti... Tüm kış boyunca dinlenmiş, bu aylarda ise çalışacaklardı. Çünkü geçimlerini böyle sağlıyorlardı. Köydeki insanlar için yaşam zordu. Yazın meyve sebzeleri kendi bahçelerinde ve tarlalarında yetiştirirler. Kışın ise yazın ürettikleri mahsulleri satarak yaşarlar.

Murat ve Ali adındaki kardeşler de böyle yaşıyordu. Murat büyük olan kardeşti, yirmi yedi yaşında ve evliydi. Eşi ile tek katlı bir evde yaşıyordu. Henüz çocukları yoktu. Eşi evlerinin yanında bulunan ve kendilerinin olan bir dönümlük araziye meyve, sebze eker ve kışlık yiyeceklerini çıkartırdı. Ali ise yirmi iki yaşında ve bekârdı. Babalarından onlara miras kalan on dönümlük araziye her yıl babalarının isteği üzerine birlikte buğday ekerlerdi. Buğdayın birazını ihtiyaçları için alırlar, kalan buğdayı da satıp parasını ise paylaşırlardı. Babaları öldüğünden beri yani hemen hemen üç yıldır bu şekilde devam ediyorlardı.

Günlerden bir gün yine iki kardeş, tarlanın kenarında emek verip büyüttükleri buğdaylarını biçen makineye bakıyorlardı. Pek iyi anlaşamaları da birbirlerini severlerdi. Makinenin işi bittikten sonra artık çıkan buğdayı tarttırmanın vaktiydi. Buğdayı biçen adam onları ısrarla kendi tanıdığı birine götürmeyi ve onun daha iyi bir fiyata alacağını teklif etti. Bu fikir kardeşlerin aklına yattı ve teklifi kabul ettiler. Hep birlikte adamın söylediği kişiye gittiler. Bu yıl iyi bir miktar bekliyorlardı. Fakat tartıya geldiklerine gözlerine inanamadılar. Çünkü bu miktar beklediklerinin çok altında bir miktardı. Birbirlerine sinirli bir şekilde baktılar. Birbirlerinden şüphelendiler. Aralarında tartışma çıktı. Bu tartışma gittikçe büyüdü. İkisi de hızla oradan ayrıldı. Murat, eşine hemen eşyaları toplamasını ve buradan ayrılacaklarını söyledi. Eşi şaşırda da Murat o an çok sinirli olduğu için hiçbir şey sormadı ve dediğini yaptı. Ali de kendi

evine gidip eşyalarını topladı. Daha sonra o da o şehri terk etti. Belki daha isimlerini bile yeni duydukları şehirlere gitmişti ikisi de.

Aradan günler, haftalar, aylar geçmişti. Geçen zamanda birbirlerini ne aradılar ne de sordular. Bu arada Murat'ın çocuğu olmuş, Ali ise evlenmişti. Daha önce hiç bu kadar ayrı kalamayan kardeşler birbirlerinin hasretine dayanamayıp birbirlerini aradılar. İkisi de mutluluktan ne söyleyeceklerini bilemediler. Uzun uzun konuşup sohbet ettiler. Özlemlerini böyle gideremeyeceklerini anladıklarında buluşmaya karar verdiler. Murat, eşine kardeşiyle barıştığını söylediğinde o da çok mutlu oldu. Eşiyle ve çocuklarıyla vedalaşıp yola çıktı. Ali de kendi arabasıyla yola çıkmıştı. İkisi de bu kadar ayrı kaldıkları için çok üzgün ve pişmandı. Murat, sonunda doğup büyüdüğü yıllarını geçirdiği köye gelmişti. Köyünü de çok özlemişti. Ama kardeşini daha çok özlemişti ama henüz yolculuktaydı.

Köylüler şaşkınlıkla Murat'ın yanına geldiler. Onu görmeyi beklemiyorlardı. Sonuçta aylardır onu ve Ali'yi görmüyorlardı. Murat köylülerle sohbet ederken köylüler ona kardeşiyle boşuna küstüklerini söylediler. Murat bunu duyunca şaşırdı; neden olduğunu sorduğunda ise buğdayı sattıkları kişinin dolandırıcı olduklarını, tartının ayarlarında oynama yaptıklarını söylediler. Murat duyduklarına inanmadı. Kardeşiyle bu kadar zaman küs kalmanın pişmanlığını yaşıyordu. Bir an önce Ali'nin gelmesini istedi. Murat düşüncelere dalmışken onu bu durumdan kurtaran çalan telefonu oldu. Eşinin aradığını düşündü fakat arama bilinmeyen numarandı. Aramayı yanıtladı, bir süre karşıdaki kişi konuştu. Murat, karşı tarafı dinledikten sonra şok geçirmişti adeta. Yanlış duymuştur veya karşı taraf yani polis yanlış söylemiştir diye tekrar etmesini istedi. Ama polis az önce söylediklerini tekrar edince yani kardeşi Ali'nin trafik kazası geçirdiğini, hayatını kaybettiğini söyledi. Murat'ın sanki, kafasından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Telefon elinden düştü, tıpkı kendisinin de düştüğü gibi. Duyduklarına dayanamayıp bayılmıştı. Gözünü açtığı anda ise sağlık

ocağındaydı. Polisin söyledikleri aklına gelince gözünde bir damla yaş aktı ve hemen hastaneye gitti.

Bir hafta sonra ise artık çok sevdiği ve biricik kardeşi toprağın altındaydı. Murat günlerce, haftalarca ağladı. Kardeşini suçladığı için onunla kavga ettiği için çok pişmandı. Kardeşini çok özliyordu. Zaman geçti ama Murat'ın yüreğindeki özlem acısı dinmedi ve ölene kadar da asla dinmeyecekti.

Buse KARAKAYA

Otizmle Yaşam

Sonbaharın ilk günleriydi. Gülfem Hanım hamileliğin son günlerini yaşıyordu. Bu bebek Gülfem Hanım'ın ilk bebeği olacaktı. Eşi Mustafa Bey'le evleneli bir yılı geçmişti. Mutlu bir yuvaları vardı ve bu bebek de sevgilerini perçinleyecekti. İkisi de bebekleri için güzel isimler düşünüyorlardı. Bir süre önce erkek olacağını öğrenmişlerdi zaten. Doğum günü gelip çattı. Fakat doğum çok zor geçmişti. Doğum sırasında kaburgası kırılmıştı Gülfem Hanım'ın fakat bebeğini görünce bütün acılarını unutmıştu.

Gel zaman git zaman, çocukları Yusuf biraz büyümüştu. Elle tutulur, kucakta durur hâle gelmişti küçük Yusuf. Etrafına neşe saçıyordu. Yine günlerden bir gün, evlerine Yusuf'un babaannesi ve dedesi ziyarete geldi. Fakat bu sefer kalmaya geldiklerini, hayvanlarının sattıklarını söylediler. Bebeğe biz bakarız diyorlardı. Bu durum, Gülfem Hanım'a garip geldi, eşini biraz sıkıştırınca öğrendik ki aslında babaanneyi ve dedeyi ikna eden Mustafa Bey'in yanında yaşayan kardeşi Davut Bey'di. Haberleri olmadan böyle bir şey yapılmasından çift, üzülmüştu. Fakat olan olmuştu, durumu kabullendiler.

Yusuf 1,5 yaşlarındayken bir kontrol sırasında doktor bir aşı yapmıştı. Bu aşının yapıldığı gün Gülfem Hanım, oğlunu yine kayınvalidesine bırakarak işe döndü. Öğleden sonra kayınvalidesini aradığında Yusuf'un kontrolden sonra eve geldiğinden beri durmadan ağladığını öğrendi. Bu yüzden izin alarak eve döndü. Küçük çocuğa bir ağrı kesici verdi. Yusuf bir saate rahatladı. Gülfem Hanım, her sabah her sabah oğlunun neşeli sesiyle uyanırdı. Fakat o sabah çocuğunun çığlıklarını uyanmıştı. Gülfem Hanım kalktı ve oğluna baktı. Oğlu o yaklaştıkça onu korku dolu gözlerle bakıyor ve daha çok ağlıyordu. Yusuf, sanki annesini tanıyamıyordu, o sırada çığlık çığlığaydı. Bu olay Gülfem Hanım'ı

çok sarımsı. “Acaba ben çalışıyorum diye mi benden uzaklaşıyor ve beni unutuyor?” diye düşündü ve endişelenmeye başladı. Oğlu için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyor ama ne yapabilir ki? Bir gün televizyonda çıkan otizm reklamlarının oğluna ne kadar çok benzediğini fark edip oğlunu alıp bir pedagog götürdü. Pedagog sorduğu bir kaç sorudan sonra oğlunda bir sıkıntı olduğunu söyleyip bunu uzman doktorlara danışması gerektiğini söyledi.

Gülfem, korku içinde gittiğinde Mustafa Bey de işin ciddiyetini anlayıp oğlu için üzölmeye başladı. Doktor, aileye bu üzöcü durumu açıklayıp oğullarının bir otizm hastası olduğunu ve bu durumun sık görölen hassas bir farkındalıkla anlaşılabilceğini söylemişti. Gülfem Hanım ve eşi Mustafa Bey ne yapacaklarını bilemeden eve döndüler.

Oğullarına verebilecekleri tek şeyin sevgi olduğunu anlayıp oğullarını sevgi ve saygı çerçevesinde büyötmeye başladılar. Sonuç olarak aile, her ne kadar zor bir yaşam mücadelesi içinde olsa da bunu oğullarına yansıtmadan sevgi içinde büyötüyorlardı Otizm bir ayıp, bir kötü bir şey ya da bir uydurma değil; otizm gerçek bir farkındalıktır. Hassas ve bir o kadar özel bir farkındalık...

Sultan KAYNAK

Gerçek Dostlar

Sosyal bir varlık olarak bizler hayatımızda hep başkaları ile iletişim içinde olmak isteriz. İnsan olduğumuz için buna muhtacız, iyi insanlar bulalım. Onlar ile arkadaş, dost olalım ve hayat bu şekilde geçsin isteriz. Ancak gerçek dostları bulmak kolay değildir. Böyle dostları bulduğumuz vakit ise o dostlar bizde adeta “bağımlılık” yapar. Çünkü iyi dostlar bizi mutlu eder ve vazgeçilmezimiz olurlar.

Gerçek dost, kötü günlerimizde, dar günlerimizde belli olur. Sözde dost olanlar ise sadece güzel günlerimizde, güneşli zamanlarımızda bizim yanımızda olur ya da yanımızda gibi görünür. Hani derler ya, “Gerçek dost yıldızlara benzer, karanlık çöktüğünde ilk onlar görünür.” diye. Aynen öyle, en acılı anımızda ilk bu dostlarımızı yanı başımızda görürüz. Hasta yatağımızda bizi ilk ziyaret edenler onlardır. Bir yakınımız vefat ettiğinde yanımızda saf tutanlar yine onlardır. Yüklü bir borca girdiğimizde bizi terk etmeyen, bize arkasını dönmeyen kişiler yine bu can dostlarımızdır.

Bizimle yola çıkıp bizi yolda gördüğü ile değiştiren kimseleri dost edinmemeliyiz. Bizim her anımızda yanımızda olan, bize can olan, kardeş olan kişiler ile dostluk kurmalıyız. Dost dediklerimizin gerçek olup olmadığını kötü günlerimizde anlarız. Gerçek dostluklar kurabilme temennisiyle...

Duygu SARI

Savaş Dostları

Franz Stigler ve Charlie Brown adında, İkinci Dünya Savaşı'nda düşman iki ülke adına uçak kullanan bu iki pilot, çok güzel bir olaya imza atmışlardı.

Tarih 20 Aralık 1943, 2. Dünya Savaşı'nda Charles 'Charlie' Brown adlı ABD pilotu -60 derecelik bir ortamda flying fortress, uçan kale gibi bir ada tekabül ediyor Türkçede, adlı bombardıman uçağıyla Bremen'de Nazilerin focke wulf uçak fabrikasını bombalamakla görevli bir uçak birimiyle -60 derece hiç düşük bir rakam değil- yaklaşık 10-15 dakika süren bu bombalama sürecinde anti-hava araçlarıyla ağır hasarlar aldı. Uçağın ön pleksiglas camı açılan ateşle çatlayınca iki numaralı motor etkisiz hâle geldi, mürettebatın yarısı yaralandı. Oksijen sistemi, devreler ve hidrolik hasar aldı. Büyük bir psikolojik baskı altında aldığı hasarlarla yavaşlayan Brown, konumunu sağlamakta güçlük çekerek birimin düzeninden saptı ve hasarlı bir şekilde oradan ayrılmayı başardı. Bunlar yaşanırken bir kere oksijen yetersizliğinden bilincini kaybeden Brown, 1.500 metrede kendine gelip uçağın kontrolünü tekrar ele aldı.

Bir süre sonra yerdeki Alman birlikleri Brown'un hasarlı uçağını tespit etti. Nazi pilotu Franz Stigler, o sırada uçak pistlerinden birinde uçağıyla yakıt ikmali yapıyordu. Deneyimli bir pilot olan Stigler, bir emirle hemen Brown'un peşine takıldı. Havada, Brown'un peşindeyken, Flying Fortress'in hasarlı iskeletinden yaralı mürettebatı gördü. Mürettebattakiler son nefeslerini aldıklarını düşünürken Stigler ateş açmadı onlara; o an kimse, kaçınılmaz olduğunu sandığı son nefesini almadı. Brown, yaralı mürettebata baktığında, aklına Kuzey Afrika'daki birlik komutanının şu sözü geldi: "Siz, her şeyden önce bir avcı uçağı pilotusunuz, her şeyden sonra da, daima. İçinizden birinin paraşütteki birine ateş ettiğini duyarsam onu kendim vururum." "Benim için, sanki bir paraşütteydiler. Onları gördüm ve vuramadım." sözleri de stigler'in ağzından döküldü daha sonra. Stigler,

Brown'a açık denize kadar eşlik etti, ardından bir Salute isimli bir tekne ile ayrıldı oradan.

İstemedi de olsa Stigler ve Brown birbirleriyle tahmin edilemeyecek bir bağ kurmuşlardı bu durumdan dolayı. Stigler ve Brown, bu olaydan 40 yıl sonra buluştu. 1990'dan 2008'e kadar birbirlerinin yakın dostu oldular. Stigler 22 Mart 2008'de (92 yaşında) öldü, Brown da ondan 8 ay sonra, 25 Kasım 2008'de (86 yaşında) hayatını kaybetti.

Her ne koşulda olursa olsun insan olmanın önemi büyüktür. Olay örgüsü ve kişiler gerçek hayattan alınmıştır ama hikâyenin yazımı ve mevcut olan hatalar tamamen bana aittir.

Ahmet Berker KALIN